

Giới thiệu Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng

Dịch thuật: QT

Convert: ngocquynh250

Edit+Beta: myunyu

Kẻ có tài thường mệnh bạc

Đệ đệ nàng vượt qua kì thi đậu Tiến sĩ

Chưa kịp áo gấm về quê, vinh quy bái tổ, làm về vang dòng tộc thì nửa đường đã mắc bệnh rồi lạng lẽ buông tay

Nàng cũng đau xót thương tiếc đệ đệ, không đành lòng thấy phụ mẫu kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, suốt ngày nhung nhớ đệ đệ, cả người héo tàn

Thế thì nàng sẽ kế tiếp ý nguyện, tài năng của đệ ấy, an ủi niềm nhớ thương của song thân

Dù sao cũng là thân nữ nhi, sớm muộn nào chẳng gả đi, để cha mẹ bơ vơ sao đành

Vì vậy một mảnh vải buộc ngực, một bộ nam trang, tóc búi cao, tay cầm quạt, nàng sẽ không phụ kỳ vọng của thân nhân

Chỉ là...

Cũng không biết đệ đệ đến tốt cùng như thế nào lại đắc tội với vị Thị Lang đại nhân này

Suốt ngày cứ lẩn la tiếp cận nàng

Hắn cũng thấy thật kỳ quái. Vì có gì hắn lại cảm thấy "hắn" rất hấp dẫn, rất thú vị. Cảm thấy "hắn" làm công việc này thật vất vả, cho nên không tiếc tiền giúp hắn tu sửa nơi ở để làm việc tốt hơn

Nhưng mà không hiểu sao vô tri vô giác lại giống như có tình cảm với "hắn"

Bản khoản mâu thuẫn, nhưng không cưỡng lại được ý muốn mãnh liệt, hắn quyết định gặp nấu thành com

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Mỹ thiếu niên trong truyền thuyết đến đây?!"

Lam Điền huyện, sư gia huyện nha Hà Nhất Ván nhảy dựng lên.

Thời gian tri hoàn đã lâu, Huyện thái gia cuối cùng cũng đến nhậm chức, vốn nghĩ thông minh một tí, hắn dẫn theo mọi người cùng nhau cung nghênh đại giá, cấp cho tân Huyện thái gia một niềm vui, bây giờ đầu mục A Thảng đến thông báo, nói Huyện thái gia đã đến huyện nha, hắn nhìn không được chán nản, mừng to.

"Ta không phải bảo người nhất định phải phái người canh giữ ở ngoài thành đợi sao? Có sao người đến huyện nha mới biết được? Cái này thật là thất lễ rồi."

"Ta có nha!" A Thảng vừa đi vừa kêu oan, "Chờ một chút người xem rồi biết."

Đến huyện nha, trông thấy xe ngựa vừa cũ, lại nhỏ, vừa nhìn đã hiểu, khó trách A Thảng bọn họ sơ suất, ai cũng không thể tưởng được ngồi trong cái xe ngựa nhỏ giản tiện này đường đường là thất phẩm Huyện lệnh, ai, xem ra đến đây là một Huyện thái gia nghèo kiệt xác, sau này đừng nghĩ mọi được cái gì béo bở.

Tiến vào công đường, chỉ thấy người hầu, trực ban, bọn nha dịch không thiếu tên nào đang vây lấy chúc mừng một người tuổi còn trẻ, mỗi người mặt mày hớn hờ linh bạc thường, vui vẻ hoan nghênh tân quan tới nhậm chức.

"Tại hạ sư gia Hà Nhất Ván, hướng đại nhân thỉnh an, không biết đại nhân giá lâm, không có từ xa tiếp đón, thỉnh đại nhân thứ lỗi." Hà Nhất Ván lạy dài hành lễ, A Thảng cũng làm theo.

A Thắng tò mò đánh giá người chưa tới đã nghe đồn tân Huyện lệnh Giang Thanh Mặc này, vừa nhìn, cái miệng vốn đã lớn nay càng há ra giống như cửa thành.

Thiếu niên chậm rãi xoay người lại, mái tóc đen tuyền búi đơn giản, thật dài nhẹ nhàng rủ xuống qua vai, tư thái ưu nhã cực kỳ, mười bảy, tám tuổi tuấn tú gương mặt thanh khiết như ngọc, một đôi mắt đen trong vắt chói lọi như sao, tuy nhiên trên người áo bào màu xanh có hơi cũ nhưng cũng không tổn hại tới cử chỉ nhẹ nhàng phong độ của hắn.

Từ lúc trước đã có tin tức từ kinh truyền đến, nghe nói lần này phái tới Lam Điền huyện làm Huyện thái gia Giang Thanh Mặc chẳng những giỏi văn chương, lớn lên càng tuấn tú, rất được cấp trên quan ái, được coi là xuân phong mỹ thiếu niên.

Hà Nhất Ván coi như là người từng trải qua sự đời, ngay cả hắn cũng không nhịn muốn tán thưởng một tiếng: đồn đãi quả nhiên không sai.

"Một chút ít lễ gặp mặt, sau này kính xin chỉ giáo nhiều hơn." Giang Thanh Mặc khẽ khom người, đem phần thưởng ngân hồng bao đưa cho hai người tới sau.

Hà Nhất Ván ở trong tay áo vụng trộm ước lượng sức nặng ủa ngân lượng, quả nhiên ít ỏi, bất quá cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là tuổi còn nhỏ mà biết dứt lốt trên dưới, không tệ, không tệ, là hài tử biết lý lẽ, hắn thích.

Sư gia yên tâm một chút, đôi mắt hí đạo qua một vòng công đường, trước mắt ngoại trừ Huyện lệnh, chỉ có một đồng tử ước chừng mười lăm tuổi cùng một trung niên phu nhân.

Giang Thanh Mặc hiểu ý cười, cao giọng nói: "Sơ xuất sĩ đồ, cái muốn học còn rất nhiều, thỉnh sư gia tiếp tục lưu lại làm việc, huyện nha hết thầy ta giữ lại toàn bộ, xin mọi người đừng lo lắng."

"Đa tạ đại nhân, tiểu nhân nguyện cúc cung tận tụy, chết không từ nan." Hà Nhất Ván hai mắt hí cười híp lại thành một đường thẳng tắp, hắn chính là lo lắng Huyện thái gia mang theo nhân mã của mình nhậm chức, đến lúc đó "tiền" sư gia là hắn chỉ sợ cơ hội kiếm miếng cơm ăn cũng bị mất, cuối cùng cũng yên tâm rồi.

"Đừng chết, người chết, ta sẽ rất hao tâm tổn trí đấy." Giang Thanh Mặc cười nhạt trả lời, trong nội tâm len lén thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo huyện nha không có nhân vật nào khó chơi.

Sư gia cùng bộ đầu lễ phép hướng Giang lão phu nhân vãn an, tiểu thư đồng Mễ Bối cũng cung kính bái kiến huyện nha hai bên vãn vô rõ ràng hợp lý.

Hà Nhất Ván tự tiện nhìn mặt thừa chuyện, thấy Giang lão phu nhân vẻ mặt mệt mỏi, lập tức phân phó vài nha dịch hỗ trợ vận chuyển hành lý, đuổi những người khác trở lại cương vị công tác.

Giang Thanh Mặc hiểu thuận nâng mẫu thân, đoàn người dưới sự dẫn dắt của sư gia tiến vào nội nha(nội nha là nhà trong, nơi ở của quan và gia quyến), sư gia vừa đi vừa giới thiệu tình hình huyện nha.

"Bên này là Tiểu Hoa sảnh, tiền nhiệm Huyện thái gia lấy tên phong nhã, gọi là『Yêu Nguyệt thảo đường』."

Giang Thanh Mặc cùng Mễ Bối đưa mắt nhìn nhau, nhìn không được phi cười, mái nhà lừng một lỗ lớn, đương nhiên có thể nâng chén mời Minh Nguyệt ; ngồi chổng chất đầy cỏ dại, quả nhiên là xứng với chữ thảo đường.

Kỳ thật Lam Điền huyện nha này ngoại trừ công đường phía trước còn duy trì được không tệ, vào trong, không khó phát hiện khắp nơi dấu vết lâu năm thiếu tu sửa, Hà Nhất Ván thuận miệng nói ra vài chỗ nghiêm trọng cần tu sửa.

"Ngày mai ta liền tìm công nhân đến chỉnh đốn."

Uông mẫu biểu cảm lúng túng, từ Tứ Xuyên đến Lam Điền trên đường đi tốn không ít tiền, vừa mới lại dứt lốt, ngân lượng còn thừa trong túi tiền không nhiều lắm, cũng còn chưa lấy được bổng lộc, nào có tiền sửa chữa phòng ở?

"Không vội, như vậy cũng g có phong vị, chờ thêm một hồi hẵng nói sau." Giang Thanh Mặc cười đi qua.

Từ xe ngựa nhỏ giản tiện đến hành lý đơn giản cho thấy tân nhiệm Huyện thái gia cũng không dư dả, bất quá xem như giúp đỡ cấp trên, Hà Nhất Ván quyết định giúp đỡ hắn một chút, tiến đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói chuyện.

"Hai ngày nữa ta tìm tiểu nha đầu tới hầu hạ lão phu nhân, đại nhân không cần lo lắng vấn đề tiền bạc, ta cam đoan tìm một đứa vừa nhu thuận lại rẻ. Phòng ở có thể chậm rãi tu sửa, chính là trong huyện nha không có nha đầu quét dọn, nấu cơm, chẳng những không thuận tiện, cũng rất mất thể diện, truyền đi không dễ nghe."

"Toàn bộ ta trông cậy vào ngươi."

Giang Thanh Mặc ngại ngừng cười cười. Ai nói làm quan cam đoan phát tài?! Còn chưa thấy bổng lộc đã muốn tan hết gia tài, những ngày tiếp theo chỉ có thể gặm bánh bao rồi.

Sau khi an trí tốt cho mẫu thân, Giang Thanh Mặc theo sư gia đến thư phòng phía sau nhà chính, chỉ thấy trên bàn, trên kệ chất đầy công văn chưa xử lý.

"Nhiều như thế?!"

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Trước khi tiền nhiệm Huyện thái gia cáo lão hồi hương đã không quản lý sự vụ rồi, hơn nữa đại nhân ngài lại tới muộn, lẽ ra còn nhiều hơn."

Mặc dầu tân Huyện lệnh là minh khoa tiến sĩ, nhưng chung quy tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm quá non, như lúc này hẳn cần phải có loại sư gia phụ tá kinh nghiệm phong phú này mới được. Hà Nhất Vấn đột nhiên tìm được giá trị tồn tại trọng đại của mình, trong nội tâm lập tức nhiệt huyết sôi trào.

"Đại nhân vừa mới đến, để tiểu nhân bồi ngài cùng chỉnh lý lại a."

"Giang huynh ——"

Một tiếng tiếng kêu sang sảng theo đình viện truyền đến, Giang Thanh Mặc ngẩng đầu nhìn lại.

Người nọ tới thật nhanh, "Bá" một tiếng liền đi tới cửa sổ phía trước thư phòng, nhanh nhẹn phóng qua bệ cửa sổ nhảy vào thư phòng, ôm lấy đầu vai Giang Thanh Mặc, thần sắc vui sướng như là tha hương ngộ cố tri.(xa quê gặp bạn cũ)

"Giang huynh, người đã đến rồi, người cuối cùng cũng đến đây, ta đợi lâu muốn chết."

"Người..... Chờ ta?!"

Giang Thanh Mặc hai mắt mở to, nghi hoặc nhìn người trước mắt, tuổi không sai biệt lắm khoảng mười chín, dưới hai hàng lông mày là đôi phượng nhãn trong suốt long lanh có thần, dưới sống mũi thẳng tắp hai phiến ôn nhuận bạc môi đang mỉm cười, bả vai rộng lớn mang một thân áo hoa phi hồng la y, thoát nhìn anh tuấn đẹp trai, trên đai lưng mang theo đoản kiếm chuôi vàng cùng bao dẹt vàng, vừa nhìn đã biết xuất thân không tầm thường.

Người này là ai vậy? Hẳn là nhận biết ta sao? Giang Thanh Mặc cố gắng suy nghĩ, nhất thời quên mất cái tay đang khoát lên trên vai mình. Sư gia nhân tình sáng lên, trước mắt hai mỹ nam tử sóng vai mà đứng, một người văn tú, một kẻ oai hùng, lập tức làm cho huyện nha đơn sơ bỗng nhiên sáng chói, vốn cho rằng tân quan chỉ là một thư sinh đọc sách thanh bản, không nghĩ tới hẳn và Mộ Thiên Tú có giao tình như thế, vậy là ổn thỏa rồi. Hà Nhất Vấn vui mừng khôn xiết.

"Nguyên lai Thị Lang đại nhân đã sớm quen biết đại nhân nhà chúng ta, vậy thì thật là thật tốt quá."

"Thị Lang đại nhân là gọi cho xuôi tai, ta chỉ là kẻ hữu danh vô thật, một võ tán quan cái sự tình gì cũng không trông nom, vẫn là không so được với Giang huynh là thất phẩm Huyện lệnh thực quyền." Mộ Thiên Tú không đồng ý mà cười khê.

"Ngài quá khách khí rồi, ngài chính là thân đệ đệ của Tuyên thành Quận Vương, quan tứ phẩm Thị Lang đại nhân, đại nhân nhà chúng ta có ngài giúp đỡ, cuộc sống sau này có thể yên tâm rồi a."

Cái gọi là Quận Vương chỉ kém một chút so với tước vị nhất đẳng là thân vương, có thể nói là vinh dự cao nhất cho đại thần khác họ, người này địa vị cao như thế?! Giang Thanh Mặc âm thầm cả kinh, đôi mắt đen tròn trũng lên càng tròn càng lớn. Mộ Thiên Tú mày kiếm hơi nhíu, buồn bực nhìn Giang Thanh Mặc.

Tiểu tử này phản ứng vậy là sao? Một bộ vẻ mặt không nhận biết, từ lúc gặp mặt đến bây giờ chưa nói tiếng nào, thật sự là quá kì quái.

"Đi? Giang huynh, người sao giống như teo lại rồi?" Mộ Thiên Tú vén ống tay áo của hắn, bắt chặt lấy cánh tay mảnh khảnh, "Ông trời của ta ơi, gầy chỉ còn da bọc xương."

"Nói chuyện bằng lời, tại sao động tay động chân? Cái tên lỗ mãng này" Giang Thanh Mặc tức giận rút tay về, đẩy ra cái tên không có việc gì cũng bám sát lấy người ta, giận mình phản ứng sao chậm như thế, một mặt kéo ống tay áo một mặt nhíu mày trách móc.

Ha, cuối cùng cũng có phản ứng rồi! Mộ Thiên Tú khoe miệng hiện ra một nụ cười tinh quái.

Ở bên trong nha môn loay hoay một hồi, tiểu thư đồng Mễ Bối tranh thủ bưng trà tới, vừa tiến thư phòng, hẳn như gặp quỷ kêu lên thảm thiết.

"Thị Lang đại nhân?! Người, người, người sao lại ở chỗ này?!"

"Tiểu Mễ, thiếu gia nhà người giả ngu, người mau giúp hắn tỉnh táo lại."

Không cần đến mời, Mộ Thiên Tú tự nhiên cầm lấy khay trà trên tay tiểu thư đồng, ngồi xuống ghế bên dưới cửa sổ, ung dung thưởng trà.

Mẽ Bối vội vàng chụp Giang Thanh Mặc kéo đến góc rất xa, dùng khay che mặt, thấp giọng nói chuyện.

"Nguy rồi, nguy rồi, hần là tìm đến tra. Rốt cuộc cậu nhà làm sao mà kết bạn với hần ta cũng không rõ lắm, tóm lại, tại bữa tiệc thi đậu tiến sĩ hần và thiếu gia rất ăn ý với nhau, mãi cho đến trước khi chúng ta rời đi kinh thành, hần không có việc gì làm sẽ tìm chúng ta náo, thiếu gia cũng hết cách với hần." "Oa oa mới tới chưa được nửa ngày, hết kẻ vai sát cánh, lại còn sờ tay. Giang Thanh Mặc càng nghĩ càng cảm thấy thiệt thòi(mới có xí mà chị hehe), hai má tức giận đến phình lên.

"Tiểu..... thiếu gia, hiện tại nên làm sao đây?" Mẽ Bối lo lắng hỏi.

"Chớ khẩn trương, ta biết cần phải làm sao rồi." Giang Thanh Mặc vỗ vỗ vai căng cứng của tiểu thư đồng, xoay người đi đến trước mặt Mộ Thiên Tú, không may may che dấu sự không hài lòng trong giọng nói, "Thị Lang đại nhân đặc biệt từ kinh thành đi tới nơi loại địa phương nhỏ này, không biết có gì chi giáo?"

Hà Nhất Ván có chút sững sốt. Bọn họ rốt cuộc là quen, hay là không quen?!"Đại nhân không biết sao? Thị Lang đại nhân sẽ ngụ ở biệt thự bên cạnh Lam Xuyên, có việc mới quay về kinh."

"Người ở đây?!" Đây là bảo sau này bất cứ lúc nào cũng có thể chạm mặt cái tên lỗ mãng này? Thật là đáng sợ! Giang Thanh Mặc cùng Mẽ Bối nhìn nhau, trực giác đại sự không ổn.

Sở dĩ trước đó không nói, chính là muốn nhìn cái vẻ mặt thú vị này, Mộ Thiên Tú vui vẻ cười to.

"Lam Điền thật sự là địa phương tốt, không xa kinh thành, cũng gần sơn thủy tươi đẹp, dân chúng chất phác, ta mới nhờ cậy bằng hữu đưa Giang huynh tới bỏ khuyết cái chỗ tốt này."

"Người..... Người nhờ bằng hữu điều ta đến đây?"

"Không cần cảm ơn ta, sau này chúng ta chính là hàng xóm tốt rồi, xin chỉ giáo nhiều hơn."

Nhìn hần một bộ tự đắc, thần sắc ra vẻ thông minh, Giang Thanh Mặc không khỏi tròn tròn mắt.

Phẩm vị cao, không có ai quản lý; chỗ dựa vững chắc, đụng không nổi, vừa mới đến đã làm loạn, ai muốn loại hàng xóm này a?!

Giang Thanh Mặc chia chia đóng hồ sơ chồng chất như núi, "Không ổn, ta còn có công việc rất bề bộn, Thị Lang đại nhân mời trở về đi, không tiễn."

Mộ Thiên Tú lách nhẹ một cái, nhảy đến trước mặt Giang Thanh Mặc, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, tỉ mỉ đánh giá, đột nhiên, vươn hai tay nắm hai gò má của hần, kéo mạnh ra ngoài.

"Đau quá! Người làm cái gì vậy?" Giang Thanh Mặc vừa sợ vừa thẹn gạt tay hần, thở phì phì trừng mắt cái tên xú gia hỏa luôn động tay động chân.

"Ta còn tưởng rằng trên đời thực sự có Thuật Dịch Dung tinh xảo như thế, nguyên lai là thật sự." Mộ Thiên Tú sờ mó cái cằm tìm tòi suy nghĩ, chung quy cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, nhưng qua kiểm tra thì đúng là Giang Thanh Mặc, ngoại trừ gầy đi một chút, phản ứng quái một chút, thật sự nhìn không ra chỗ nào không giống.

Chẳng lẽ bị nhìn ra rồi? Giang Thanh Mặc sợ tới mức trên người mồ hôi mồ hôi con chảy cả ra (nguyên văn: mồ hôi lạnh mồ hôi nóng), cố giả bộ trấn tĩnh nói: "Đương đương nhiên là thật."

Mẽ Bối vội vàng nhảy đến trước mặt Mộ Thiên Tú, "Thị Lang đại nhân gặp qua thiếu gia nhà ta nhiều lần như vậy, sao có khả năng gạt được người! Người xem, ta cũng là thật, bằng không người cũng kéo thử xem." Hần dùng lực kéo da mặt mình, kéo miệng rộng đến tận mang tai.

"Chính là như vậy mới cảm thấy kì quái." Mộ Thiên Tú đẩy tiểu thư đồng mặt sắp biến thành quỷ ra, cực kỳ chăm chú nhìn lông mày, mắt, môi, mũi của Giang Thanh Mặc vẫn cứ muốn tìm ra không chỗ đồng dạng.

Giang Thanh Mặc bị nhìn tới mặt đỏ tai hồng, toàn thân không được tự nhiên, cuối cùng nhịn không được mắng, "Này, người nhìn đã đủ chưa?!"

Mộ Thiên Tú bị chửi trái lại rất vui vẻ, mày kiếm giãn ra, cười sang sảng nói: "Ta ở biệt thự gần hai năm, không có cơ hội nhìn thấy kỳ cảnh trong truyền thuyết 『Mặt trời Lam Điền tỏa nắng ấm trong màn khói bay』, hôm nay ngược lại may mắn nhìn thấy tuyệt cảnh』 Lam Điền Huyện lệnh đầu đầy khói bay bay』."

Lúc này Giang Thanh Mặc thật sự tức đến đầu bốc hơi nước rồi, không nể mặt, không khách khí chỉ ra ngoài cửa, "Sur gia, làm phiền giúp ta tiễn khách _____"

"Đại nhân, như vậy không được tốt....." Hà Nhất Ván khó xử ráng nặn ra một nụ cười. Dù sao đi nữa đối phương cũng là đại quan tứ phẩm, làm sao có thể thực đem hần đuổi đi.

"Còn nhiều thời gian, hôm nay trước hết chơi đến đây là được rồi, ta đi." Mộ Thiên Tú chấp tay sau lưng, tâm tình khoái trá mà thông thả đi ra.

Hà Nhất vấn cúi đầu ủ rũ tiễn khách. Ai, mới vừa hi vọng thật tốt đẹp, Thị Lang đại nhân rõ ràng chính là đến thăm trên cột Huyện thái gia, người trẻ tuổi thật thiếu kiên nhẫn, ngày đầu tiên nhậm chức đã đắc tội chỗ dựa lớn nhất trong khu vực là Quận Vương phủ Thị Lang, sau này có chuyện gì muốn bùng bít cũng khó a.

Cuối cùng cũng tổng nhân vật gây đau đầu đi rồi, Mễ Bối nhún chân rơi xuống ghế, "Sau này cách hần xa một chút."

"Cái này không cần người nói, ta cũng biết." Giang Thanh Mặc dư khí chưa tan trùng mắt theo hướng tên kia rồi đi, nhớ tới chuyện hậu đường, quan tâm hỏi: "Mẫu thân ta đâu? Nghỉ ngơi rồi sao?"

"Đồ đạc còn chưa sắp xếp cho xong, lão phu nhân vốn không có nghỉ ngơi." Mễ Bối bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Giang Thanh Mặc cùng Mễ Bối cùng tiến vào nội đường, quả nhiên, Uông mẫu còn đang bận thu xếp đồ đạc.

"Nương, đồ đạc cứ để đó, chờ một chút ta lại thu dọn, người trước hãy nghỉ ngơi đi."

Giang Thanh Mặc kéo mẫu thân ngồi xuống. Quảng đường từ Tứ Xuyên đến Lam Điền tàu xe thực cực nhọc, mẫu thân đã sớm mệt mỏi chết rồi, thật sự không nổi để năng lại vất vả thêm.

"Sao có thể thể cho Huyện thái gia làm những việc vất này, ta làm là được rồi."

"Nương, ta cũng không phải thật sự ——" nghe vậy, Giang Thanh Mặc yết hầu căng thẳng.

"Ta biết rõ, nhưng khi nhìn như người ăn mặc như vậy cùng Thanh nhi quả thực giống như đực, ta thật cảm thấy hần còn đang....." Giang mẫu bi thương chăm chú nhìn khuôn mặt kia.

"Ta cùng đệ đệ vốn là song thai, đương nhiên lớn lên giống nhau như đực."

Giang Thanh Mặc, không, Giang Yên Hồng, nàng biết rõ mẫu thân là xuyên qua mặt nàng nhìn thấy đệ đệ song thai lớn lên giống nhau như đực Giang Thanh Mặc.

"Nói cũng đúng, ta thật sự là già nên hồ đồ rồi." Uông mẫu cười lắc đầu, cười đến có chút đau khổ bất đắc dĩ.

Trượng phu vốn là tú tài, đã qua đời rất sớm, nàng một quả phụ vất vả nuôi dưỡng một đôi song thai nam nữ, đem hết thảy hi vọng ký thác vào trên người nhi tử.

Nhi tử quả nhiên trở thành nhân tài đi từ thi hương đến thi đình, tuổi còn trẻ đã đỗ mình khoa tiến sĩ, nàng làm mẫu thân này không biết có bao nhiêu cao hứng, cùng kiêu ngạo.

Mất thấy sắp khổ tận cam lai, sao biết nhi được tử trên đường hồi hương té tử lại nhiễm chứng khí, bệnh đến không dậy nổi. Nhi tử chết quả phụ không còn ai có thể trông cậy, nàng làm sao sống đây? Nàng dù sao đi nữa cũng không thể, không muốn tiếp nhận cái sự thực tàn khốc này.

"Nương?" Giang Yên Hồng khăn trương lay nhẹ mẫu thân đang nhìn nàng đến ngẩn người.

Đệ đệ rời khỏi nhân gian, mẫu thân gần như sụp đổ, nàng sợ đến mức không biết làm thế nào cho phải, đột nhiên, mẫu thân muốn nàng nữ giả nam trang, thể thân đệ đệ đi nhậm chức, lúc đầu nàng không dám đáp ứng loại chuyện khi quân này, nhưng không chịu nổi mẫu thân đau khổ cầu khẩn, nàng đành gật đầu đáp ứng.

Dù sao gương mặt nàng cùng đệ đệ giống như đực, ai cũng không phân biệt được, cứ theo ý mẫu thân, giúp đệ đệ làm vài năm Huyện lệnh, làm cho tên Giang Thanh Mặc tại sử sách lưu lại một cái thanh danh tốt, chờ ít lâu nữa, mẫu thân tâm tình bình phục, cũng kiếm được ít bổng lộc, nàng sẽ từ quan hồi hương, mua vài mẫu ruộng tốt, an dưỡng tuổi già cùng mẫu thân.

Uông mẫu phục hồi lại tinh thần, xoa xoa chỗ đau bên tóc mai lắc đầu, "Ta không sao, chỉ hơi mệt."

"Phu nhân, ta điu ngài trở về phòng nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Mễ Bối đỡ lấy Giang mẫu đi ra ngoài, ra đến gian phòng, hần quay đầu lại nhìn tiểu thư đang mặc quần áo của thiếu gia một cái.

Nói thật, hần thực bội phục trái tim hiếu thuận cùng dũng khí của tiểu thư, nhưng trong nội tâm không khỏi vì nàng kêu oan.

Tiểu thư vừa đẹp người vừa đẹp nết, hàng xóm láng giềng người người khen ngợi, có người đến nhà cầu hôn, lão phu nhân liền khước từ bảo chờ thiếu gia kim bảng đề danh rồi nói sau, như thế cứ kéo dài tới năm mười bảy, mười tám, lần này lão phu nhân càng quá mức, cưỡng ép tiểu thư nữ giả nam trang đảm đương chức tri huyện, cho dù có thể bình an giả mạo vài năm, chờ thời điểm về quê tiểu thư cũng không biết mấy tuổi, chỉ sợ cũng tìm không thấy gia đình nền nếp mà gả cho.

Còn xuất hiện cái tên dây dưa không rõ Mộ Thiên Tú, Mễ Bối liền đau đầu, khăn cầu trời cao phù hộ, ngàn vạn không gặp phải chuyện không may.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Nha đầu vừa mới đến, là tiểu nha đầu mười bốn tuổi ở nông thôn, tên gọi A Liễu.

Sau khi báỉ kiến Huyện thái gia, lão phu nhân, Mễ Bối mang theo A Liễu đến phòng bếp phía sau, chỉ bảo nàng thói quen cùng quy củ trong nhà.

"Tiểu Mễ, đón lấy"

Nghe thấy tiếng gọi, Mễ Bối vội vàng xoay người lại, chỉ thấy một cái bao bố lớn bay tới, hần vội vàng tiếp được, quay đầu lại nhìn, Mộ Thiên Tú cười cười đứng bên cạnh cửa phòng bếp, thần kinh toàn thân hần không tự chủ được căng cứng.

"Thị Lang đại nhân, đây là cái gì?"

"Sâm dã son ở quan ngoại, lộc nhưng gì đó, nghe nói những thứ này rất bổ dưỡng, lấy cho đại nhân nhà các người ăn đi."

Những vật này cũng không phải là gia đình thường có thể ăn chính là bảo bối nha, trên đời này nào có người cảm thuốc bổ xa hoa quý giá như thế cho cừu gia bổ trung ích khí, Mễ Bối đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

"Người..... sẽ..... sẽ không phải..... nghĩ..... nghĩ độc chết tiểu..... thiếu gia nhà ta a?"

Hần sững sốt một chút, lập tức cất tiếng cười to, "Buồn cười, thật là buồn cười, phản ứng chủ tớ nhà các người sao đều buồn cười như vậy."

Mễ Bối mặt đỏ lên, "Bằng không người sao có lòng tốt như thế?"

"Đừng rồi! Ta sao lại tốt như thế được?" Hần đi qua, cười nhẹ gõ lên đầu tiểu thư đồng một cái, "Còn không phải bởi vì đại nhân nhà các người thật sự gây đến kỳ cục, nếu khi hần theo ta đấu chống đỡ không nổi ngã xuống đất, như vậy rất khó chơi đùa a."

Choi?! Mễ Bối thực không hiểu nổi hần rốt cuộc đang nói cái gì.

"Đừng rồi, thời điểm các người về quê tế tổ, có phát sinh cái sự tình gì sao? Ta thực cảm thấy hần trở nên là lạ."

Mễ Bối hít vào một hơi. Người này trực giác thật là nhạy cảm, giống nhau như đúc cũng nhìn ra được có chỗ không giống, thật lợi hại! Bất quá bây giờ không phải lúc bội phục địch nhân, vội vàng đưa ra lời kịch mà một nhà ba ngày đã sớm nghĩ tốt.

"Không có việc gì, chỉ là thiếu gia bệnh nặng một hồi, cho nên muộn như thế mới đến nhậm chức."

Hần trầm ngâm một chút, nghe nói người bệnh nặng một hồi sau khi khỏi sẽ có chút ít thay đổi, cái này khó trách."Vậy càng hần là cần phải hảo hảo bồi bổ thân thể, đồ đặc giao cho người rồi, còn lại tự người lo liệu nhé."

"Không được, ta không thể tùy tiện nhận đồ của người."

Mễ Bối mang bao vải nhét trở về, Mộ Thiên Tú khủy tay vừa nhấc, nâng bao vải lên, bao vải đang không bay lên, trên không trung vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp, chuẩn xác rơi vào trên bàn phòng bếp. A Liễu vẻ mặt khờ dại vỗ tay khen hay, Mộ Thiên Tú khẽ khom người, rồi mới tiểu sái xoay người, thành thói hướng về tiền sảnh.

A Liễu tò mò mở bao vải ra, bên trong tất cả đều là đồ vật kỳ quái chưa bao giờ thấy qua.

"Tiểu Mễ ca, đây là cái gì?"

"Đúng là không hiểu việc đời, đây là dã son sâm, rất mắc, rất mắc, rất đắt tiền, xa hoa."

"Tiểu Mễ ca, người thật giỏi, cái gì cũng biết." A Liễu cầm lấy hai cây nhân sâm cứng gõ vào nhau, "Bất quá, nhân sâm này cứng như rễ cây, làm sao ăn a?"

"Cứng như vậy nếu đem xào sẽ cắn không nổi, đương nhiên là nấu canh." Không biết lại giả vờ hiểu biết Mễ Bối tiếp tục tán hươu tán vượn.

"Ta hiểu rồi, vậy nấu canh chung với củ cải, có được không?"

Đi được nửa đường Mộ Thiên Tú nghe được hai tên tiểu ngốc tử nói chuyện với nhau, hừ một tiếng vọt trở về, không thể tin được mà nói: "Ồ đâu có người dùng dã son sâm nấu canh củ cải."

"Vậy Bạch thái (cái trắng)?" A Liễu cực lực đề cử.

"Không được ——"

"Đậu hũ? Thức ăn khô?"

"Đều không được ——" Mộ Thiên tú hai mắt tròn trắng, thờ gấp hỏi: "Các người chung quy nghe qua canh gà nhân sâm, canh lộc nhung tam trân chứ? Nấu như vậy mới đúng."

"Cái đó..... Gần đây tình hình kinh tế nhà chúng ta có chút eo hẹp, ăn uống..... tương đối đơn giản." Mễ Bối gãi gãi mặt lúng túng

Mộ Thiên Tú đưa mắt nhìn chung quanh, lúc này mới phát hiện trong phòng bếp ngoại trừ rau củ, đậu hũ, chính là mơ khô dưa chua, cả quả trứng gà cũng không có, đừng nói chỉ là gà vịt thịt cá rồi, khó trách tiểu tử kia mặt xanh như tàu lá. Hắn nhin không được than một tiếng, ngoan ngoãn từ trong ví tiền móc ra một thỏi bạc ném cho Mễ Bối.

"Không thể, ta không thể cầm tiền của người, thiếu gia sẽ mắng ta."

Mộ Thiên Tú không thể trông nom được nhiều như thế, vừa lắc đầu vừa hướng tiền đường đi.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Nhật mộ hoàng hôn, cuối cùng xong một ngày công vụ bẽ bộn, Giang Yên Hồng bụng đói kêu vang đi vào hậu đường.

Còn chưa đi đến nhà ăn nàng đã bị một trận mùi thơm kỳ dị dẫn tới bụng nổi trống ục ục, khi nàng nhìn thấy trên bàn canh gà nhân sâm, thịt kho tàu cá hoa vàng, thịt luộc gĩa tỏi, trong chảo lát, nàng còn tưởng rằng chính mình đói bụng đến choáng váng rồi.

"Tất cả những thứ nàyđều là Thị Lang đại nhân tặng." Giang mẫu mặt mày hớn hở chỉ lấy cả bàn thức ăn đầy màu sắc, càng cao hứng vừa mới nhậm chức đã có người tặng lễ, làm quan rồi, cách đối đãi quả nhiên sẽ không giống nhau.

Mặt nàng trầm xuống, muốn A Liễu đến mời mẫu thân ăn trước, tay khẽ vẫy, Mễ Bối liền ngoan ngoãn theo tiểu thư đi ra hoa viên bên ngoài.

"Tiểu Mễ, thế này là thế nào?" Vừa nghĩ tới tiếp nhận tiếp tế của cái tên lỗ mãng kia, nàng đã cảm thấy quá mất mặt.

Mễ Bối đem đầu đuôi gốc ngọn kể ra, Giang Yên Hồng càng nghe càng phát giận.

"Hảo, ta liền ăn đến trắng trời mấp mạp, dường đủ tinh thần đấu với người."

"Thiếu gia, người thật có chí khí." Mễ Bối giờ ngón tay cái lên tán thưởng.

Giang Yên Hồng vỗ nhẹ lên cái trán Mễ Bối, nhẹ giọng trách cứ, "Có chí khí cái đầu người, cật nhân chùy nhuyễn (ý nói nhận ơn của người thì khó ăn nói giống như câu há miệng mắc quai), ăn thêm mấy lần, ta ngay cả lập trường để mắng hắn cũng không có."

"Ta sau này không dám nữa."

Thấy tiểu thư đồng cui đầu nhận sai, nàng cũng không nhẫn tâm trách cứ nữa, nhin không được buồn bực thì thảo tự bảo, "Nhưng mà nói sao thì mấy thứ này đều xa hoa trân quý, đem thứ đắt tiền như thế cho kẻ thù ăn, đáng giá sao?"

"Thị Lang đại nhân trước giờ đề kỳ quái như thế, trước đây lúc chúng ta hồi hương, hắn nhất định đòi cấp lộ phí, hiện tại lại đưa tới những thứ này, nói kỳ quái cũng kỳ quái, nói không kỳ quái cũng không kỳ quái, tóm lại, hắn chính là như vậy, ta căn bản là không hiểu nổi hắn đang suy nghĩ cái gì."

"Hai người các người tránh ở bên kia thì thăm cái gì?" Đợi một lát vẫn không thấy người vào Uông mẫu trực tiếp đi ra gọi người.

"Không có việc gì." Giang Yên Hồng hướng Mễ Bối nháy mắt mấy cái, Tiểu thư đồng hiểu ý gật đầu, bọn họ cũng không muốn cho lão nhân gia thêm phiền.

"Thị Lang đại nhân hiếm khi có lòng như thế, ngày mai người qua phủ gặp người ta hảo hảo nói lời cảm tạ." Giang mẫu phân phó.

"Không cần đâu, chúng ta ăn một tháng cũng hết thôi." Giang Yên Hồng phản đối khoát khoát tay.

Mễ bối phì cười. Cá tính tiểu thư mạnh mẽ như thiếu gia, bất đồng chính là thiếu gia cả ngày đọc sách thánh hiền, có rất nhiều người đọc sách tuy thanh tỉnh mà vô cùng rụt rè, tiểu thư vì công việc quản gia, thường xuyên xử lý chuyện chợ búa, thành ra hiển nhiên là giỏi ứng biến linh hoạt hơn, cũng khó trách nàng có thể đảm đương cái chức Huyệt lệnh này.

"Nha đầu lỗ mãng này, người tưởng chúng ta còn ở Tứ Xuyên, hắn là hàng xóm láng giềng bình thường sao. Cho dù người không nghĩ đi vuốt mộng ngựa (a dua, nịnh hót), cũng không thể thất lễ." Giang mẫu tức giận nói.

"Nương, người cũng đừng lo lắng quá." Giang Yên Hồng vỗ vỗ vai tiểu thư đồng, cười nói: "Nhận cũng nhận rồi, nấu cũng nấu rồi, chúng ta cũng nên hảo

hảo mà ăn một châu, nếu để cho người ta "thất vọng", đó mới thật sự là thất lễ. Người nói phải không, Tiểu Mễ?"

Mễ Bối vui vẻ toét miệng cười to, vội vàng đỡ lấy lão phu nhân trở lại nhà ăn, dự định thống thống khoái khoái ăn một bữa thật no.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

"Uy vũ ——"

Một tiếng hô thẳng đường, ba người đang quỳ trên công đường nhất thời run sợ tâm nhảy lên một cái, các hương thân phụ lão đứng xem bên ngoài cũng lập tức lặng ngắt như tờ.

Tân nhiệm Huyện thái gia tuy còn trẻ tuổi, nhưng lúc thẩm án tuyệt không qua loa, còn có sự gia khôn khéo lôi dôi ở bên hiệp trợ, đem từng cái từng cái vụ án thật tốt xử lý thẩm tra minh bạch, kết án, mọi người đối tân nhiệm Huyện lệnh dần dần cảm thấy quan mới cũng không tệ.

"Không đợi ta đã bắt đầu thẩm án rồi?" Mộ Thiên Tú tinh thần sáng khoái sáng ngời tiến vào đại đường.

Bọn nha dịch động tác thuần thực giống như không có gì lạ, không cần phân phó liền tự động đem cái ghế đặt tới bên cạnh công án, từ khi Huyện lệnh đến nhậm chức, Thị Lang đại nhân một ngày không ba thì năm giờ đến huyện nha la cà, sau khi bắt đầu thẩm án, hần càng nhiệt tâm không thôi, thường ngồi trên công đường cùng thẩm án, mọi người sớm đã quen với việc này rồi.

"Coi như ta không tồn tại, thỉnh tiếp tục." Mộ Thiên Tú thành thoi ngồi xuống.

Giang Yên Hồng không thèm tức giận lườm hần một cái, quay đầu tiếp tục thẩm án, "Nguyên cáo Văn Ngạn, người tố cáo hàng xóm của người là vợ chồng Ngô Phát Đạt đánh tráo hồng chiếm đoạt Phác ngọc (Ngọc trong đá) mà người nhờ hần bảo quản, có phải không?"

"Vâng" thợ chế tác ngọc Văn Ngạn tức giận không chịu nổi nói lúc trước hần bởi vì phải đi xa khỏi nhà, cho nên mới nhờ cậy hàng xóm là vợ chồng Ngô Phát Đạt giúp hần bảo quản một khối ngọc thô, nào biết chờ hần quay về nhà, bọn họ hoàn lại cho hần lại là một tảng đá nát vô giá trị, đánh chết cũng không thừa nhận đã đánh tráo hồng trộm đổi, hần đành phải Báo quan, thỉnh Huyện thái gia chủ trì công đạo.

"Oan uổng a đại nhân, lúc trước Văn Ngạn giao cho chúng ta đúng là tảng đá này, nát hay không nát chúng ta sao biết? Chúng ta hảo tâm giúp hần bảo quản, hần lại cắn ngược lại chúng ta một cái, ai nha, đầu năm nay thật sự là làm ơn mắc oán đó." Vợ chồng Ngô gia cùng lớn tiếng kêu oan.

Văn Ngạn tức quá thóa mạ thậm tệ vợ chồng hàng xóm đang quỳ cạnh, nguyên cáo cùng bị cáo ai giữ ý này, tại chốn công đường làm rùm beng lên, sự gia Hà Nhất Văn nháy mắt, bọn nha dịch đập mạnh trượng, hô lớn uy vũ, trận cãi nhau âm ỉ tại công đường thoáng cái liền an tĩnh lại.

"Chính là tảng đá này?" Giang Yên Hồng chỉ vào vật chứng trước mặt, một tảng đá nhiều màu vô dụng.

"Giang huynh, đây là người không đúng rồi, đã quan hệ tới ngọc, người phải hỏi chuyên gia mua bán ngọc Thạch là ta đây mới đúng." Mộ Thiên Tú đi đến trước tảng đá nhìn đông nhìn tây.

"Vừa rồi là ai nói coi như hần không tồn tại?" Giang đó bưng lạnh lùng trả lời.

Bọn nha dịch che miệng cười trộm. Thị Lang đại nhân vốn nói nhiều, sao có khả năng ngoan ngoãn ngồi đây không nói lời nào? Hai vị đại nhân tại công đường diễn tiết mục cãi cọ đã không phải là lần đầu tiên, mọi người sớm đã thành thói quen.

Mộ Thiên Tú một tay liền thoải mái mà cầm lấy đỉnh tảng đá, tại hai tay chơi đùa trong chốc lát, hai mắt đánh giá kỹ đột nhiên phát ra quang mang kỳ dị.

"Hảo ngọc, ta mua, tám mươi hai, không, ngọc thô tốt như thế, ít ra cũng phải một trăm lượng mới hợp lý."

Một trăm lượng?! Trên công đường một hồi xôn xao, các hương thân bên ngoài đều châu đầu ghé tai, nghị luận rốt cuộc ai đúng ai sai.

Hần đem tảng đá đặt ở trước mặt Văn Ngạn, cười hi hi nói: "Ta buôn bán Ngọc Thạch hai năm rồi, quy củ mua bán ngọc thô ta hiểu, được ăn cả ngã về không, người mua tự chịu trách nhiệm, sau khi bỏ ra, cho dù bên trong thật là tảng đá nát, ta cũng không tìm người bắt đền, người yên tâm đi."

Mặt hầm hầm, Văn ngạn toát ra vẻ kiêu ngạo của thợ thủ công, "Ta làm ngọc công mười năm rồi, còn có lòng tự trọng, cho dù Thị Lang đại nhân cấp cho ta một trăm lượng, ta cũng sẽ không đem cái tảng đá nát này trở thành ngọc thô bán cho người."

Mộ Thiên Tú cười nhạt một tiếng, một đôi con người sang ngồi đảo qua vợ chồng bị cáo đang thẩm thì, lập tức quay đầu lại liếc nhìn Huyện lệnh.

"Thị Lang đại nhân, người nghĩ sai rồi a, nơi này là công đường, không phải nơi bán ngọc, cái kia là vật chứng, không phải thương phẩm, mời người

không nên náo loạn nữa." Giang Yên Hồng đôi mắt thông minh lướt từ bị cáo qua nguyên cáo, im lặng trầm tư một hồi — cầm lấy kinh đường mộc(cái miếng gỗ dẹp dẹp mà mấy vị quan hay dùng để đập bàn í ả) vỗ, "Án này tái thẩm sau, các người lui ra trước, vật chứng do nguyên cáo mang về hảo hảo bảo quản, bãi đường ——"

Lúc này sắc trời đã gần đến hoàng hôn, ngoài công đường đám người tùm năm tùm ba giải tán, Văn Ngạn về mặt không vui ôm lấy vật chứng rồi đi, Ngô thị vợ chồng cách một khoảng, buồn bực theo sát phía sau.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Màn đêm buông xuống, gió đêm mát rượi theo dòng sông hiu hiu thổi tới, lay động cây cỏ ven đường, trong bụi cỏ vài cái đầu trời lên, bốn ánh mắt tất cả đều nhìn chòng chọc ngôi nhà phía trước không xa.

Ba một tiếng, Giang Yên Hồng tự tát mình một cái, nhả mảy kéo từ trên mặt ra cái xác muối.

"Đại nhân, người nên trở về trước, chỗ này để chúng tôi trông nom là được."

Lão muối chọn Huyện thái gia da non mịn cấn, nhìn bộ dạng hần tự tát vào mặt mình thật buồn cười, đầu mục A Thắng cùng hai người thủ hạ muốn cười lại ý tứ ráng nín cười, đến mức mặt mũi muốn biến dạng.

"Chú ý này là ta đề xuất, ta muốn tận mắt xem kết quả." Nhân tài không ngờ lại thua con muối.

"Ngọc công Văn Ngạn thật sự bị hãm hại."

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng Mộ Thiên Tú thì thào, Giang Yên Hồng sợ tới mức hoa dung thất sắc, còn không kịp kêu ra tiếng, mọi cái cái tay liền bùm miệng nàng lại.

"Đừng kêu, nếu như bị nghe thấy, kẻ dẫn xà xuất động của người cũng khỏi dùng." (dẫn rắn ra khỏi hang: vận dụng mưu kế làm cho kẻ xấu bộc lộ bản chất thật của mình)

Bên người vô thanh vô tức xuất hiện thêm một người, bọn người A Thắng sợ hãi kêu lên một cái, chòr thấy rõ người tới, bọn họ cười thờ phào. Nghe nói Thị Lang đại nhân từ nhỏ đã đi theo phụ thân hần, là tiền Tuyên thành Quận Vương Mộ Ngao Vân đánh Đông dẹp Bắc, luyện thành một thân hảo công phu.

Để tránh việc phát sinh, Giang Yên Hồng ngoan ngoãn nghe lời, không gọi cũng không động, nhưng lập tức ý thức được tình cảnh mập mờ làm cho người mặt đỏ tim đập dồn dập.

Bàn tay to của hần một chưởng ôm trọn nửa khuôn mặt của nàng, môi anh đào chưa người nào đụng chạm qua của nàng tự áp vào trên lòng bàn tay của hần, thân thể vừa mới sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên cũng bị cánh tay của hần đè xuống, tay tự nhiên ôm vai của nàng, nhưng mà càng làm cho nàng xấu hổ chính là bởi vì khoảng cách quá gần, hơi thở ấm áp của hần gần như phả sau tai của nàng, làm hại nàng nổi cả da gà.

Hần đảo mắt nhìn xuống, xem gương mặt ửng hồng đỏ mề hời, khoe miệng giương lên nụ cười đắc ý vì trêu cợt thành công.

Nàng hoàn toàn rõ ràng hần là cố ý dọa nàng, lông mày dựng lên, hung hăng đưa khuỷu tay tới bụng của hần, hần cơ trí rút về sau, tránh thoát công kích.

"Người tới đây làm cái gì?" Nàng tiếng nói tuy không lớn, nhưng con tức lại không nhỏ chút nào.

"Có náo nhiệt vậy để xem sao có thể bỏ qua?" Hần vui vẻ như không.

"Ta là phá án, không phải đang đùa."

Bởi vì không rành Ngọc Thạch, đang lúc hao tổn tâm trí Mộ Thiên Tú chạy đến, liếc mắt liền phán vật chứng chỉ là đồng đá nát, nàng linh cơ vừa động, dù sao người này cả ngày đều ngồi ở công đường, không bằng nhờ hần tại trên công đường hô giá, thử phản ứng nguyên cáo cùng bị cáo, kết quả cảm thấy vợ chồng Ngô gia rất khả nghi, hiện tại canh giữ ở đây, chính là muốn nhìn một chút kết quả cuối cùng.

"Phá án như vậy rất thú vị."

Quả nhiên, thỉnh thần dễ dàng tống thần khó, nàng hung hăng trừng hần, xê dịch vài bước qua bên cạnh, tính toán cách cái tên lỗ mãng này xa một chút.

Hần cố ý bám dính theo, xem Giang Thanh Mặc như con ếch nhảy tới nhảy lui, hần cười đến càng vui vẻ hơn, bên cạnh bọn người A Thắng cũng bị chọc đến nhếch miệng cười to.

Đáng ghét, luôn cho nàng khó xử, làm cho nàng xấu mặt! Trong tay áo đôi bàn tay trắng như phấn nắm thật chặt, hận không thể vung quyền thật mạnh đập bẹp đi cái mặt cười hi hi kia.

"Xuy! có người đến "

Nghe thấy tiếng bước chân, Mộ Thiên Tú nhảy bèn quát nhẹ, mấy cái đầu vội vàng quay lại, chỉ thấy một hần từ tráng kiện gỗ gỗ cửa nhà Văn Ngạn, chỉ chốc lát sau cửa mở.

"A ngạn, quan tòa xử cho nửa ngày cũng không có kết quả, người nhất định rất buồn bực a, đi một chút đi, uống rượu giải buồn đi."

Văn Ngạn tiện tay đóng cửa lại, theo bằng hữu đi.

Trên đường yên tĩnh u ám chỉ có thanh âm chít chít của hạ trùng, qua một hồi lâu, nhà Ngô gia cách tường mở cửa, Ngô Phát Đạt quý quý túy túy (lén lén lút lút) nhô đầu ra, xác định trên đường không có ai, hần lập tức vòng trở về, thời điểm xuất hiện lần nữa hần và thê tử cùng nhau cố sức nâng một cái bao vải bố, tiến vào cửa nhà ngọc công.

"Tướng công, không nghĩ tới người tùy tiện tại bờ sông tìm tảng đá lại thật sự bảo bối, khối ngọc thô này của A Ngạn không chừng cũng không tới cái giá này. Một trăm lượng, Thị Lang đại nhân ra một trăm lượng a, cái này chúng ta phát tài rồi!" nghĩ đến một số tiền lớn như vậy, Ngô thê hưng phấn không không chế nổi.

"Đồ ngọc, cho dù đổi về, chúng ta cũng không thể lấy đi bán cho Thị Lang đại nhân, chẳng phải đi thừa nhận chúng ta thật sự là kẻ trộm sao?" Ngô Phát Đạt ra hiệu bảo thê tử hạ túi vải bố xuống, tuyệt không rầy rà tìm đến chỗ Văn Ngạn tùy tiện đặt tảng đá ở trên mặt đất, nhanh chóng đổi lại.

"Cao hứng quá thiếu chút nữa quên mất, không sao, chúng ta đem đến kinh thành bán ở đó còn nhiều quan lại quyền quý mà, tùy tiện cũng bán được ra ngoài." Ngô thê tiếp tục mộng phát tài của nàng, nghĩ đến nước miếng đều muốn chảy ra.

"Các người suy nghĩ thực chu đáo."

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ngô gia vợ chồng quay đầu trông thấy đứng ở ngoài cửa là Huyện thái gia, Thị Lang đại nhân và bọn đầu mục, sợ tới mức hồn phi phách tán, ngay người ra.

"Tang chứng vật chứng đều rõ ràng, các người còn có cái gì để nói?!"

Đúng như sở liệu, loại người nổi lòng tham vốn là chống đỡ không nổi hấp dẫn tiền tài, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp đến đổi về, chỉ cần cho bọn hần cơ hội, bọn họ sẽ tự động lộ ra chân tướng.

Văn ngạn cùng bằng hữu cùng đi uống rượu, đi chưa tới hai con đường đã bị bộ khoái cho gọi trở về, trông thấy nhà hần đầy người, hần thật sững sốt, sau mới biết rõ ràng đây là diệu kế của Huyện thái gia, hiện chân tướng đã rõ ràng, hần vừa bội phục lại cao hứng khẩu tạ.

"Đại nhân tha mạng nha, chúng ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, nổi lòng tham, Chúng ta sau này cũng không dám nữa, cầu ngài tha chúng ta a!"

Vợ chồng Ngô Phát Đạt hồn phách bị dọa bay cuối cùng đã trở lại, rầm một tiếng quỵ xuống, thoáng cái liền cầu Huyện lệnh khai ân, vừa cầu hàng xóm, lại còn tự chửi rửa bản thân, rồi lại thê, cực kỳ chộn rộn.

"Đại nhân, bọn họ sẽ bị như thế nào?" Văn Ngạn tức thì tức, nhưng rốt cuộc làm hàng xóm vài chục năm rồi, cũng không nhẫn tâm thấy kết quả của bọn hần quá thảm.

"Đương nhiên là đánh vài chục đại bản để cảnh cáo rồi." Mộ Thiên Tú theo lý thường trả lời.

Giang Yên Hồng trừng kẻ luôn tranh xử án Mộ Thiên Tú, không vui nói: "Rốt cuộc Người là Huyện lệnh? Hay ta là Huyện lệnh? Người đã thích phá án như thế, người hần rằng trở lại kinh hướng Tuyên thành Quận Vương thỉnh cầu một chức quan, bằng thế lực của tuyên thành Quận Vương, còn sợ không có chức quan có thể làm sao?"

Lời này khiến cho Mộ Thiên Tú giống như trúng phải một roi, vẻ giận dữ bỗng nhiên hiện lên trên gương mặt thiếu niên của hần, một bả nắm lấy tay của nàng.

Cổ tay truyền đến một hồi đau đớn, Giang Yên Hồng đang muốn mở miệng mắng chửi người, lại bị hần đằng đằng tức giận làm cho kinh hãi. Trước kia bất luận có chuyện gì, hần đều cười đùa với nàng, nhưng lần này bất đồng, hần giận thật a, ánh mắt hung ác làm cho nàng không khỏi khiếp đảm.

"Người..... muốn..... như thế nào?!"

"Tại bữa tiệc mừng thi đậu, mọi người đều nể mặt mũi Tuyên thành Quận Vương mà kính ta vài phần, chỉ có người dám đi ra đơn đã độc đấu với ta, chúng ta đấu thơ, đấu rượu, đấu âm luật, càng đấu càng thống khoái, ta thường thức tài hoa của người, càng thường thức của cốt khí người." Hần phi nhẹ một tiếng, "Không nghĩ tới người vì làm quan mà bắt đầu để ý đến thế lực Quận Vương, xem ra người cũng bất quá chỉ là một kẻ bình thường, một chút cũng không đáng để ta vài phần kính trọng, là ta nhìn lầm người rồi."

"Con mắt nằm ở trên mặt người, nhìn làm cũng là chuyện của nhà người, liên quan gì đến ta? Làm cho rõ ràng, là người suốt ngày tại huyện nha ra ra vào vào, ta không có cầu người tới gây phiền toái cho ta, càng không cần vài phần kính trọng của người." Mạc danh kỳ điệu bị quở mắng một trận, nàng cũng phát hỏa đến điên rồi.

"Hảo, rất tốt, cho dù người cầu ta, ta cũng sẽ không như vậy nữa."

Mộ Thiên Tú tức giận đến trên tay lực đạo không tự chủ tăng thêm vài phần, Giang Yên Hồng đau đến cái trán hiện lên mồ hôi, rồi lại quật cường không thêm cúi đầu xin tha thứ.

"Thị Lang đại nhân, mau buông tay" xem tình huống không ổn, A Thắng vội vàng nhảy ra hoà giải.

Mộ Thiên Tú tức giận buông tay, xoay người nhảy vào trong bóng đêm.

Giang đồ bùng vuốt ve cổ tay đau nhức, trợn mắt nhìn theo hướng hắt biến mất.

Mọi người không hiểu ra sao nhìn tới nhìn lui, ngay cả vợ chồng Ngô gia vừa mới khóc lóc thảm thiết cũng sững sờ quỳ gối ngốc tại chỗ.

Giang Yên Hồng phát hiện ánh mắt khác thường của mọi người, trên mặt nóng lên, giả ra bộ dáng không có chuyện gì, "A Thắng, vật chứng toàn bộ mang về, nguyên cáo, bị cáo ngày mai đến công đường nghe phán."

☆☆☆☆☆☆☆☆

Tiếng sáo trong trẻo từ noon nhật lâu cửa sổ lăng hoa cách* truyền ra, du dương uyển chuyển, hấp dẫn cả người qua đường dừng bước lại ngây ngất nghe.

Gia nhật noon lâu chính là thanh lâu phong nhã nhất trong Huyện thành, trong lầu cô nương mỗi người đều xinh đẹp, giỏi ca múa, đứng đầu bảng Thạch lự cô nương càng tài tình xuất chúng, cảm kỳ thư họa không gì không giỏi, phố phường tiểu dân không có tiền đi vào ngắm phượng dung có thể cách tiểu viện nghe được khúc nhạc coi như là có lãi rồi.

Một khúc kết thúc, đôi môi mềm mại như nước của thạch lự rồi sáo ngọc, ân cần thăm hỏi: "Ta thôi có đúng hay không? Có giống làn điệu Thị Lang đại nhân nghe ở kinh thành?"

Nhân nhã ngồi dựa vào khung cửa xinh đẹp, Mộ Thiên Tú uống cạn chén rượu, cười nhạt nói: "Làn điệu là đúng, chỉ là ý cảnh hoàn toàn bất đồng, làn điệu của người Hồ này vốn là cao ngạo lãnh đạm, giống như chim quỳên gây đêm, người thôi thì lại nhẹ nhàng phấn khởi, tựa như chim tước mừng xuân."

Thạch lự đưa cây sáo giao cho nha đầu, tay ngọc thon dài bung lên bầu rượu, vì nhã khách lại châm thêm một ly, "Đến câu lan viện (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc) đơn giản là nựa nhạc tìm vui, khúc nhạc cảm động lòng người như vậy không thích hợp, chính là ta lại rất yêu mến khúc này, cho nên mới tự tiện sửa lại một chút."

"Yêu mến là vì tâm cảnh, thay đổi là vì tình cảnh, tuy nhập phong trần, lại cười xem hồng trần, Thạch lự cô nương thật đạo hạnh cao thâm, bội phục."

"Thị Lang đại nhân cũng đừng giễu cợt ta, ta nào có cái gì đạo hạnh, ta chỉ là muốn, vui cũng một ngày, khổ cũng là một ngày, đương nhiên muốn vui về mà trôi qua."

"Nghĩ thông điểm này cũng là rất lợi hại."

Thạch lự cười cười, chuyển chủ đề "Đúng rồi, mấy ngày hôm trước án ngọc công Văn ngạn đã phán quyết, tất cả mọi người đều nói Huyện thái gia phán nhẹ, chính là ta lại cho rằng không hẳn."

Nói đến chuyện này, hẳn đương nhiên là có ý kiến, "Chỉ phán phạt tiền cùng bày tiệc rượu xin lỗi, phán nhẹ, nếu là ta mà nói. . . , nhất định nặng nề đánh vài chục đại bản, cho loại người tham lam này một lần cảnh cáo."

"Văn ngạn cùng Ngô gia vợ chồng làm hàng xóm vài thập niên, nếu thật phán nặng vậy, Văn Ngạn cũng sẽ cảm thấy bất khoản, oán kết càng sâu, sau này sợ rằng đến hàng xóm cũng không thể làm. Người chung quy có lúc hồ đồ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng (khuyến người nên có lòng khoan dung), ta cho rằng Huyện thái gia phán rất khá, vì bọn họ lưu lại hậu lộ." Thạch lự trên đôi mắt đẹp lộ vẻ tán thưởng.

Hắn hơi sững sốt, đã không nghĩ tới chuyện này.

"Nghe nói Thị Lang đại nhân cùng Huyện thái gia giao tình không tệ, hôm nào xin dẫn hắn tới, ta rất muốn trông thấy vị đại nhân thông tình đạt lý này." Thạch lự ôn nhu thỉnh cầu.

"Nghe nói hơn phân nửa là sai, ta cùng hắn không có giao tình, người tìm người khác nhờ giới thiệu." Hắn trong lòng đột nhiên một hồi bức bối, đặt chén rượu xuống không uống nữa, "Ta phải đi."

Tại chốn phong trần đã lâu Thạch lự rất thức thời, không có hỏi nhiều, kính cẩn nghe theo, tổng khách quý xuất môn.

Mộ Thiên Tú rời đi Nhật noon lâu, còn không nghĩ muốn hỏi phủ, giục ngựa bốn phía đi dạo, đi đông đi tây, lại theo thói quen đi đến phụ cận huyện nha,

trước mắt tường cao chính là huyện nha nội viện.

Hắn thầm rửa một tiếng, đang muốn quay đầu trở lại, chợt nghe trong tường truyền ra tiếng đàn đinh đang, tình thông âm luật nên hắn nhin không được ghim ngựa lắng nghe.

Truyền ra chính là cổ khúc cảm "Bá Nha điệu Tử Kỳ". Truyền thuyết Bá Nha cùng Tử Kỳ là tri âm, Tử Kỳ ốm chết, Bá Nha tại trước mộ phần Tử Kỳ khảy khúc đàn này, khúc hết thì đập cảm, khóc ròng nói trên đời không còn tri âm. Giờ phút này tiếng đàn có vô cùng ưu sầu, vô tận tường niệm, cảm tình dồi dào cảm động hẳn thật sâu.

Người đánh đàn là ai? Chẳng lẽ là Giang Thanh Mặc?

Hắn là không phải, tài đánh đàn của Giang Thanh Mặc hắn được chứng kiến vài lần, mặc dù hảo, nhưng không có hảo như thế.

Hắn không nén được lòng hiếu kỳ, tiện tay đem ngựa buộc dưới tàng cây, nhún người phóng qua tường vây, theo tiếng tìm đến.

Huyện nha nội đình Thiên Diệp đảo lớn lên dày đặc tươi tốt, bích trúc trong gió nhẹ nhàng đập chòn, trúc ảnh chiếu thon dài rọi tại tổ trên cửa, Giang Yên Hồng ngồi ở phía trước cửa sổ thấp mi đánh đàn.

Từ trước, nàng thường cùng đệ đệ cùng một chỗ gian khổ học tập, thời điểm rảnh rỗi tỷ đệ liền cùng một chỗ đánh đàn tự tiêu khiển, hiện tại, tình cảnh thù tạc tình thâm đã vĩnh viễn trở thành hồi ức.

Mất đi đệ đệ song thai giống như mất đi nửa thân người, nàng bị thống cùng không thua kém mẫu thân, chỉ là mẫu thân đã đau xót đến như vậy, nàng không thể không kiên cường, nhưng nàng vẫn thường xuyên nhớ tới đệ đệ thân yêu, hoài niệm thân tình không chỗ có thể nói ra, đành phải đem tất cả không muốn cùng thật sâu tường niệm ký thác tiếng đàn.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Mộ Thiên Tú tránh ở sau tàng lá, kinh ngạc nhìn người đánh đàn, chẳng những nhìn sai rồi, cũng nghe âm sai.

Tiếng đàn dừng lại——

"Đau quá!" Giang Yên Hồng kéo tay áo lật xuống xem tại cổ tay trái một mảng xanh đen, áo não trách mắng, "Mộ Thiên Tú đáng giận, hại ta đau nhức nhiều ngày như thế!"

Mộ Thiên Tú bị nắng liền đỏ mặt, hồi tưởng lúc ấy con tức vừa dâng lên, đã quên không chế lực tay, nói sao đối phương chỉ là tay trái gà không chặt thư sinh văn nhược, hắn không nên hạ nặng tay, hắn có chút áy náy nhìn trên cổ tay bị hắn nắm qua lưu lại vết tím loang lổ.....

Ông tay áo chảy xuống, lộ ra cổ tay cánh tay trong suốt trơn mềm như ngó sen, hắn không khỏi bật cười. Trời ạ, Giang Thanh Mặc cánh tay sao lại mảnh như thế, chẳng những mảnh mai, còn non mềm giống như của các bà các chị.

Các bà các chị?!

Cái này ý niệm trong đầu hưng hăng gõ hắn một cái, không tự chủ được xem kỹ Giang Thanh Mặc nhất cử nhất động một lần nữa, bộ dáng đôi mi thanh tú đang cau lại, bộ dáng ngón tay nhỏ nhắn mân mê cánh tay.....

Thật sự phần vị rất nặng, chính là..... Cũng không khó coi, trong cương có nhu, trong nhu có cương, phần vị vừa đúng, một chút cũng không làm người khác cảm giác chán ghét.

Say mê thương thức tốt một hồi hắn đột nhiên bừng tỉnh. Trời ạ, hắn rốt cuộc là căn cốt có gì không ổn? Lại núp trong bóng tối nhìn lên nam nhân! Nhìn lên nam nhân còn chưa tỉnh, lại nhìn tới chảy nước miếng! (MyuMyu: hắc hắc) Hắn muốn đánh tỉnh chính mình dùng sức phát vào cái trán.

Mơ hồ nghe thấy một tiếng vang nhỏ, Giang Yên Hồng vội vàng kéo hắn tay áo ngồi lại, khẩn trương nhìn về phía ngoài cửa sổ, thấy trong đình viện u tĩnh chỉ có hoa và cây cảnh đu đưa, không có nửa cái nhân ảnh, nàng lúc này mới thở dài một hơi.

Nàng cúi đầu nhìn trên vết tím trên cổ tay dần dần phai nhạt, bình tâm tĩnh khí hồi tưởng, Mộ Thiên Tú cũng không phải thật sự có ác ý, chỉ là không biết hắn đang giận cái gì thôi, nghe khẩu khí của hắn, hắn rất thương thức tài hoa cùng cốt khí đệ đệ, chỉ bằng điểm này, nàng có thể tha thứ cho hắn một nửa.

Từ lúc nhậm chức đến nay, tên kia suốt ngày tại trước mắt xoay tới xoay lui, phiền thi phiền, nhưng nhìn lâu cũng không đáng ghét như vậy, hắn tuy giống như gà mẹ nghĩ ra không ít chủ ý, (myu: ti sao lại so huynh với gà mẹ, thật bị thâm a) giúp không ít bề bộn, nhưng từ đêm đó ồn ào một trận, hắn không thấy đến nữa, bên tai đột yên tĩnh lại, thật là có điểm không quen.

Mễ Bối cước bộ nhẹ nhàng lướt qua đình viện, "Thiếu gia, ăn cơm đi." Tiểu thư đồng hồ trợ đem thất huyền cầm để lại trên tủ cao, nhin không được quan tâm hỏi: "Thị Lang đại nhân thật sự sẽ không đến nữa rồi?"

"Hắn nói cho dù ta cầu hắn, hắn cũng sẽ không đến lại, ngươi nói đi?" Giang Yên Hồng cùng mét bối cùng đi ra khỏi gian phòng.

"Thật đáng tiếc đó ——"

"Ngươi đáng tiếc chính là người tài trợ nguyên liệu tốt a, quý tham ăn." Nàng gât đầu đắc ý cầm lên một quyển sách, "Một ống com lam, một bầu nước, ở nơi ngõ nhỏ, nếu là người khác thì không chịu được mà lo buồn, ta thì tự nhiên vui vẻ."***

"Cho nên Nhan Hồi ***mới có thể chết sớm như vậy, hắn là chết đói."

Nàng phì cười, đang muốn đáp lời dưới chân vấp một cái, ngã quỵ tới trước trên mặt đất.

"Thiếu gia, ngươi đừng lo a?!" Mễ Bối vội vàng nâng dậy tiểu thư đau đến ôm đầu gối kêu đau, tiện thể đá miếng gạch hoa làm vấp chân nát bấy.

"Đau quá, ta gần đây có vận số đau nhức, có phải không?" Nàng tức giận đến muốn trực tiếp phá hư chỗ lổm trên gạch hoa nói.

"Nói chính xác là vận nghèo hèn, chúng ta nào có tiền tu nhà." Mễ Bối vẻ mặt buồn bực nói: "Thiếu gia, người khác làm quan phát tài, chúng ta sao vậy đều phát không lên nổi?"

"Loại tiền lòng dạ hiểm độc thịt cá hương dân (coi người như cá thịt, ví với sự đàn áp dẫm máu) chúng ta đừng kiếm, ta đang xem có hay không cái cơ hội tốt nào kiếm tiền. Bất hảo, nhân nại nữa điem."

"Ta không phải oán giận cuộc sống khổ, chẳng qua là cảm thấy đều là làm quan, sao khác biệt nhiều như thế."

"Ta biết rồi." Nàng cẩn thận phân phó, "Đừng để cho mẹ ta đến bên này, miễn cho lão nhân gia người té ngã."

Chủ tớ hai người bên cạnh vừa trò chuyện vừa hướng nhà ăn đi đến, không có chút nào phát giác được ở chỗ sâu trong bóng mát Thiên Diệp đào có một nam tử đang đứng trong mắt ngập tràn hoang mang.

* Cửa sổ lãng hoa cách: Kiểu như cái này có trạm trở mai, lan, cúc, trúc gì gì đó

**:Câu này lấy trong Đức Không Tử thường khen Nhan Hồi:

"Hiện tại Hồi già! Nhất đan tự, nhứt biểu ẩm, tại lậu hang, nhân bất kham kỳ ưu, Hồi già, bất cái kỳ lạc! Hiện tại Hồi già!" Nghĩa là: Hiện vậy thay Nhan Hồi! Một giò com, một bầu nước, ở chỗ ngõ hẹp, giả người khác ở vào cảnh ấy thì lo buồn không chịu được, thế mà Nhan Hồi không bao giờ đổi cái vui của mình. Hiện vậy thay Nhan Hồi!

***Nhan Hồi, họ Nhan, tên Hồi, tự là Tử Uyên, nên cũng gọi là Nhan Uyên, là con của ông Nhan Do, người nước Lỗ.

Nhan Hồi theo học với Đức Không Tử, và là học trò giỏi nhất trong số các học trò của Đức Không Tử.

Nhan Hồi mất lúc còn rất trẻ, mới 31 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Một cái ngập thật lớn ——

Đám người trong phòng đang bàn luận bị tiếng ngập như sấm nổ này làm cho quay đầu lại, đại hán vạm vỡ đứng đợi ở cạnh cửa không có ý tứ gãi gãi đầu.

Mộ Thiên Tử mỉm cười, Lỗ Ba Đào này vốn là tùy tùng thiếp thân của phụ thân, mặc dù là kẻ thô lỗ, nhưng cũng rất có nguyên tắc, hai năm trước phụ thân qua đời, đại bộ phận thuộc hạ rất tự nhiên chuyển dưới trướng người kế tục tước vị là đại ca, Lỗ Ba Đào lại dứt khoát từ đi quan chức, kiên trì muốn làm võ quan không mang danh hàm, đối với đại thúc trọng tình trọng nghĩa này trong lòng hắn luôn có cảm kích, một chút cũng không đối đãi với hắn như người bình thường.

"Ba Đào, ngươi đi ra bên ngoài hít thở không khí, chờ một chút ta lại tìm ngươi."

Lỗ ba đao cao hứng gật đầu, nhẹ nhàng nhảy xuống bậc thang, ngẩng đầu mà hướng sân rộng bao quanh gian phòng thành hình chữ khẩu (口).

Trên quảng trường bày biện rất nhiều Ngọc Thạch sập lớn nhỏ, mọi người thấy đại hán lưng hùm vai gấu đến cũng không sợ — ngược lại cười hi hi cùng hân chào hỏi, bởi vì tất cả mọi người đều biết vị này chính là tổng quản đại nhân của Lam Điền biệt thự.

"Thiếu gia, ta làm sao cũng không thấy tảng đá được bày trong này cùng tảng đá ngoài đường rốt cuộc có chỗ nào không giống nhau."

Lời này khiến tới lỗ ba đao quay đầu lại nhìn quanh, vừa nói chính là một thiếu niên chừng mười lăm tuổi, đứng cùng hân chính là một thiếu niên mười bảy, tám tuổi — bọn họ đang cùng thái ngọc công nhân nói chuyện.

Thái ngọc công nhân chỉ vào một cái lỗ nhỏ trên tảng đá thô sơ, "Tiểu ca, xem trong này, cái này chúng ta gọi 『 cửa sổ 』, người có kinh nghiệm từ chỗ này xem xét, dễ dàng nhận biết tốt xấu."

Giang Yên Hồng hướng cửa sổ cố gắng nhìn nhìn, xác thực có chút quang thái mơ hồ lưu động.

Lam Điền từ xưa có sản vật làng ngọc, Lam Điền ngọc tính chất rất tốt, sắc thái vẻ đẹp đầy đủ, các triều đại hoàng thất cùng nhân vật hiển quý đều coi là trân bảo, lẽ đương nhiên, địa phương có không ít người dựa vào ngọc duy trì sinh sống, có thật nhiều thái ngọc công nhân, ngọc tượng, ngọc thương.

Thái ngọc công nhân lên núi khai thác ngọc, không có đối tượng buôn bán đặc biệt thì tập hợp tại chợ chào hàng, ngọc tượng, ngọc thương cũng đều sẽ tới ngọc thị tìm hàng, thân là Lam Điền Huyện lệnh năng sao có thể không biết ngọc thị là cái gì? Rảnh rỗi không có việc gì làm liền mang theo tiểu thư đồng đến dạo chơi ngọc thị, tìm hiểu phong thổ dân tình.

"Ta xem xem" Mễ Bối tiếp nhận khóa ngọc thô, đối lấy cái gọi là cửa sổ liệu mình tể mi lộng nhãn (liếc mắt; nháy mắt ra hiệu), "Bất quá tựu cạo đi một chút vỏ ngoài, đá vẫn là đá nha."

Lỗ Ba Đao nghe xong nhin không được cười cười đi ra.

Mễ bối mắt hứng trở lại trừng liếc, trừng đến trong mắt thiếu điều rơi xuống. Má ơi! Đại Hùng (gấu J) mặc quần áo ra phố, hơn nữa lại đứng ở phía sau hân đối với hân nhe răng trợn mắt. Mễ Bối sợ tới mức liệng trong ngọc thô tay, thái ngọc công nhân luống cuống tay chân tiếp lấy.

"Ha ha ha, nguyên lai có người cùng ta đồng dạng đần, mặc kệ nhị công tử giáo ta mấy lần, ta chính là nhìn cũng không thấy có gì khác biệt."

Lỗ Ba Đao nói xong cao hứng, tay gấu to liền đánh ra, làm cho Mễ Bối ôm đầu kêu thảm thiết.

"Dừng tay, ngươi định làm cái gì?!" Giang yên hồng động thân bảo vệ tiểu thư đồng bị dọa sợ, lớn tiếng trách cứ anh chàng lỗ năng đột nhiên ra tay.

Lỗ ba đao đại thủ đột nhiên dừng tại ở trên không trung, một đôi ngưi nhãn nhìn thẳng thiếu niên tuấn tú trước mắt, tầm tắc nói: "Thật là, không nghĩ tới có người lớn lên so với công tử nhà ta còn anh tuấn hơn."

Người bên cạnh cứn vội vàng tiến lên trì hoãn cục diện.

"Lỗ đại ca, đừng loạn, vị này chính là Huyện thái gia."

"Đại nhân đừng sợ, Lỗ đại ca chỉ là lớn lên trông hung ác, kỳ thật là người rất tốt."

Biết rõ đối phương không có ác ý, giang Yên Hồng tâm thần kinh hải kinh hoàng mới dần dần bằng hoãn xuống.

Mễ Bối vẫn còn rất sợ Đại Hùng thoạt nhìn rất đáng sợ kia, càng quyết tâm trốn sau tiểu thư không ra.

Lỗ Ba Đao bưng tỉnh đại ngộ vỗ tay, "Nguyên lai là Huyện thái gia, cái này khó trách, đến nhị công tử ta cũng khen người đương nhiên là nhân vật cỡ này rồi."

"Nhị công tử nhà các ngươi?"

"Tuyên thành Quận Vương phủ tứ phẩm Thị Lang Mộ Thiên Tú." Lỗ Ba Đao kiêu ngạo mà báo ra danh hiệu, chủ nhân thuận tay chỉ hướng chỗ của chủ nhân.

Giang Yên Hồng chăm chú nhìn lại, không phải trùng hợp như vậy chứ? Trong cánh cửa đang mở, Mộ Thiên Tú cùng hai vị nam nhân bộ dáng đang nói chuyện buôn bán, để tránh gặp mặt xấu hổ, hay là ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, nàng chấp tay hành lễ, kéo lấy Mễ Bối vội vàng cáo từ.

"Bất hảo, chúng ta còn có chút việc, xin đi trước."

Lỗ ba đao đang muốn giữ người lại, nhưng vừa lúc đó, hai phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) mang theo ba hài tử tuổi còn nhỏ khóc lóc chạy tới quảng trường, vọt tới trước mặt Mộ Thiên Tú, oa một tiếng sẽ khóc ngã xuống đất, hân thấy thế lập tức chạy như gió lốc đến.

"Thị Lang đại nhân, van cầu người cứu phu quân của chúng ta."

Nguyên lai, hai công nhân thái ngọc cùng nhau lên núi khai thác ngọc, hai ngày rồi không có về nhà, bỏ lỡ cả ngày họp chợ, nương hai nhà tử cang nghĩ

càng bất an, càng chờ càng sợ hãi, chạy tới hướng Thị Lang cầu cứu.

Tình huống xác thực bất thường, Mộ Thiên Tú lập tức nhận lời mang theo nhân mã lập tức lên núi lục soát, ngọc thương Hồ Tuấn cũng rất nghĩa khí cùng cấp gia đình trợ giúp.

Thoáng cái chợ ngọc sôi trào lên, nhân mã ở biệt thự, Hồ gia gia đình, còn có dân chúng dừng cảm nhiệt tình hỗ trợ, một đám người tụ tập tại trước chợ ngọc, vài người dẫn đầu đang thương lượng nên làm sao, đầu mục A Thắng dẫn một đội nha dịch chạy tới.

"Đại nhân bảo chúng ta tới, nghe theo điều hành của Thị Lang đại nhân." A Thắng xoay người xuống ngựa, hành lễ sau khi đưa ra một bức thư.

Lỗ Ba Đào chợt nhớ tới kêu to, "Ai nha, bẽ bộn một lúc liền quên mất. Nhị công tử, vừa lúc này tôi trên quảng trường gặp Huyện thái gia cùng tiểu thư đồng của hắn, ha ha, hắn lớn lên giống người đều tuần tú, hắc hắc, tiểu tử kia tuy râu còn chưa có, nhưng thực ra làm việc rất tốt, còn biết phái người tới hỗ trợ."

Nhiều người nghe xong cười ầm lên. Cái gì mà tiểu tử kia, người ta đường đường chính là thất phẩm Huyện lệnh, nếu đem râu ra so..., toàn bộ Lam Điền huyện đương nhiên không có người nào bằng Lỗ Ba Đào y như là đại hung (gấu).

Mộ Thiên Tú mở thư ra, vội vàng nhìn dòng chữ đẹp đẽ viết tại quê nhà Tứ Xuyên trước đây từng có hài tử ở chân núi lạc đường, lúc ấy hương dân là như thế nào tạo thành đội hình, như thế nào tiến hành lục soát, tại vùng núi rộng lớn như thế nào lợi dụng tên lệnh cùng pháo phóng lên trời.. vv mà tại cự ly xa có thể liên lạc tin tức.

Đây là với nhưng người lần đầu lên núi tìm người như bọn họ rất có giá trị trợ giúp, thế là dựa theo chỉ thị trên thư tiến hành, sau khi chuẩn bị thỏa đáng liền hạo hạo đặng đặng (nghĩa là hùng dũng) xuất phát.

Cuối cùng trước lúc trời tối, người tìm được phóng lên trời pháo tín hiệu vang vọng cả sườn núi, hai thái ngọc công nhân bị té xuống khe núi bị thương không thể đi động được đại đội nhân mã khiêng xuống núi rồi, hai nhà tương phùng, phảng phất giống như cách nhau một đời người, ôm nhau khóc rống, mà đội ngũ hoàn thành nhiệm vụ cũng vui vẻ đều tự tản đi.

A Thắng mang theo các huynh đệ trở lại nha môn báo cáo kết quả công tác, nghe được thái ngọc công nhân bình an không có việc gì, giang Yên Hồng một lòng lo lắng cũng hạ xuống, cảm chút ít bạc khen thưởng thuộc hạ vất vả cứu người, a Thắng cao hứng dẫn các huynh đệ đi uống rượu.

Giang Yên Hồng một lần nữa trở lại ngồi trước bàn sách, cảm thấy trong phòng có hơi tối rồi, xoay người trên giá sách tìm đá đánh lửa.

"Bóng lặc của người đều là tiêu hết như vậy sao?"

Từ trong tĩnh mịch đột nhiên phát ra một câu, nàng bị kinh hãi liền xoay người, thấy Mộ Thiên Tú ngồi chồm hổm ở trên bệ cửa sổ vui vẻ cười, nàng tức giận i đem đánh lửa thạch ném qua.

"Người mỗi lần đều phải dọa ta sợ như vậy sao?!"

Hắn tự tay chụp đá lửa, nhẹ nhàng nhảy xuống bệ cửa sổ, thấp sáng đèn cầy, gian phòng lập tức sáng lên.

"Người đến làm cái gì? Ta không có cầu người tới." Nói thật ra, nàng thật là có chút ít ngoài ý muốn mong người này lại đến.

"Người đã hỗ trợ như thế, ta sao lại không biết xấu hổ mà làm khó người." Bất quá lâu rồi không có trêu chọc tiểu tử này, cuộc sống mất đi một niềm vui, thừa cơ hội này tìm một bậc thang hạ, bằng không sau này không được chơi đùa với hắn nữa.

Nàng ha một tiếng, "Người nghĩ sai rồi à? Ta dù sao cũng là Huyện lệnh, bọn họ là con dân của ta, ta phái người đi tìm người là trách nhiệm của ta, các người mới xem như hỗ trợ a."

Hắn bưng tỉnh đại ngộ vỗ tay, "Đa tạ nhắc nhở, vậy người tính toán làm sao cảm ơn ta?"

Nàng sững ra một chút, có điểm hối hận mình tại sao lại cho hắn có cơ hội đòi phần thưởng thì tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn, khoảng cách gần như thế, hắn càng cảm thấy Giang Thanh Mặc xinh đẹp đến chảy ra nước, những ý niệm tà ác trong đầu kia lại xông ra.....

Giang Yên Hồng buồn bực nhìn hắn đột nhiên lại không nói lời nào. Hắn tại sao nhìn nàng như vậy? Chẳng lẽ không cấp hắn một cái công đạo thì hắn không chịu bỏ qua sao? Bỏ đi! Thực tình hắn cứu người cũng có công lớn, nàng cũng nên sáng khoái một chút, dù sao nói tiếng cảm ơn cũng không tốn tiền.

"Muốn tạ ơn sao? Vậy nghe kỹ" nàng cười đắc ý, rồi mới gần từng tiếng: "Đa tạ, đa tạ."

"Cái gì? như vậy thôi sao?" Hắn ngạc nhiên hỏi lại.

"Đúng, là như vậy." Bây giờ đổi lại nàng chơi xấu.

"Ồ đâu có tiện nghi như thế? Ít nhất cũng phải đàn một khúc làm lễ tạ ơn." Mấy ngày hôm trước cảm động thật sâu khắc sâu trong trí nhớ, hắn rất muốn

nghe một lần nữa.

"Bàn sau đi, ta hiện tại không rảnh." Nàng tiện tay cầm lên hồ sơ trên thư án, giả trang ra một bộ dáng rất bận rộn nhiều việc.

Hắn đặt mông ngồi xuống, một tay rảnh rỗi chống cằm, "Không việc gì, ta chờ, chờ người rảnh, tóm lại, không nghe được khúc nhạc ta sẽ không đi."

Nhìn bộ dạng hần ung dung chắc chắn, nàng không thể không nhận thua đầu hàng, bắt đầu gọi thư đồng tới.

Mẽ Bối chứng kiến Thị Lang đại nhân lại đến nữa, cao hứng giống như được quà, lập tức chạy như bay đến trong phòng tiểu thư nâng cầm đem tới.

Bảy dây đàn lạnh lùng ngân lên, một đoạn trường âm chậm chạp lướt qua, Mộ Thiên Tú lại có chút hưng phấn lên, ngồi thẳng người đợi.

Tiếng đàn trôi chảy tươi đẹp theo ngón tay nhỏ nhắn của Giang Yên Hồng truyền ra, mai hoa tam lộng, ý cảnh nhã đặc btrang iệt, ca tụng hoa mai lãng sương ngạo tuyết, giống nhau có phẩm cách văn nhân cao thượng.

Hắn hết sức chăm chú nghe. Đàn thật tốt, từng âm đều xúc động tiếng lòng của hắn, nghe xong nửa khúc, không khỏi ngửa ngửa khó chịu, nhin không được xuất ra sáo nhỏ tùy thân mang theo cùng hòa tấu.

Âm thanh trong vắt như tiếng chim bay xuyên rừng cây mà đến, cùng thanh âm cổ cầm hội hợp, tiếng sáo, tiếng đàn tựa như đôi chim tìm được bạn lữ cùng đuôi cùng đùa, lượn lờ xoay quanh, hợp lại làm một.

Giang Yên Hồng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, không nghĩ tới hắn thổi sáo tốt như thế, càng không có nghĩ tới lần đầu tiên hợp tấu có thể ăn nhịp như thế, chống lại hai trông mắt sáng củahắn, tim đập của nàng đập thành thịch.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Một khúc vừa hết, nàng trầm ngâm một chút, tiếp theo tấu lên khúc Xuân giang hoa nguyệt dạ, muốn nhìn thử xem hắn có theo kịp hay không.

Mộ Thiên Tú hiểu ý cười, sục sùi mà hưng phấn thần sắc như lửa điểm chiếu sáng gương mặtthiếu niên, lại lần nữa sáo kẻ lên lên môi, đuôi kẹp tiết tấu cổ cầm.

Xuân giang thủy triều tiền biển lớn, trên biển minh nguyệt sáng cùng thủy triều, trong sóng khí thế nghìn vạn dặm, nơi nào không có xuân giang minh nguyệt.

Không sai, thật không sai, trong đôi mắt đẹp của nàng ánh lên tia sáng kinh hi, trong mắt phản chiếu bóng hình một chàng xuân phong thiếu niên.

Hắn nhẹ thổi một hơi, thổi khúc bách điều châu phượng, lần này đến phiên hắn ra đề mục.

Khỏe miệng nàng vẽ ra một nụ cười yếu ớt, ngón tay nhỏ nhắn khẽ động, tấu lên giai điệu nhiệt tình vui sướng, nhịp điệu, cùng tiếng sáo tương hợp, tựa như bách điều trong rừng liễu cùng xướng ca.

Cuối cùng, tiếng đàn dần dần trầm, tiếng sáo cũng từ từ thổi hết, cuối cùng tất cả đều yên lặng.....

"Thật là dễ nghe ——" Mẽ Bối lớn tiếng vỗ tay khen hay. Tiểu thư cùng thiếu gia không hổ là song bào thai, phản ứng đồng dạng nhanh nhẹn, hồi đó ở bữa tiệc mừng tiến sĩ thi đậu thiếu gia cùng Thị Lang đại nhân chính là ăn ý như vậy.

Chen chúc tại ngoài cửa thư phòng sư gia Hà Nhất Vấn cùng bọn nha dịch cũng trầm trồ khen ngợi, tất cả mọi người là bị âm thanh hợp tấu cảm sáo êm tai kia hấp dẫn tới, mà ngay cả Ông mẫu cùng A Liễu tại hậu đường cũng đi ra nghe hát. Vừa vặn hợp tấu đình chỉ, bấy giờ mọi người mới tiến lên hành lễ, thật cao hứng Thị Lang đại nhân lại đã trở lại.

Mộ Thiên Tú tâm tình vui sướng cùng mọi người nói giỡn, khỏe mắt dư quang thỉnh thoảng liếc trộm Giang Thanh Mặc đang tĩnh tọa trước thư án.

Hắn từ nhỏ tinh thông âm luật, thỉnh thoảng cùng người hợp tấu, nhưng luôn luôn có cảm giác tri âm thực khó tìm, tự duy chỉ có tiểu tử này làm cho hắn liên tục kinh hi, mấy lần đầu khúc, hợp tấu, cũng làm cho hắn không có cùng lãnh hội cùng cảm động, đặc biệt là đêm nay, có một loại cảm giác tương hợp thần kì.

Giang Yên Hồng thật sự bất ngờ, ngoài ý muốn hắn, cũng ngoài ý muốn chính mình.

Ngoại trừ đệ đệ nàng chưa bao giờ cùng người khác hợp tấu, nhưng cùng hắn hợp tấu cảm giác cùng đệ đệ hợp tấu lại khác nhau rất lớn, trong lòng không hiểu sao dâng lên một tầng lại một tầng sóng nhiệt, làm hại nàng tâm tình kích động không thôi, đến bây giờ vẫn không thể bình phục, nàng lên lút

ngóng nhìn hẩn, không có chú ý tới thân ảnh anh tuần ánh vào đáy mắt lén lút chìm sâu tiến đáy lòng.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Giang Yên Hồng cùng Hà Nhất Vãn y phục đơn giản đến bờ sông dò xét công trình tu bổ cầu, vừa về tới nha môn liền nghe thấy thanh âm đình đình cốc cốc gỗ, tiến vào nội nha xem xét, một đám công nhân đang tại trắng trơn sửa chữa phòng ở.

"Sư gia, ta không phải nói từ từ hẵng tu sửa sao?" Nàng sợ tới mức ứa ra mồ hôi, hiện tại nào có tiền trả phí một công trình lớn như thế?

"Ta không có gọi người đến tu sửa nha." Sư gia vội vàng phủ nhận, cao giọng hỏi trên công nhân trên nóc nhà, các công nhân chỉ chỉ hướng sân nhỏ phía sau.

"Thị Lang đại nhân bảo chúng tôi tới."

Trời ạ, tên kia sao nhiều chuyện như thế?! Giang Yên Hồng lập tức vọt đi vào.

Oa, bên trong càng náo nhiệt, một đầu thì lo trải lại gạch bông trong hoa viên, một đầu thì quét vôi lại tường vôi, còn có người cát sửa cỏ dại giống như hoa cỏ cây cối.

Mộ Thiên Tú đứng ở trong đình viện chỉ huy công nhân, quay đầu lại trông thấy Giang Thanh Mặc xông tới tìm hẩn tính sổ, hẩn không khỏi mỉm cười.

"Giang huynh, người đã trở lại."

Cước bộ đang mạnh mẽ không hiểu sao liền dừng lại, Mộ Thiên Tú trên người là bạch la cầm sam dưới ánh nắng chiếu rọi càng trắng như tuyết, phảng phất phát ra nhàn nhạt quang vụ, quang vụ trong sương mù hé ra thần thái tuần hưởng năng cười rạng rỡ, nụ cười kia làm mặt nàng nóng lên, tức giận cũng không hiểu sao liền tiêu tán hơn phân nửa.(Myu: Mê trai hắc hắc..)

"Thiếu gia, người xem, Thị Lang đại nhân giúp chúng ta tu phòng ở a ——" Mễ Bối cao hứng chạy tới.

"Không có sự đồng ý của ta, tại sao lại cho hẩn khởi công?" Giang Yên Hồng tức giận đánh cái trán tiểu thư đồng một cái.

"Lão phu nhân đồng ý, không phải ta." Hẩn ủy khuất xoa cái trán.

Nàng tròn tròn mắt, mới vừa tưởng rằng mọi chuyện Mộ Thiên Tú cầm đầu, định dấu điểm mấu chốt, đến nói rõ ràng với hẩn, lời nào cũng chưa kịp nói, không nghĩ tới mấu chốt lại đem Mộ Thiên Tú trở thành đại quý nhân, bây giờ thì tốt rồi, bảo nàng biết lấy gì mà trả cho người ta a?

"Mộ Thiên Tú, ta đâu có cầu người tu phòng ốc? Người tự tiện làm chủ như vậy, ta rất hao tâm tổn trí, người có biết không?"

Thậm chí đem cả danh cả họ ra mà gọi?! Hà Nhất Vãn đi theo vào thiếu chút nữa trượt chân.

Mộ Thiên Tú lơ đãng cười cười, bởi vì sợ Giang Thanh Mặc lại bị gạch hoa bể làm cho trượt chân, cho nên sinh ra ý niệm sửa chữa trong đầu, đã muốn tu, rõ ràng đem tất cả tu luôn một lần a.

"Kỳ thật ta cũng rất lao tâm khổ trí, nơi này cách kinh thành không đến một ngày đường, thường có quan lại quyền quý đi qua, phòng ở bị hư hao thành cái dạng này, coi sao được? Chi bằng sửa một chút, đến lúc đó đỡ phải mất mặt."

"Mất mặt cũng là ta mất mặt, người khổ trí cái gì?"

"Hàng xóm bị hư hao như vậy, ta cũng thật mất mặt, cho nên mới tự chủ trương giúp người tu sửa, nếu là ta tự chủ trương, phí tổn dĩ nhiên là do ta tự thân phụ trách."

"Cái này ta vừa mới hỏi, Thị Lang đại nhân nói chúng ta không cần trả tiền, một đồng cũng không cần." Mết bối nhện không được xen vào nói.

"Người thừa tiền lắm à?!" Điều này làm cho nàng càng khổ rồi, coi như là bằng hữu thân thiết, nàng cũng không có lý do gì một lần nữa tiếp nhận sự trợ giúp của hẩn, cảm giác thật là khó xử.

Từ trước đến nay hẩn luôn thông dong tự tại tại khó mà cảm thấy quần bách không biết xử trí làm sao như thế này, đối một người nam nhân sinh ra suy nghĩ mập mờ cũng đủ rồi làm cho hẩn hoang mang không thôi rồi, nhện không được muốn vì đối phương làm một chút gì, tâm tình của hẩn càng không cách nào nói rõ.

Hẩn nhấc tay gãi gãi gò má không hiểu sao cựa ngựa ngáy, có chút cà lăm nói, "Cái kia..... coi như ủy khuất Giang huynh giúp ta một việc, vì.. mặt mũi của ta, thuận tiện cho những công nhân này kiếm ít tiền công, tất cả đều vui vẻ, chẳng phải là rất tốt sao?"

"Thiếu gia, trời muốn vào thu mát mẻ rồi, phòng ở nếu không tu sửa đi..., đến mùa đông chúng ta chắc chắn rất thê thảm, người tự tiếp nhận ý tốt của Thị Lang đại nhân đi." Mễ bối kéo kéo ống tay áo tiểu thư, thấp giọng khuyên giải.

"Nói đúng à nha, đều đã khởi công rồi, không làm cũng không được." Hà Nhất Vãn theo khuyên bảo, nói thật ra, loại "Ủy khuất" này hẩn cũng rất muốn đó.

Thư đồng cùng sư gia khuyên như vậy, tất cả công nhân cũng ngừng tay xem nàng, nàng thật sự không nỡ kiếm đuổi người, đành phải nhận thua than lớn một tiếng.

"Lần sau ngươi mà còn làm loạn như vậy, ta thật sự trở mặt."

"Giang huynh quả nhiên thông tình đạt lý." Lần sau? Lần sau sẽ bàn.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Hôm nay là đại ngọc thương gia Hồ Thọ đại thọ năm mươi tuổi, thân là Huyện thái gia giang Yên Hồng cũng bị mời tham gia thọ yến, sắp tới giữa trưa, nàng mang theo tiểu thư đồng đến dự.

Trước đại môn màu đỏ khí thế, Hồ gia đại công tử hồ Tuấn vẻ mặt tươi cười đón khách, sau khi chào hỏi nô bộc dẫn khách tiến vào hoa viên rộng lớn tại trung đình.

Trong viên giăng đèn kết hoa, bày vài chục cái bàn tròn ngồi đầy Hồ gia thân bằng hảo hữu cùng với nhân vật nổi tiếng thân sĩ địa phương, Hồ Thọ thấy Huyện thái gia đến, lập tức tiến lên cung nghênh, những người khác cũng đều tới hành lễ.

Sau một phen khách sáo, giang Yên Hồng bị đưa lên bàn chủ tọa, Mễ Bối bị đưa đến đình bên cạnh hành lang, cùng tụ tập bên cạnh tất cả gia đình, nhạc công cùng giang hồ bán nghệ mọi người.

Mễ Bối rảnh rồi rảnh rồi hết nhìn đông tới nhìn tây, thoáng nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc xen lẫn trong đám nghệ nhân đội lên sân khấu biểu diễn, hẳn ở một tiếng, bán tín bán nghi ráng nhớ lại thật cẩn thận.

"Thị Lang đại nhân? Chính là ngươi!" Hắn không thể tin được Mộ Thiên Tú một thân trang phục màu đen, lưng đeo hai thanh trường kiếm.

"Hừ, nhỏ giọng một chút, làm cho người ta biết rõ sẽ không thú vị." Mộ Thiên Tú ôm bả vai tiểu thư đồng, tinh nghịch nháy mắt mấy cái.

Trong tiếng sáo trúc hân hoan vui mừng, thọ yến bắt đầu, bọn nha đầu bắt đầu mang thức ăn lên.

"Thị Lang đại nhân sao còn chưa tới?" Ngồi vào chỗ của mình Hồ Tuấn thỉnh thoảng lại nhìn về hướng cửa chính.

Giang Yên Hồng cũng rất buồn bực, nghe nói vô luận là trong chuyện buôn bán, hoặc dựa trên quan hệ cá nhân, Mộ Thiên Tú cùng Hồ gia phụ tử đều rất tốt, có náo nhiệt như vậy, tên kia sao lại không đến? Thật sự là kỳ quái!

Nhẹ nhàng vui vẻ tiếng nhạc bỗng nhiên vừa chuyển, tấu lên nhạc khúc âm trầm mà hữu lực, vừa lúc đó, một vòng bóng đen nhanh chóng bay ra, thẳng tắp vọt tới phía trước chủ nhân.

Mọi người đều bị bóng đen đột nhiên xuất hiện này làm cho giật mình, vốn đang tưởng người xấu gì tới phá rối, tập trung nhìn vào dĩ nhiên là Thị Lang đại nhân, thở dài một hơi đồng thời cảm thấy hoang mang không thôi.

Giang Yên Hồng bật cười, quả nhiên là phong cách của hắn, đi ăn thọ yến cũng không thể an ổn ổn.

Hồ Thọ vẻ mặt kinh ngạc cùng khó hiểu, Hồ Tuấn đoán ra bằng hữu tình nghịch này đại khái lại có trò quỷ gì rồi.

"Thị Lang đại nhân, ngươi sao lại ăn mặc như vậy?"

Chấn động mười phần hiệu quả, Mộ Thiên Tú dương dương tự đắc câu dẫn ra khoe miệng, ôm quyền hành lễ, "Hồ lão gia phú quý một phương, trong nhà bảo bối gì mà không có? Tặng cái gì cũng không kỳ lạ quý hiếm, nghĩ đi nghĩ lại, không bằng diễn một bộ kiếm pháp hâm nóng thọ yến cho Hồ lão gia."

"Ta sao dám để cho Thị Lang đại nhân hạ tôn hàng quý (người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp) đây lại tự mình hiến nghệ?" Hồ Thọ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

"Không quan hệ, mọi người đều vui vẻ thì tốt rồi, bêu xấu"

Hắn xoay một tiếng rút trường kiếm phía sau ra, run run cổ tay trở kiếm, hai thanh trường kiếm sáng lác lác trong nháy mắt biến ảo thành hai ngân sắc Giao Long, ở bên người hắn tứ phía cuộn cuộn vờn bay, trong đình nhất thời thanh quang nhộn nhạo, kiếm khí tràn ngập.

Kiểm này thể hiện thật đặc sắc tuyệt luân, người sử kiếm càng phiêu dật tiêu sái, các tân khách mỗi người thấy đều tròn mắt há hốc mồm, Mễ Bối cùng tất cả bọn gia nhân ở dưới hành lang cũng đều nhìn không được chen đến bên sân, xem cho thật tinh tường, bọn nha đầu đưa đồ ăn càng thấy tâm động thần mê, món ăn đều quên để xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9

Giang Yên Hồng lại cảm thấy bất ngờ lần nữa, bao phủ trong vàng kiếm quang hấn thoát nhìn không giống bình thường, vẫn tươi cười như trước, tuy nhiên thiếu một chút vui đùa âm ỉ, nhiều chút ôn trọng, hai đầu lông mày hiện ra khí khái nam tử oai hùng, khóe miệng của nàng chậm rãi trỗi lên vui vẻ tán thưởng.

Biểu diễn xong một bộ kiếm pháp, Mộ Thiên Tú thu kiếm vào vỏ, hiện trường một mảnh yên tĩnh, thẳng đến một tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, mọi người xem ngây người lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vỗ tay khen hay.

Dẫn đầu vỗ tay chính là Nhật Noãn lâu danh kỹ Thạch lựu, nàng đáp ứng lời mời tiến đến biểu diễn trợ hứng, vừa mới đến liền chứng kiến đặc sắc kiếm vũ của Mộ Thiên Tú, sợ hãi than phục, không khỏi hờn dỗi oán trách vài câu.

"Thị Lang đại nhân diễn kiếm này tốt như thế, bảo chúng ta chút nữa làm sao biểu diễn chứ?"

"Nguyên lai Thạch lựu cô nương cũng muốn diễn kiếm, thỉnh."

Mộ Thiên Tú cười cợt xuống hai thanh trường kiếm trên lưng, làm bộ muốn đưa cho thạch lựu, Thạch lựu giả vờ giận mà hờn dỗi dậm chân, chọc cho mọi người cười vang, bầu không khí trong thọ yến thoáng cái liền náo nhiệt lên.

Chứng kiến bộ dáng Mộ Thiên Tú cùng ca kỹ nói đùa rất quen thuộc, Giang Yên Hồng mơ hồ cảm thấy không vui, chuyển mắt đánh giá nàng kia.

Nàng lớn lên xác thực xinh đẹp, mặt như phù dung không nói, thần sắc càng tươi tắn, trên mặt bôi một chút son môi, eo điểm thắt yếm chi váy dài, áo khoác ngoài nửa cách tay màu trắng thêu hoa, ngăn ngang thắt lưng, vạt áo tươi đẹp bó sát, càng làm tuyết ngực của nàng cao đầy, duyên dáng yêu kiều, khó trách các nam nhân đều nhìn chòng chọc nàng đến chảy nước miếng.

Hồ gia phụ tử đi qua nghênh đón Thị Lang đại nhân lên ghế trên, Mộ Thiên Tú vừa ngồi vào tựa không thể chờ đợi được hỏi Huyện thái gia ngồi ở bên cạnh.

"Giang huynh, kiếm của ta có tốt không a?"

"Kiếm diễn thực rất tốt, nhân duyên với phụ nữ càng tốt." Nàng trắng không còn chút máu khinh bỉ liếc hẩn một cái (Myu: có mùi dấm chua ở đâu ý nhỉ).

"Hắc hắc, nói đến duyên với nữ nhân ..., ta chỉ sợ so ra kém Giang huynh." Hẩn cố ý đưa tầm mắt rơi vào trên người Thạch lựu.

Nàng sừng sốt một chút, không hiểu ý tứ của hẩn, chán nản cãi lại, "Điều này sao có khả năng? Ta lại không giống người nào đó, giống như với ai đều có bộ dạng rất là quen thuộc."

"Ta bất quá là nửa chín nửa sống, chỉ sợ chờ thêm một chút có người muốn chín luôn."

Thạch lựu cười dịu dàng nâng chén hướng chủ nhân chúc thọ, đã tới chậm, sáng khoái tự phạt ba chén, còn chưa ca hát đã làm cả sảnh đường hoan hô, tiếp theo hướng Thị Lang đại nhân mời rượu, nhìn thấy bên cạnh hẩn tuần tú thiếu niên lang, Thạch lựu nhãn tình sáng lên, lập tức yêu kiều hành quỳ lạy đại lễ.

"Tiểu nữ tử Thạch lựu ra mắt Huyện thái gia, ngưỡng mộ đại nhân đã lâu, hôm nay cuối cùng nhìn thấy mặt, ta thật sự cao hứng."

"Cô nương đại khách khí rồi." Giang đồ bưng vôi vàng vịn cây lựu, chống lại cặp mị nhãn kia mãnh liệt hướng nàng phóng điện, nàng vôi vàng lúng túng buông tay ra.

Huyện thái gia then thùng trúc trắc bộ dáng làm cho cây lựu càng thêm mừng thầm.

"Ta không phải khách khí, ta là từ đáy lòng bội phục đại nhân, phép nghiêm hình nặng không có gì hay, thấu tình đạt lý mới là cao minh, có thể có người như đại nhân làm quan phụ mẫu là phúc khí của dân chúng Lam Điền chúng ta."

Thạch lựu thuộc như lòng bàn tay kê ra các án mà Huyện thái đã xử, mọi người đang ngồi cũng không ngớt lời khen ngợi, các hương thân đều nâng chén kính Huyện thái gia, Giang Yên Hồng vốn không nghĩ uống nhiều, nhưng trước sự ân cần của các hương thân, không thể không uống nhiều thêm mấy chén.

Kính rượu xong rồi, Thạch lựu trở lại giữa tràng điện bắt đầu hiến xướng, tiếng ca động lòng người tại thọ yến tiếp diễn.

Có ca tự nhiên có vũ, hát hay múa giỏi rồi đến giang hồ xiếc, ảo thuật, kỹ năng đặc biệt theo lên sân khấu, chúng tân khách càng sáng khoái, ăn uống thêm phần cao hứng, chủ nhân cũng được mười phần thể diện.

Mộ Thiên Tú cùng Hồ Tuấn nói giỡn, khóe mắt dư quang thoáng nhìn Huyện thái gia đột nhiên ngả về phía trước, hẩn vôi vàng đưa tay xách nắm sau cổ áo hẩn, miễn cho có người t đầu ngã vào chén canh trên bàn mà rửa mặt.

"Giang huynh, người có khỏe không?"

"Hình như không tốt lắm....." Giang Yên Hồng chớp chớp mắt say lờ đờ như bị sương mù che phủ, rượu này uống vào miệng thấy không gắt, không nghĩ tới một lúc sau lại mạnh như thế, nàng cảm giác mình như đang đứng ở trong nước bồng bênh đung đưa.

Hồ Tuấn vẫy nha đầu đến, muốn các nàng đỡ Huyện thái gia đến sương phòng phía sau nghỉ ngơi một chút, Mễ Bối tại hành lang hạ đẳng cũng bị thông tri tiến đến hầu hạ chủ nhân.

Trong sương phòng, Giang Yên Hồng khổ sở nằm trên giường gỗ bên cạnh cửa sổ lớn, Mễ Bối vắt khăn lạnh để trên trán tiểu thư, gấp bốn bề vắng lặng, nhin không được nói nàng vài câu.

"Thiếu gia, người cũng quá bất cẩn, vạn nhất gặp chuyện không may thì biết làm sao đây?"

"Ta đã biết rồi!" Giang đỏ bừng ôm đầu xoay người sang chỗ khác, hiện tại nàng cháng váng đầu cực kỳ, không nghĩ nghe lại nhai nữa.

Mễ Bối vốn còn muốn nói thêm vài câu, nhưng chứng kiến danh kỹ Thạch lựu kim liên (Con gái bó chân thon thon nên gọi là kim liên) nhiệt thành đi tới, lời vừa tới miệng toàn bộ ném lên chín tầng mây, hưng phấn mà chạy đến cạnh cửa nghênh đón, vừa khăn trương lại thẹn thùng nhìn đại mỹ nữ diễm quang tứ xạ (tươi đẹp bắn ra bốn phía).

"Ta giúp Huyện thái gia đem súp tỉnh rượu tới." Cây lựu thoáng nâng lên khay trên tay.

"Sao lại không biết xấu hổ phiền toái Thạch lựu cô nương, ta làm thi tốt rồi." Mễ Bối duỗi tay muốn tiếp nhận khay.

Cây lựu duyên dáng gọi to một tiếng, hướng tiểu thư đồng cười ngọt ngào, "Nguy rồi, khăn gấm của ta đặt ở phòng bếp đã quên cầm theo, không biết có thể phiền toái tiểu ca giúp ta đi một chuyến?"

Nụ cười kia ngọt đến phát ngán, tiếng nói mềm mại yêu kiều làm nũng, Mễ Bối ở làm sao chống đỡ được, lập tức cao hứng chạy vội đi.

Kế hoạch thực hiện được, Thạch lựu cười đắc ý, đi đến trước giường, buông khay, ôn nhu nâng Huyện thái gia dậy.

Giang Yên Hồng mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn lại, đột nhiên dường như tỉnh lại quát to một tiếng, nhảy xuống giường gỗ.

"Thạch lựu cô nương? Người, người sao vậy lại ở chỗ này? thư đồng nhà ta?" Nàng xem xem bốn phía, sương phòng to như vậy chỉ có các nàng cô "Nam" quả nữ, cái này..... thực không hay a.

Huyện thái gia phản ứng khoa trương chọc cho Thạch lựu cười duyên không thôi, "Tiểu ca giúp ta đi lấy khăn, đại nhân nếu không chê mà nói... , để ta đến phục vụ đại nhân."

Hầu hạ?! Còn chút cảm giác ngà ngà say bị hai chữ này dọa chạy hết, đầu dần dần thanh tỉnh chợt hiện lên mặt cười không có hảo ý của người nào đó.

"Chờ một chút, có phải là Mộ Thiên Tú gọi người tới?"

"Thị Lang đại nhân hẹp hòi nhất rồi, lúc trước ta cầu xin hần giúp ta dẫn kiến đại nhân, hần không chịu, nếu không có đại thọ của Hồ lão gia, ta còn không có cơ hội bái kiến đại nhân đâu."

"Thật không phải là hần giờ trò quỷ?" Nàng bán tín bán nghi.

"Không phải, là ta tự nguyện đến phục vụ đại nhân." Thạch lựu tuổi còn trẻ đã tại trong hồng trần quay cuồng qua một hồi, biết rõ nhân sinh đau khổ ngắn ngủi, hiểu rõ đạo lý niềm vui chẳng tày gang, nghe thấy nhiều chuyện về Huyện thái gia, nàng đã sớm ngưỡng mộ trong lòng, hôm nay vừa thấy, ngưỡng mộ biến thành ái mộ, từ trước đến nay luôn trung thực với trái tim mình nàng lập tức mượn lấy cơ hội mang súp tỉnh rượu thể hiện tâm ý, "Lòng chàng có cô đơn như lòng ta thì xin đừng phụ tấm ý tương tư này."

Giang Yên Hồng mặt bỗng đỏ lên, xấu hổ tới cực điểm.

Thấy Huyện thái gia không nhúc nhích, Thạch lựu nũng nịu oán trách, "Chẳng lẽ đại nhân ghét bỏ Thạch lựu thân phận thấp hèn?"

"Không, anh hùng không sợ xuất thân thấp hèn, chỉ là loại sự tình này thật sự không thể xằng bậy." Nàng đưa một bên tay chùi mồ hôi.

"Xằng bậy?" Nụ cười trên mặt Thạch lựu biến mất, không phục đi đến phía trước đứng, "Ta Thạch lựu mặc dù là ca kỹ, nhưng bán nghệ không bán thân, chưa bao giờ làm ầu làm càn, đến bây giờ vẫn là tấm thân xử nữ."

Giang Yên Hồng chặt vật chạy trốn tới phía sau bàn tròn, lấy cái bàn ngăn cách khoảng cách nửa khuyên giải nửa khuyên cầu thuyết: "Ta không phải ý tứ kia..... Chỉ là tình cảm cô nương, ta sợ không thể báo đáp....."

"Ta không cần phải hồi báo, chỉ cầu một trái tim đổi lấy một trái tim thôi." Thạch lựu đi tới gần, vừa xấu hổ vừa nóng vội mà nghĩ muốn đem lời nói rõ ràng.

"Cái này phải phụ hảo ý của cô nương rồi?!" Giang Yên Hồng bối rối lui về sau.

Hai người cứ như vậy quần lấy bàn tròn, một người chạy, một người truy, một cái thổ lộ, một người xin lượng thứ.

"Các người là đang đùa lẫn ung bắt con gà con sao?" Mễ Bối đến phòng bếp lấy lại khăn gấm khờ dại đứng ở cạnh cửa.

Thạch lựu trừng mắt nhìn Huyện lệnh không hiểu phong tình, liếc mắt một cái tiếp nhận Mễ Bối hai tay xin trả khăn gấm, tức giận đến dậm chân rồi đi.

Nguy hiểm thật! Giang Yên Hồng tức giận mà đánh tiểu thư đồng một cái, "Người ta gọi người đi là người đi, bỏ lại ta một mình, hại ta thiếu chút nữa bị người ta cưỡng ép rồi."

Mễ Bối vẻ mặt kinh ngạc, không thể tin được chia chia tiểu thư, lại chia chia hướng Thạch lựu rồi đi, rồi mới tuôn ra một hồi cười ha hả, "Thiếu gia, người thật sự là điềm phúc không cạn a, ta hâm mộ muốn chết."

"May mà ta không có say mềm đi, bằng không có lẽ thật sự phải chết."

"Nói cũng đúng."

Chủ tớ lập tức quyết định lòng bàn chân như bôi mỡ—trước tiên hảo hảo chuồn, ngay cả cáo từ đều không có.

Cửa sổ khắc hoa trong sương phòng kết một tiếng mở ra, Mộ Thiên Tú cười ngồi vào trên bệ cửa sổ.

Hắn lo lắng tiểu tử kia, cho nên mới lên rồi đi yến hội, không nghĩ tới ở nửa đường trông thấy Thạch lựu thủ cước so với hắn còn nhanh hơn, hắn rõ ràng trốn đi xem náo nhiệt.

Đại mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, còn không cầu hỏi báo, đây là nhiều nam nhân cầu còn không được hâm mộ, không nghĩ tới tiểu tử kia lại không có can đảm tiếp nhận, còn chạy làm cho người ta gia truy đuổi, cười chết người.

Chờ cười đủ, hắn mơ hồ cảm thấy là ở chỗ nào, nghiêm túc suy nghĩ, tiểu tử kia lá gan cũng không nhỏ, thất phẩm Huyện lệnh nho nhỏ tự dám xông tới hắn là tứ phẩm Thị Lang, lại cẩn thận hồi tưởng, vừa rồi Giang Thanh Mặc bộ dạng giống như thật sự rất sợ Thạch lựu, sợ đến nỗi đứng cũng không cho đứng, thật sự là kỳ quái.

Một người nam nhân có vị sơn phần nặng, lại không đụng nữ nhân, tổng kết lại rất có thể là..... cái loại yêu nam nhân đàn lang đàn khanh.

Hắn chịu không được gõ gõ cái đầu luôn miên man suy nghĩ, quyết định trở lại thọ yến, không nghĩ nữa những chuyện tình làm loạn nhân tâm này.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Giang Yên Hồng giục ngựa chạy trên triền núi nhỏ, chỗ cao gió mạnh, quần áo bị thổi bay phát phới, nàng đưa mắt nhìn chung quanh, cuối thu khí sáng, cây cối nhuộm một sắc thái rực rỡ mây màu ruộng đều đã kết bông, lúa trổ đồng đồng, phương xa ánh nắng ánh trên mặt sông lấp lánh, giống như một cái đai lưng màu bạc uốn lượn xuyên qua đại địa vàng óng ánh, phong cảnh cực kỳ xinh đẹp.

Không xa giữa rừng núi tỏa ra từng dải khói bếp, chắc hẳn tên gây chuyện thị phi đang ở vùng đó, nàng khẽ quát một tiếng, ghim ngựa chạy đi.

Giữa sườn núi dốc thoải một đội nhân mã tụ tập, bọn nô bộc bận bịu thổi lửa nấu cơm trưa, các huynh đệ công tử ngồi vây quanh tại trước căng lều tán chuyện nói giỡn.

Xa xa trông thấy một con tuần mã chạy tới, Mộ Thiên Tú nhãn tình sáng lên, cao hứng nghênh đón.

"Nguyên lai Giang huynh đối với săn bắn cũng có hứng thú, sớm biết như vậy ta liền mời người cùng đi."

"Ta không phải đến chơi đùa, ta là tới quản các người." Giang Yên Hồng xuống ngựa.

Nguyên lai, đại đội nhân mã săn bắn chơi đùa thật cao hứng, đập hồng vài mẫu ruộng đồng bên rừng, năm ba cái nông dân cùng đến huyện nha trách cứ, sự gia thông minh lập tức đẩy Huyện thái gia ra mặt, vì giúp nông dân lấy lại công đạo, Giang Yên Hồng đành phải tự thân xuất mã.

"Không có vấn đề, sau này trở về ta nhất định sẽ bồi thường tất cả tổn thất." Mộ Thiên Tú một mực đáp ứng.

Nàng hài lòng gật gật đầu, "Có những lời này là đủ rồi, ta đi trở về, không trở ngại các người vui đùa."

"Cấp bách cái gì? Đã đến đây, nhân tiện tới chào các vị bằng hữu."

Hắn đoạt lấy dây cương ném cho người hầu vừa chạy tới phục thị, kéo lấy nàng đi về hướng đám bạn.

Lòng của nàng đột nhiên căng thẳng, Mễ Bối không đi theo bên người, nàng căn bản là không biết đệ đệ ở kinh thành đã gặp qua người nào, lần này nguy rồi!

"Lý huynh, Trương huynh, các người xem ai đến đây?"

Hai mươi bảy, tám tuổi Lý Thượng Thư kiêm Lại Bộ Thị Lang, nửa đùa nửa thật nói: "Giang huynh, đã lâu không gặp, người thoạt nhìn rõ ràng gầy đi không ít, xem ra đám đương chức Lam Điền Huyện lệnh cũng không dễ dàng."

Thường niên nhược quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán) môn hạ Trương Trùng biểu lộ một bộ dáng rất là đồng tình, "Ai, có loại hàng xóm này sao mà thoải mái khỏe lên được."

"Nói đúng à nha." Nàng thuận theo mấy vị nhân huynh (xưng hô với bạn bè, thường dùng trong thư tín) vuốt đuôi hàn huynh vài câu, xem bọn hắn không có sinh nghi, nàng len lén nhẹ nhàng thờ ra.

Binh bộ Tư Mã lang trung Mã Tổ Văn lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đôi mắt tán thưởng đảo vài vòng, nhin không được trêu đùa Mộ Thiên Tú.

"Khó trách Thị Lang đại nhân vốn không quan tâm đến ai lại đặc biệt chiếu cố Giang đại nhân, đặc biệt đem hắn điều đến Lam Điền, nguyên lai Giang đại nhân lớn lên tuấn tú như thế, làm cho người ta thích thương như thế, thì ra là thế, thì ra là thế."

Bị nói trúng tâm sự Mộ Thiên Tú trên mặt bạo hồng — vội vàng buông tay còn đang cầm ra, lúng túng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn mặt tiểu tử kia.

Giang Yên Hồng lúc này mới giật mình tay của mình bị hắn nắm đã lâu, mặt cũng đỏ tới mang tai, vừa thẹn lại quần bách cúi đầu.

Lý lang cùng Trương Trùng trao đổi ánh mắt, tại trong mắt nhau đều thấy được một tia khó hiểu cùng kinh ngạc, dựa vào cá tính Mộ Thiên Tú, đôi mắt trêu đùa như vậy hẳn là cười to không ngừng, rồi mới phản công, chính là tự dựng lại mặt đỏ đỏ mồ hôi, ngay cả Giang Thanh Mặc cũng cúi đầu không nói.

Chẳng lẽ nói trúng..... Không thể nào?!

Mã Tổ Văn cũng phát giác được bầu không khí đột nhiên cứng lại rồi, vội vàng nói: "Là nói giỡn, nói giỡn chơi, không buồn cười thì thôi."

Trương Trùng cơ trí mà mở chủ đề khác, "Đừng rồi, nghe nói qua không lâu nữa Hoàng thái hậu phải về Lĩnh Nam thăm viếng, hiện tại đang tại chọn lựa người đi theo, hoàng thái hậu sủng ái nhất Tề quốc công chúa cũng sẽ cùng đi."

Mộ Thiên Tú liền giống như bị đâm lên cái đuôi bật lên, chịu không được quang quác kêu to, "Này này này, đang yên lành nói tới nàng làm cái gì? Các người tha cho ta đi!"

Nhìn Mộ Thiên Tú không sợ trời không sợ đất nghe thấy đến Tề quốc công chúa bốn chữ lại sợ thành như vậy, mọi người nhin không được cười to, người một câu ta một câu chọc hắn.

"Chúng ta tha người, người ta cũng không muốn tha người, nghe nói nàng tính toán hướng Tuyên thành Quận Vương mượn người Quận Vương phủ Thị Lang làm hộ vệ."

"Cái này Lĩnh Nam một chuyến khứ hồi, vừa vận bồi dưỡng cảm tình, chờ thời điểm trở lại kinh, Thị Lang đại nhân liền biến thành Phò mã đại nhân."

"Các người rất muốn chết là phải không?!" Mộ Thiên Tú ánh mắt giống như muốn ăn thịt người trừng mắt đám bạn không biết sống chết, muốn hắn và công chúa đã man kia ở cùng nhau, không bằng giết hắn còn thống khoái hơn.

Giang Yên Hồng nghiêng mắt nhìn hắn một cái, nguyên lai hắn có đối tượng rồi, Công Chúa Điện Hạ tôn quý nhất, không hiểu sao, lòng của nàng lại trầm xuống một chút.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Con hươu kinh hoàng chạy trốn như điên, bay vọt qua dòng suối nhỏ, nhảy vào rừng cây dày đặc ở bờ bên kia.

Vài con tuần mã kiên nhẫn rượt đuổi, o lướt qua dòng suối, đuổi vào rừng cây, trong rừng mặt đất nhấp nhô khó đi, trên đường đi cành lá mọc thành bụi rậm rạp, điều này làm cho đám nam nhi đang săn bắn thúy chung không đuổi theo được con hươu.

Mộ Thiên Tú thoáng nhìn phía trước nơi tận cùng rừng cây có bãi cỏ trống trải, ý bảo đám bạn chia ra hai đường bọc đánh, đem con mồi xua đến khoảng đất trống phía trước.

Con hươu đã bị giáp công, chỉ có thể đi thẳng phía trước, vào sát na lúc nó nhảy lên chạy vội ra rừng cây, một trận mưa tên phá không ra, bắn vào trong thân thể to lớn, con hươu buồn bã ai ô một tiếng, cuối cùng chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Đoàn người thúc ngựa phi tới bên cạnh con hươu, xuống ngựa vui vẻ nhìn con hươu cuối cùng cũng cầm tới tay, có người lấy túi rượu trên lưng ngựa xuống, bốn anh em thay phiên nhau uống, hào hứng ngẩng đầu cười nói.

Bọn nô bộc dẫn đi theo đuôi tới, nâng lên con mồi, Mộ Thiên Tú chờ đoàn người đi cũng một lần nữa nhảy lưng ngựa, đội ngũ sẵn sẵn chuẩn bị hướng về chỗ doanh trướng.

"Giang huynh?" Mộ Thiên Tú nhìn tới nhìn lui vài lượt, trong đại đội nhân mã vô cùng náo nhiệt không thấy Huyện thái gia, hần liền khăn trương lên.

"Bắt đầu đuổi hươu đã không thấy hần rồi." Trương Trùng nói.

Có mấy nô bộc nói nửa đường trông thấy Giang đại nhân ngoặt hướng đường nhỏ lên núi.

"Đại khái là vì giữa trưa trời đùa hơi quá trốn." Lý lang thoáng trách cứ nhìn Mã Tổ Văn.

"Giang đại nhân da mặt thật là mỏng." Mã Tổ Văn áy náy gãi gãi đầu, "Chờ một chút ta sẽ hảo hảo cùng hần bồi thường."

Tuy nói như thế, nhưng mà Mộ Thiên Tú vẫn cảm thấy không yên lòng, thế nhưng lại sợ biểu hiện quan tâm quá độ, sẽ bị đám bạn chế nhạo hần và Giang Thanh Mặc đàn lang đàn khanh.(đại khái là boy x boy)

Hần đành phải lặng lẽ thả chậm tốc độ, rút xuống đội ngũ cuối cùng, phân phó người hầu hảo hảo chiêu đãi khách nhân, hần còn muốn cưỡi ngựa đi dạo, muốn một chút sẽ lại trở lại doanh trướng, dặn dò xong, hần ghim chặt cương ngựa, chuyển qua hướng vào rừng chạy đi.

Rừng cây rậm rạp um tùm ——

Tại trong rừng, Giang Yên Hồng vừa đi vừa khăn trương nhìn bốn phía.

Công phu cưỡi ngựa của nàng vốn là chỉ tạm được, đường trên núi lại khó đi, nàng căn bản là không theo kịp tốc độ chạy gấp của Mộ Thiên Tú bọn họ, thoáng cái đã bị bỏ lại phía sau, bọn nô bộc môn cũng chê nàng chậm, đều vượt qua nàng chạy trước, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng biến thành cô linh linh (trơ trọi) một người.

Trong lúc quanh quẩn tại rừng rậm dày đặc khó xuyên qua cùng với các hào ranh cao thấp, nàng dần dần phân không rõ phương hướng, vốn đang mơ hồ nghe thấy phương xa trong rừng có thanh âm rầm rĩ, nhưng hiện tại cái gì đều nghe không được.

Theo mặt trời dần dần nghiêng về phía tây, nàng càng lúc càng sợ hãi, nàng giống như thật sự.....

Lạc đường!

Làm sao đây? Nàng thiếu chút nữa khóc lên, run lấy thanh âm, ôn tồn cầu lão Mã dưới hông.

"Ngựa tốt à, người ta nói ngựa luôn nhớ đường, cho nên người biết đường về nhà đúng không? Cầu xin người dẫn ta về nhà được không? Chờ về đến nhà, ta nhất định mời người ăn bữa ngon, lần sau cũng sẽ không khiến người cùng người ta đi săn cái gì đó, đi loại đường núi khó đi muốn chết này, ta cam đoan."

Lão Mã như nghe hiểu khàn ô vài tiếng, lần này nàng không có không chế dây cương, tùy tiện con ngựa đi đi lại lại, không lâu, một mảnh sông ở sườn núi hiện ra bên ngoài rừng cây, lão Mã đi đến dưới dòng suối, cúi đầu uống nước.

"Lão huynh, mặt trời muốn nhanh xuống núi rồi, chúng ta không rảnh nghỉ ngơi, cầu xin người đi mau được không?"

Nàng lo lắng thúc giục vài tiếng, phát giác lão Mã không có ý đi lại, hết cách bắt buộc đi xuống ngựa, uống mấy ngụm nước suối thanh mát, ngựa đầu lại lần nữa nhìn chung quanh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ai, ngoại trừ cây, chỉ có cây ——

Một góc lại một góc cây mọc xệt qua trước mắt Mộ Thiên Tú, hần dùng tất cả thị lực đi tuần tra mỗi một cái sơn đạo, dấu chân thú, mỗi một chỗ bóng rừng, vách núi.

Coi như là quan tâm quá mức, vạn nhất tiểu tử kia không phải xuống núi, mà là lạc đường thì làm sao đây? Cho nên hần tình nguyện đi nhiều vài vòng,

xác định không có việc gì mới lại xuống núi.

Tại trong rừng chạy băng băng một hồi, không có trông thấy bất luận bóng người nào, hấn quay lại đầu ngựa, chuẩn bị xuống núi, nhưng vào lúc này, mơ hồ nghe thấy một tiếng ngựa hí theo rừng cây bên kia truyền đến, hấn xác định phương hướng, lập tức giục ngựa chạy qua.

Xa xa, trông thấy trên dòng suối ở sườn núi một người một con ngựa, hấn nở nụ cười, rất may mắn không có trực tiếp xuống núi, bằng không thân thể nhỏ gầy như vậy chỉ sợ cho heo núi nhét kẽ răng cũng không đủ.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, Giang Yên Hồng vừa mừng vừa sợ bật lên, cao hứng nhìn Mộ Thiên Tú hướng nàng chạy tới.

Lão Mã vốn đang ở bên dòng suối uống nước đột nhiên bất an, nàng tranh thủ thời gian đưa tay giữ chặt dây cương, chính là lão Mã từ trước đến nay dịu dàng ngoan ngoãn lại không nghe lời kiên quyết dây ra, nàng kéo mãi không được đành phải buông tay, quay đầu lại, Mộ Thiên Tú lại giương cung cài tên, nhưng lại nhắm vào nàng — nàng không thể tin được trừng to mắt.

"Mộ Thiên Tú, ngươi làm cái gì?!"

"Chạy mau ——" Mộ Thiên Tú khản trương hét lớn, một con gấu đực lớn đột nhiên từ sau bụi cây lao ra, lão Mã thông minh, biết trước né tránh, tiểu tử kia lại ngốc không trèo lên còn đứng tại chỗ, thật sự là cấp bách chết người.

Không thể nào?! Hấn thật sự bán tên rồi?! Giang Yên Hồng sợ tới mức nhắm mắt lại.

Chỉ nghe được hừ một tiếng, mũi tên mang một cỗ kinh phong xẹt qua bên cạnh nàng, phốc một tiếng, bắn vào bên trong vật mềm mại gì đó, tiếp theo một tiếng quất giạt rung trời, nàng kinh ngạc xoay người.

Má ơi, một con gấu lớn ngực trúng tên, cuồng nộ dùng hai chân sau đứng lên, hai chân trước trên không trung phần nộ mà vung vẩy, đáng sợ hơn chính là con gấu lớn cách nàng bất quá khoảng vài thước.

Nàng chết chắc rồi ——

"Phát nổ cái gì? Còn không mau chạy" hấn một bên giương cung bắn tên, một bên giục ngựa vội vã.

Nàng cũng muốn chạy nha, chỉ là sợ tới mức hai chân như nhũn ra, rầm một tiếng liền ngã ngửa trên mặt đất.

Hấn gấp đến độ kêu to, nghĩ muốn bắn thêm vài tên lại phát hiện túi tên đã hết, tức giận đến vút cung, rút ra đoản kiếm ba thước trên lưng, cấp bách đâm tới.

Nàng tro mắt nhìn gấu đen cuồng bạo hướng nàng đánh tới, ngây ngẩn cả người, nàng chẳng những chết chắc rồi, mà còn sẽ chết cực kỳ khó coi.

Một đạo hắc ảnh xen vào giữa nàng và gấu đen, nàng giật mình sững sờ ngẩn đầu, nhìn cao lớn bóng lưng oai hùng, trong lòng dâng lên từng đợt ngứa trời kích động cùng cảm động.

Mộ Thiên Tú một bên vung kiếm đâm về con gấu, một bên điều khiển ngựa né tránh trào gấu, nhưng con gấu oanh liệt rất mạnh, lợi trào đánh về bên hông ngựa, quét trúng đùi phải của hấn, lập tức một mảnh máu tươi đầm đìa.

"Mộ Thiên Tú ——" Lòng của nàng đột nhiên co rút đau đớn.

Con ngựa bị đau, bản năng hướng bên cạnh tháo chạy. Hấn biết rõ nếu như mình né tránh đi... , Giang Thanh Mặc phía sau nhất định sẽ gặp nạn, bất chấp thương thế, xoay người nhảy xuống lưng ngựa, múa kiếm trong tay, lần nữa hướng gấu đen công tới.

Một đôi lợi trào ở bên cạnh hấn chớp tới chớp lui, nhiều lần suýt chút nữa làm bị thương hấn, nàng thấy trong lòng run sợ, mồ hôi lạnh chảy, lòng dạ theo động tác của hấn mà bay lên bay xuống.

Trong khe hở của chưởng gấu, chân dài của hấn đạp một cái, lượn vòng lên trời, con gấu cũng ngẩng đầu nhìn theo lên, ba thước đoản kiếm từ trên hướng xuống đâm vào ngách đỉnh gấu (đỉnh đầu), thẳng đến hết chuôi.

Hấn lộn vài vòng, tiêu sái rơi xuống đất, chân phải bị thương không thể chịu được lực đạo đánh vào, lao đảo một cái, quì xuống.

Con gấu bảo trì tư thế bất động ngửa mặt lên trời, tiếp theo cứng ngắc nghiêng về phía trước, ầm ầm ngã trên mặt đất, rồi không nhúc nhích nữa.

"Mộ Thiên Tú, ngươi không sao chứ?" khi lực đạo chạy mất tất cả đều đã trở lại, Giang đồ bùng chạy tới dìu hấn ngồi xuống, chứng kiến hấn trên chân một mảnh tinh huyết, nàng sợ hãi quay đầu đi chỗ khác.

Mộ Thiên Tú bởi vì nhện đau mà trở nên nhột nhạt, môi khẽ mỉm cười, "Không việc việc gì, cái con gấu lớn này sao mà so được với Ba Đạo, hấn tùy tiện đánh ra một chiêu đều so với cái này lợi hại hơn."

Bị thương thành như vậy rồi còn nói giỡn?! Nàng vừa kinh ngạc vừa bội phục bật cười, cười lúc này, kỳ quái thay lại xoa dịu mọi khản trương cùng sợ hãi.

" Trong túi da trên yên ngựa có chút thuốc trị thương "

Nàng lập tức chạy tới kéo ngựa của hắn trở về, tìm được thuốc trị thương, thoáng nhìn vết thương trên bụng ngựa, nàng ôn nhu an ủi con ngựa, "Ngoan ngoan, trước chờ một chút, chờ ta giúp chủ nhân ngươi chăm sóc tốt miệng vết thương."

Lão Mã của nàng bị chấn kinh chạy đi cũng đã trở về, giống như làm nũng dùng đầu ngựa ma sát vào mặt chủ nhân, nàng thông cảm vỗ vỗ lão Mã, xoay người ngồi xổm trước mặt hắn.

"Đưa thuốc cho ta, ta tự mình làm là được rồi." Hắn cời giày, xé ống quần ẩm ướt, nhìn miệng vết thương sâu gần thấy xương, thóa mạ một tiếng đáng chết, cũng không ngần ngại đầu lên đưa tay đòi thuốc.

"Đề ta." Nàng một chương vỗ lên tay của hắn, nhưng khi tầm mắt nàng rơi trên vào vết thương da tróc thịt bong thì nàng đột nhiên cảm giác được đầu chóng mặt hoa.

Hắn cười cười, "Đến miệng vết thương cũng không dám nhìn, làm sao bôi thuốc?"

Giang Yên hồng mặt ửng hồng, không cam lòng yếu thế ngoài đầu lại ngạo nghễ liếc hắn, cậu mạnh nói: "Đừng nhiều lời, ta nói là đề ta."

"Phiền toái là ta đã chảy hết máu mà chết trước khi làm xong rồi."

Nàng cắn răng một cái, da đầu cứng ngắc vì hắn xử lý miệng vết thương rồi bôi thuốc, vén lên vạt áo bào, đem vạt áo trong bằng lụa trắng ở dưới áo ngoài xé thành một dải lại một dải, cẩn thận băng bó miệng vết thương.

Tầm mắt của hắn theo hai tay ôn nhu dời lên gương mặt thanh tú, trong mắt quen có ý cười thâm trầm, có cả hoang mang nan giải, cùng với ái mộ khó kiềm chế.

Từ lần kia không giải thích đem hắn xem thành các bà các chị, ý niệm tà ác trong đầu chưa từng xuất hiện đã quấy rối dòng suy nghĩ của hắn, mà ngay cả hiện tại, hắn cũng thấy được đôi tay cực kỳ ôn nhu kia vì hắn rịt thuốc, cặp lông mày kia sợ hãi cau lại trông đáng yêu cực kỳ, đôi môi tròn mềm phớt nôn cậu mạnh khẽ cắn.....

Mọi cái tay to đột nhiên vô thanh vô tức xoa xoa gò má nàng, nàng hơi kinh hãi, chậm rãi ngẩng đầu, chống lại cặp mắt bao hàm cảm tình kia, trong đầu của nàng không khỏi trống rỗng, giật mình sững sờ nhìn hắn.

Ngón tay thon dài của Mộ Thiên Tú như mỹ ngọc tinh tế nhẹ nhàng vỗ về an ủi hai gò má dần dần ửng hồng, một loại vui sướng khó nói lên lời cùng thỏa mãn theo đầu ngón tay rơi vào ngực, cả trái tim đều nóng lên, vì cái cảm giác nể hạo này, cho dù bị chế nhạo đàn khanh đàn lang cũng đáng giá.

Nàng cuối cùng phục hồi tinh thần lại, đột nhiên co rút lại về sau, kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ), sợ hãi, xấu hổ nhìn hắn.

Hắn tại sao nhìn nàng như vậy, sờ nàng như vậy? Chẳng lẽ chuyện nàng nữ giả nam trang đã bị lộ rồi? Nghĩ đến đây, nàng sợ tới mức toàn thân cứng còng, sắc mặt trắng bệch.

Chứng kiến biểu lộ kinh nghi của đối phương, tay của hắn như bị nọc độc ong mật chích đến mãnh liệt rút về, mặt đỏ tới mang tai mà nghĩ muốn giải thích một chút, chính là đầu và đầu lưỡi đều biến chuyển liên tục.

"Thực xin lỗi, Giang huynh, ta chỉ phải..... Chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?" Nàng vô cùng lo lắng truy vấn.

Đối diện với đôi mắt ướt át, Mộ Thiên Tú cái khó ló cái khôn, thuận miệng nói dối, "Ta chỉ..... giúp người lau nước mắt, người bị dọa khóc."

"Ta nào có bị dọa khóc?" Nàng hoài nghi sờ sờ mặt của mình, không nhớ rõ chính mình có khóc.

"Hiện tại đương nhiên không có, bởi vì ta giúp người lau rồi chứ sao." Hắn một bả đoạt lấy thuốc trị thương, đưa lưng về phía nàng, tránh thoát hoàn cảnh nan kham làm cho người ta khó mở miệng.

Hắn không hỏi hận vừa rồi không tự kìm hãm được, tuy nhiên lại rất lo lắng tiểu tử kia phản ứng, rất sợ cử động lỗ mãng khiến người ta chán ghét, rất sợ ý nghĩ mập mờ bị nhìn thấu, càng sợ tiểu tử kia tuyệt tình cắt đứt quan hệ, hắn chưa từng có qua loại tâm tình thực bất an này, không biết nên làm sao đây mới tốt.

Giang Yên Hồng đi đến bên dòng suối rửa tay, rửa mặt, thỉnh thoảng len lén quay đầu lại nhìn bóng lưng anh tuấn.

Sự tình hình như không có bại lộ, chính là nếu như hắn không biết nàng là giả nam nhân, là nữ nhân thực sự, vậy hắn tại sao như dị thường ôn nhu nhìn nàng như vậy, che chở yêu thương bao phủ lấy nàng? Nàng càng nghĩ càng không thông.

Lời nói vui đùa của Mã Tổ Văn đột nhiên hiện lên trong đầu nàng——

Chẳng lẽ người này thực sự có đoạn tay áo chi phích?!(là đồng tính a~)

Chương 12

Không thể nào? Hẳn chẳng những cùng danh kỹ Thạch lựu rất thân quen, ở kinh thành còn có cả Tề quốc công chúa, hẳn không thiếu nữ nhân, lại rất có khí khái nam tử, xem thế nào cũng không giống như cái loại người này nha, chính là nếu như không phải như vậy, sự tình thật sự nói không thông, nàng nghĩ đến lòng này cũng thất lại.

"Ai ơ, đau chết ta ——"

Giang Yên Hồng chỉ cảm thấy tứ chi trăm chỗ không có chỗ nào không mỏi nhừ, không có chỗ nào không đau, ngày hôm qua trên lưng ngựa xóc nảy quá lâu, tỉnh lại, toàn thân xương cốt đều muốn rơi rụng, đến đứng dậy xuống giường đều cảm thấy đã cố hết sức, nàng ôm khung giường giấy dựa vào lên, nhìn không được lớn tiếng khóc thét.

"Cũng không nhìn một chút chính mình là cái dạng gì, cùng người ta đi săn cái gì, quả thực chính là tự tìm xấu hổ."

Ngày hôm qua xuống núi, đoàn người Lý Lang chứng kiến Mộ Thiên Tú bị thương tới thấy xương, lập tức tổng hân trở lại biệt thự, nàng cảm thấy rất xấu hổ, cho nên không có đi theo, tự mình trở lại huyện nha.

Bây giờ suy nghĩ một chút, mình đúng là không phóng khoáng rồi, hẳn phần đầu quên mình cứu nàng, nàng còn đang đoán đàn lang đàn khanh loại chuyện râu ria này, cả lời cảm ơn cũng đã quên nói.

Thương thế của hân chẳng lẽ không quan trọng hơn?

Nàng tranh thủ thời gian búi sơ đầu tóc cho tốt, đổi tốt xiêm y, tính toán qua phủ xem hân.

"Thiếu gia, người đã tỉnh chưa? Lỗ ba đào đến đây."

Giang Yên Hồng nghe vậy ra khỏi gian phòng, thẳng đến phòng khách.

Lỗ ba đào cá tính sáng khoái đem mấy thứ gì đó phóng ra đầy bàn, "Nhị công tử nhà ta muốn ta mang thịt hươu này, thịt heo rừng tới cho Huyện thái gia, còn có chúng ta đã đưa bạc đến những nông gia rồi, thỉnh đại nhân yên tâm."

"Thị Lang đại nhân đỡ một chút rồi sao?" Nàng vội vàng mà hỏi thăm.

"Không có việc gì rồi, kế tiếp chỉ cần tĩnh dưỡng là ổn." Lỗ ba đào dùng sức đâm vào bộ ngực rậm lông, "Nếu ngày hôm qua mà có ta đi ..., con gấu lớn ta không cần ba đào, một đao liền bỏ hân, làm sao để nó còn có thể hú đến Huyện thái gia, làm bị thương nhị công tử nhà ta!"

"Thực vậy đó, đến gấu thực cũng sẽ sợ cái con gấu lớn như người." Đã gặp mặt vài lần, hiện tại Mễ Bối đã không sợ cái đại thúc mặt ác tâm thiện này, liền dám mở miệng vui đùa.

Lỗ ba đào lo đến ha ha cười to, nhắc tới hộp khám trai son hồng trên bàn, "Đúng rồi, nơi này có một ít thuốc an thần, bỏ khí, nhị công tử nhà ta nói ngày hôm qua Huyện thái gia bị sợ hãi, phải nghỉ ngơi cho tốt mới được, muốn ta nhắc nhở đại nhân nhất định phải dùng mỗi ngày."

Quan tâm từng li từng tí làm cho Giang Yên Hồng nội tâm thực ảm áp, "Ta ngay bây giờ phải đi xem hân."

"Hôm nay sáng sớm hân cùng lý Thị Lang bọn họ trở lại kinh rồi, tiếp qua không lâu chính là Trung thu rồi, phải đợi qua hết tiết mới có thể trở về."

Chuyện tình chủ nhân phân công làm tốt rồi, Lỗ Ba Đào chấp tay cáo từ.

Tiểu thư đồng tiền khách đi ra ngoài, trở về trông thấy tiểu thư hai tay chống cằm rầu rĩ dựa vào bên cửa sổ, hân chuyển băng ghế dài ngồi vào bên cạnh nàng.

"Xảy ra chuyện gì? Về mặt mất hứng."

"Còn chưa nói lời cảm ơn với hân — hân đã đi, cảm thấy hân đi thực không đúng lúc." Không được gặp mặt làm cho nàng cảm thấy nếu có điều mất mát, trong lòng áp chế nỗi buồn bức không nên lời.

"Không sao đâu, Thị Lang đại nhân cực kỳ sáng khoái, hẳn sẽ không so đo loại chuyện nhỏ nhặt này." Mễ Bối mặc dù chỉ là thư đồng, nhưng bọn hân chủ tớ cảm tình rất tốt, vừa mới có người ngoài ở đây không tiện nói, hiện tại nhìn không được an ủi hơn mấy câu.

"Nếu như không gặp Lỗ đại thúc, ta còn không biết chuyện người đụng phải gấu, ngay cả thân thù tốt như Thị Lang đại nhân cũng bị thương, có thể thấy

được tình huống lúc ấy nhất định rất khẩn cấp, người tại sao không nói?"

Nàng nghe ra trong khẩu khí có chút trách cứ cùng quan tâm sâu sắc, mỉm cười cảm ơn, "Lúc ấy mẹ ta đang ở đó, người bảo ta làm sao mà nói?"

"Hiện tại chỉ có hai chúng ta, nói mau a."

Tiểu thư đồng nhện không được tò mò truy vấn, Giang Yên Hồng liền như kể chuyện nói lại quá trình mạo hiểm chiến đấu, hần một bên nghe một bên vì tiểu thư mạng lớn bất tử mà đổ mồ hôi lạnh, một mực tán thưởng Mộ Thiên Tú võ nghệ cao cường.

"Tiểu thư, Thị Lang đại nhân thật là một bằng hữu thâm giao đáng giá, cội mớ, xả thân vì bạn, chờ hần trở về, người nhất định phải hảo hảo cảm ơn hần a." Mễ Bối giống như tiểu đại nhân phân phó luôn cho tiểu thư đi xem sắc mặt nhà người ta.

"Thật vậy chăng? Hần thực chỉ coi ta là bằng hữu sao?" Câu chuyện chỉ nói đến đoạn con gấu bị đánh chết, phần mập mờ kế tiếp nàng mắc cỡ không nói.

"Đương nhiên không phải bằng hữu." Mễ Bối theo lý thường mà nói.

"Vậy là cái gì?" Nàng khẩn trương truy vấn.

"Là bạn tốt, người suy nghĩ một chút xem, chúng ta đã được hần chiếu cố nhiều ít?"

Chính là nhiều lắm mới cảm thấy quái, "Tiểu Mễ, người nghĩ, Mộ Thiên Tú có thể hay không đã nhìn ra ta là nữ rồi?"

"Hần là không có a."

"Vậy người có hay không cảm thấy hần..... là lạ?"

"Kì quái chỗ nào?"

"Người nghĩ hần có thể hay không..... thích nam nhân?"

Mễ Bối giống như nghe được thiên đại tiểu thoại (ý là câu chuyện rất buồn cười) cười to không ngừng, nàng đỏ mặt đánh tiểu thư đồng không xem lời của nàng là thật.

"Ta là nói thật, ta cảm thấy được hần hình như là."

Mễ Bối lau lau nước mắt vì bật cười, vỗ vỗ vai tiểu thư, "Tiểu thư của ta thiếu gia, người nghĩ nhiều qua rồi, nếu Thị Lang đại nhân không phải nam nhân nữa, thì khắp thiên hạ không có nam nhân chân chính rồi."

"Thật vậy chăng? Ta chính là nghĩ nhiều quá sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Dưới bầu trời trong xanh như ngọc Lưu Ly, từng tòa lầu đài đình các chằng chịt vút lên trời cao, hành lang lợp ngói trùng điệp trải dài không ngớt, xuyên qua đình viện thật sâu, vượt qua một cái đầm nước xanh biếc, bờ hồ có một tòa họa đường khí thế bao la hùng vĩ.

Tuyên thành Quận Vương Mộ Thiên Ân năm vừa rồi mới nhậm quán (tức là vừa được hai mươi tuổi), một thân áo tơ trắng tuyết trắng đứng ở trước thư án gỗ lim, trên gương mặt gầy không có quá nhiều biểu lộ, nhưng hạ bút lại cứng cáp hữu lực.

Quân gia cước bộ dồn dập tiến vào họa đường, Mộ Thiên Ân đang luyện chữ không vui liếc hạ nhãn cả gan cắt đứt nhã hứng, quân gia sợ sệt báo cáo việc gấp.

"Cái gì? Tề quốc công chúa đến đây! Trong nội cung tại sao không thông báo trước?" Mộ Thiên Ân nhướng mày, đem bút lông đặt tại Thanh Ngọc bút án * trên bàn, "Hần đâu?"

Quân gia biết rõ chủ nhân chỉ chính là vị đệ đệ hồi phủ ăn tết kiêm dưỡng thương, chột dạ báo cáo, "Không biết..... Hần là ở trong phủ, chỉ là khắp nơi đều tìm không thấy."

Mộ Thiên Ân hai tay chấp sau lưng, không nhanh không chậm dạo bước đi ra ngoài, "Hần đại khái tránh ở giáo trường (võ đài nơi quân sĩ thời xưa tập luyện), đi gọi hần ra gặp khách, Công Chúa Điện Hạ chính là theo hần mà tới."

Thị Lang đại nhân không phải chân bị thương sao? Sao lại ở thao trường (nơi quân sĩ ngày xưa luyện tập)? Quân gia tuy cảm thấy kỳ quái, cũng không dám hỏi nhiều, lập tức hướng thao trường chạy tới.

Mộ Thiên Ân còn chưa đi đến đại sảnh chỉ nghe thấy một hồi thanh âm đập bễ đồ đạc bình bang, tiếp theo tiếng nói lạnh lốt của thiếu nữ mười sáu tuổi Tề quốc công chúa truyền ra.

"Gọi Mộ Thiên Tú đi ra cho ta ——"

"Công Chúa Điện Hạ, xin ngài đừng như vậy." Lô Song Yến mười bảy tuổi định đứng lên nàng là biểu tỷ bà con xa của Tề quốc công chúa, nàng theo hầu biểu muội công chúa này đã ba năm rồi, nhưng đối với thời điểm tính tình hung bạo phát nổ nàng là một cách đối phó đều không có, mỗi lần đều lựa lời khuyên bảo, bất quá bình thường cũng không có tác dụng mấy.

"Hắn cũng đã làm cho ta mất mặt, ta tại sao phải lưu lại cho hắn mặt mũi? Ta càng muốn đập bễ ——" Bông chúa nắm lên Lư Ly Tây Vực trong suốt sáng long lanh hung hăng ném trên mặt đất, tiện tay bắt thêm Hồng san hồ bảo thụ cao hai thước.

Lúc này tuyên thành Quận Vương bước vào đại sảnh, mọi người đều thi lễ.

"Đệ đệ bảo bối kia của người đâu? Gọi hắn đi ra cho ta xem, chỉ đích danh hắn hộ vệ là cho hắn thiên đại mặt mũi rồi, còn dám giả chết không đi?" Công chúa thờ phỉ phỉ mà đem san hồ bảo thụ ném cho hắn.

"Chờ một chút sẽ đến, nếu công chúa không chê phiền toái mà nói..., trối lại mang đến Lĩnh Nam cũng không sao." Mộ Thiên Ân thuận tay giúp công chúa đập san hồ Bảo Thụ, cả mắt cũng không nháy một cái, ngược lại người bên cạnh không nở mà thở nhẹ ra tiếng.

"Là người nói đó nha——"

Công chúa điệu ngoa làm bễ một phòng bảo bối của người ta, còn bày ra bộ dáng kiêu ngạo dĩ nhiên, Lô Song Yến thật xấu hổ mà hướng về phía Tuyên thành Quận Vương bồi tội, đối mặt với hắn tuần tú phiêu dật, má phấn của nàng lặng lẽ nổi lên một mạt đỏ ửng.

"Một việc nhỏ như thế, Lô cô nương không cần để trong lòng."

Mộ Thiên Ân trong mắt lạnh nhạt hiện lên một tình cảm ám áp khó hiểu, bởi vì Tề quốc công chúa theo sát đệ đệ, luôn xuất kỳ bất ý (hành động khi người ta không đề phòng) náo loạn trong phủ Quận Vương, bởi vậy từ khi nhận thức Lô Song Yến chuyên hầu hạ bên người công chúa, mỗi một lần gặp, hảo cảm cũng tăng thêm vài phần.

Đại sảnh một mảnh bừa bãi, đoàn người chuyển qua phòng khách phía sau, bọn nha đầu một lần nữa dâng lên trà bánh.

"Ngày Thái hậu đi Lĩnh Nam thăm viếng thân nhân đã quyết định rồi sao?"

"Đã quyết định, nhờ tài văn chương của ta." Công chúa không nhẫn nại vỗ cái bàn, "Hắn là rùa rút đầu sao? Sao chậm như thế?"

"Thị Lang đại nhân chân bị thương, đương nhiên là đi chậm." Lô Song Yến ôn nhu giải thích.

"Ai cần người lấm miệng?!"

Lô Song Yến trên mặt một hồi xấu hổ, thoáng nhìn nụ cười trên khóe miệng Quận Vương, nàng càng cảm thấy lúng túng.

"Khi nào thì xuất phát?" Mộ Thiên Ân mỉm cười nhìn thiếu nữ ôn nhu làm cho người yêu thương.

Lô Song Yến cẩn thận liếc nhìn công chúa mới trả lời, "Qua hết Trùng Dương (Ngày 9/9 âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương) thì xuất phát, hạ nguyên trở về kinh."

Lâu như thế?! Mộ Thiên Ân cảm thấy không muốn, trong nội tâm bỗng nhiên có một chút khó chịu.

Công chúa nhìn ngang, không để ý tới hai người nói chuyện bên cạnh, một đôi mắt hạnh thẳng tắp nhìn chăm chăm cửa, trông thấy thân ảnh cao lớn chết tiệt xuất hiện, nàng lập tức nhảy dựng lên.

"Mộ Thiên Tú, người cuối cùng cũng đến ——"

Trông thấy nữ nhân điệu ngoa tại trong sảnh nhảy nhót, Mộ Thiên Tú chịu không được đưa mắt nhìn lên trời, chân thấp chân cao khoa trương tiến vào phòng khách, giả trang ra một bộ dáng hành động bất tiện vụng về hành đại lễ quân thần.

"Bái kiến công chúa, hạ quan bởi vì vết thương ở chân không tiện đi lại, cho nên mới đến chậm, thỉnh công chúa thứ lỗi."

"Không tiện đi lại còn đi thao trường luyện võ?" Mộ Thiên Ân nhàn nhạt liếc đệ đệ.

Hắn hoàn trả lại cho ca ca cái liếc mắt, không cần thận chọc tới Tề quốc công chúa loại hung thần ác sát này đã đủ đáng thương rồi, người trong nhà còn nhanh chóng đẩy hắn xuống hố lửa (ví với hoàn cảnh sống vô cùng bị thâm), hắn thật sự là mệnh khổ a! Hắn ngồi xuống, sợ người khác không phát hiện

đường như cổ ý kéo cao bằng vải ở chân phải.

"Ai, ta là nhìn tới kiếm mà than thở, than cái chân đáng thương của ta đây không biết bao giờ mới có thể tốt được."

Mộ Thiên Ân lạnh lùng cười, vết thương ở chân là sự thật, nhưng không có khoa trương được như hấn diễn, hấn rất rõ ràng, đây bất quá là lý do đệ đệ nghĩ để không bồi phượng giá đi Linh Nam mà thôi.

"Mở ra, để cho ta xem là bị thương thật hay là giả ——" công chúa ngang ngược hạ lệnh.

"Công chúa, cái này quá ép khó người ta rồi." Lô Song Yến nhin không được mở miệng khuyên can.

"Nhiều lời ——"

Công chúa ngọc thủ giương lên liền hướng má phấn của Lô Song Yến vung tới, Mộ Thiên Ân cả kinh, đang muốn mở miệng ngăn cản, Mộ Thiên Tú bước dài một cái xông về phía trước, cái tát nộ khí đằng đằng rơi vào trên lồng ngực rắn chắc của hấn.

"Muốn đánh thì đánh ta là được rồi, làm gì đem tức giận phát trên người vô tội." Mộ Thiên Tú quay đầu nhìn Lô Song Yến vì hấn mà nói chuyện vụng trộm nháy mắt mấy cái, rồi mới khoa trương ôm chân phải hô đau, nhảy dựng lên trở lại chỗ ngồi.

Lô Song Yến bị chọc nhin không được, dẫu mặt sau tay áo cười trộm.

Một màn này trong mắt Mộ Thiên Ân, sự không hài lòng đối với đệ đệ thêm sâu sắc.

Hấn chưa đủ tháng đã sanh ra, cơ thể yếu nhược nhiều bệnh, giống như tên của hấn, nhờ xin được Thiên Ân (on trời) mới có thể bình an trưởng thành.

Nhưng đệ đệ thì không giống, thân thể cường tráng, từ nhỏ theo phụ thân đánh Đông dẹp Bắc, độc chiếm tất cả sủng ái của phụ thân, không chỉ như thế, bằng hữu nhiều, nhân duyên tốt, mà ngay cả chuyện trước mắt, khi hấn còn không kịp phản ứng liền giúp Lô Song Yến trước, dễ dàng chiếm được nụ cười giai nhân.

Hết thầy hết thầy những chuyện này đều làm cho hấn ghen ghét biết bao.

"Đừng có giả bộ ——" công chúa hung hăng quát vào chân hấn.

"Uy, thật sự rất đau. Muốn xem không? Hảo, để ta cho ngươi xem" Hấn tức giận đến đá văng giày ra, kéo ống quần không buộc chặt, giặt băng vải ra, lộ ra qua miệng vết thương do trảo gấu sắc bén.

Tuy nhiên miệng vết thương đã khép lại, nhưng ba đạo vết cào vừa dài lại sâu thoát nhìn đã khiến người ta phát hoảng, công chúa hoa dung thất sắc xoay người sang chỗ khác, Lô Song Yến mới liếc qua liền vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

"Đừng khách khí, xem nhiều một chút nữa."

Mộ Yên Tú đắc ý dương dương tự đắc mà đem chân dài ngả vào trước mặt công chúa, công chúa sợ tới mức trốn phía sau Lô Song Yến, Mộ Thiên Ân liếc xéo đệ đệ vô lễ làm càn, hấn lúc này mới thu chân, ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Công Chúa Điện Hạ, Thị Lang đại nhân thật sự bị thương không nhẹ, không thể miễn cưỡng hấn đi, sau này nếu vì vậy liên lụy hành trình của thái hậu, vậy thì hồng бет." Lô Song Yến nhân cơ hội khuyên công chúa lần nữa.

Mộ Thiên Tú âm thầm đắc ý. Ha ha, chân này bị thương thật là đáng giá, chẳng những cứu Giang Thanh Mặc, cũng cứu mình.

Công chúa tức giận tới mức dậm chân, tâm bất cam lòng bất nguyện dẹp đường hồi cung, Mộ gia huynh đệ cùng nhau cung kính tiễn đến ngoài cửa lớn.

Một cỗ kiệu chờ ở ven đường, chờ lục du hương xa hoa lệ ** đi qua mới tiến vào phủ Quận Vương, Mộ gia huynh đệ cùng nhau nghênh đón mẫu thân đại nhân sáng sớm đã đi miếu dâng hương cầu phúc.

"Loan giá vừa rồi là công chúa sao?" Mộ lão phu nhân khẩn trương hỏi thăm không ngừng.

"Nàng là đến xem có người già chết hay không." Mộ Thiên Ân chăm chú nhìn đệ đệ may mắn tránh được một kiếp, vừa mới nếu như không phải Lô Song Yến ra mặt cầu tình, hấn thật đúng là muốn đem đệ đệ kín đáo đưa cho Tề quốc công chúa, làm cho nàng hảo hảo mà "quản giáo" một hồi.

"Đi, mới đúng là chết thật." Mộ Thiên Tú chịu không nổi phát phát tay.

"Khó có được công chúa ưu ái như vậy, vui mừng còn không kịp, sao có thể nói mấy lời bất kính này? Nếu như có thể cưới được công chúa, là vinh quang của Mộ gia chúng ta." Mộ lão phu nhân nhin không được mắt tiểu nhi tử không hiểu chuyện vài câu.

"Trưởng ầu (lớn nhỏ) có thứ tự, đại ca cũng còn chưa cưới vợ, nhi tử sao dám đoạt trước đại ca?"

"Đó là đại ca người anh mất cao, những người đến thăm nhà cầu hôn đều là vài tiểu quan phẩm vị thấp, không đủ phân lượng đảm đương chức danh Quận Vương phi của nhà chúng ta."

"Công chúa thì đủ phân lượng rồi? Mẫu thân cùng đại ca đều đã muốn cùng hoàng gia kết thân như thế, loại quang tông diệu tử (ý nói là rạng rỡ tổ tông) – hảo sự này xin nhường cho đại ca a."

"Cũng giống như người đem tước vị Quận Vương tặng cho ta?" Mộ Thiên Ân khẩu khí cùng ánh mắt đều bén nhọn lạnh như băng.

Lại đề cập đến cái này?! Mộ Thiên Tú không hài lòng liếc xéo đại ca, một đôi mắt đen thẫm vì phần nộ càng thêm nóng rực chói lợi dị thường, hai đầu lông mày ẩn hiện thần thái kiêu ngạo.

Mộ lão phu nhân khẩn trương nhìn hai đứa con trai giằng co.

Hai năm trước, lúc Tuyên thành Quận Vương tiền nhiệm Mộ Ngạo Vân bệnh tình nguy kịch, đã từng có tướng lĩnh thỉnh cầu đem Quận Vương tước vị truyền cho người đồng hành cùng hán nam chinh bắc chiến là con thứ Mộ Thiên Tú, mà không contrương Mộ Thiên Ân phải ốm yếu vô dụng, nhưng cuối cùng Mộ Ngạo Vân vẫn là đem tước vị truyền cho con trưởng.

Ngay cả như vậy, chuyện này vẫn ở trong lòng Mộ Thiên Ân, trở thành vương mắc khó giải, thành Mộ Thiên Tú vĩnh viễn đắc tội qua hán, thành mấu chốt khiến cảm tình huynh đệ vỡ tan.

"Sao vậy? Người không phải giỏi nói, nhanh mồm nhanh miệng lắm sao? Sao lại không nói lời nào vậy?" Nụ cười trở lạnh nhạt trên mặt Mộ Thiên Ân trở nên có chút vặn vẹo.

Mộ Thiên Tú dùng sức hít một hơi, cực lực chen ép cơn tức giận muốn dâng lên.

Phụ thân trước khi lâm chung nhấn nhủ hán nên thông cảm nhiều cho đại ca, hán thử qua rồi, nhưng vô ích, vì tránh cho huynh đệ xung đột trực tiếp, hán rõ ràng đi đến Lam Điền biệt thự, hai năm đã trôi qua, đại ca vẫn như cũ, hán thật sự không còn cách nào.

"Dù sao nói gì người cũng không tin, ta cần gì phải lãng phí lời lẽ? Ngày mai ta liền trở về Lam Điền, miễn cho người chường mặt."

"Người thỉnh thoảng cũng nên vì Quận Vương phủ làm chút chuyện a, năm nay chuyện thu thuế ta giao cho người xử lý, chờ thu hết lại trở về." Mộ Thiên Ân lúc này đây thật sự rất không sáng khoái, không có ý định đơn giản như thế lại đề đề khoái hoạt trở về.

"Chuyện thu thuế ta không hiểu."

"Không hiểu thì hỏi thủ kho, đừng nghĩ chuồn êm, bằng không ta tự mình đi Lam Điền mời người trở về."

"Ta đã nhường người rồi, người không cần phải càng lúc càng quá đáng" Mộ Thiên Tú tức giận đến nắm chặt nắm tay.

"Tú nhi ——" Mộ lão phu nhân tranh thủ thời gian giữ chặt tiểu nhi tử. Con lớn thân thể gầy yếu, sao chịu nổi một quyền này của hán, huống chi hai huynh đệ có thể nào lấy quyền cước hướng nhau.

Mộ Thiên Tú nhìn sự trách cứ trên mặt mẫu thân, không thể không cúi đầu thừa nhận, trừng đại ca, phần giận cất bước rời đi.

"Người đã quên cả thọ." Mộ Thiên Ân khước miệng nổi lên nụ cười chiến thắng.

"Đa tạ nhắc nhở."

☆☆☆☆☆☆☆☆

Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, ba ngón tay thon dài cứng ngắt dừng lại trên bàn tính, có chút run run, do dự nửa ngày, cuối cùng quyết định muốn đẩy các hạt tính châu rồi, tuy nhiên lại gây sai vị trí, ảo não định sửa chữa lại lắc lư tay, đụng vào làm rối loạn tất cả hạt tính châu.

"A —— tức chết ta!"

Mộ Thiên Tú tức giận nắm bàn tính lên, dùng sức ném ra ngoài cửa sổ, muốn hán vũ đao long kiếm, có khả năng; muốn hán vũ văn long mặc (ý nói làm văn viết chữ), cũng đúng; muốn hán thối sáo đánh đàn, rất tốt, nhưng là nếu như muốn hán gây bàn tính tính sổ... , vậy chết chắc rồi.

Thủ kho chạy ra nhặt bàn tính về, Mộ Thiên Tú một bả đoạt lấy bàn tính, cơn giận còn sót lại chưa tiêu hết lại ném thêm lần nữa.

"Không chíu phép nhậ!"

"Không có bàn tính làm sao mà tính?"

"Ta không tính." Hai tay của hấn ôm trước ngực, một bộ dạng quyết tâm bải công.

"Cái này sao có thể, Quận Vương đã nói....." Thủ kho nhỏ giọng khuyên giải.

Hấn mất hết kiên nhẫn phát câu lên, "Hấn nói một câu liền làm cho ta cực khổ muốn chết, từ lúc thu hoạch tính đến Trùng Dương, sổ kế toán còn chưa có tính hết, ta chịu không nổi rồi, ta không tính nữa."

Thủ kho một lần nữa lượm bàn tính về, hấn tại Quận Vương phủ công tác mười năm rồi, biết rõ nhị công tử là người hiền hoà, độ lượng, cho dù phát giận cũng sẽ không thật sự trách tội xuống, lão nhân gia cười hòa theo, kiên nhẫn lừa thiếu niên lại tiếp tục.

"Thị Lang đại nhân đánh bàn tính càng lúc càng tốt lắm, tin tưởng kế tiếp nhất định sẽ rất nhanh, rất nhanh."

Hấn linh cơ vừa động, ôm lấy vai lão nhân thương lượng, "Ta mau nữa cũng không nhanh bằng người, không bằng người tính, ta ghi chép, chúng ta nhanh lên kết thúc chuyện này, người thoải mái, ta khoái hoạt, người không nói, ta không nói, không có ai biết."

"Hắc hắc, cái này Quận Vương đã sớm đã phân phó rồi, tiểu nhân nào dám biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, ngài tạm tha cho tiểu nhân a." Thủ kho lo lắng cho tiền đồ mà cười khan hai tiếng.

Đại ca thật ác độc, thật sự rất ác độc, lại nghĩ ra được chiêu ác độc này chinh hấn! Hấn buông lão nhân ra, sắc mặt khó coi liền xông ra ngoài.

"Ngài muốn đi đâu nha?" Thủ kho khăn trương đuổi theo ra nhà kho.

"Ta đi tìm hấn tính sổ!"

Mộ Thiên Tú cước bộ nặng nề xuyên qua cửa hông ngoại viện, lướt qua đình các hoa viên, men theo hành lang thật dài hướng chỗ sâu trong đình viện đi đến, đi qua bờ hồ hai bảy thủy nhạn không hện mà cùng vỗ cánh bay cao, hấn không khỏi dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn ngắm.

Đã tháng chín rồi, chim di trú đều đi về phía nam tránh đông, nguyên bản ngàn chi đình lan bên bờ hồ, hôm nay một mảnh khô vàng hiu quạnh, chỉ chớp mắt lưu lại ở bên ngoài đã hơn một tháng.

Hấn rất muốn trở lại Lam Điền trải qua cuộc sống Tiêu Dao, rất muốn cùng lỗ ba đao thống thống khoái khoái uống vài chén, càng muốn trêu chọc Giang Thanh Mặc phản ứng thật thú vị.

Vừa nghĩ đến liền tác động tâm tư của hấn, trên khuôn mặt tuấn tú con người âm ảm của hấn trong nháy mắt phát sáng lên.

"Giang huynh, lâu như thế không gặp, nghĩ tới ta sao? Hay là càng mừng rỡ thoải mái?"

☆☆☆☆☆☆☆☆

Một đám chim di trú bay về phía nam, Giang Yên Hồng sững sờ nhìn ngoài cửa sổ, không tự chủ xoa lấy gò má bên trái, địa phương từng bị bàn tay to ôn nhu mon trón.....

Trung thu qua, hấn không có trở về, Trọng Dương qua, hấn còn chưa có trở lại.....

Lâu như thế, có lẽ hấn sẽ không trở về..... Có lẽ bạn hấn nói là sự thật.....

"Đại nhân, ngài đau răng?"

"Không có nha." Nàng thu tay lại, ngưng ngưng nhìn sư gia đứng trước thư án.

Hà Nhất Vấn cười cười. Gần đây Huyện thái gia luôn sờ sờ gò má nhú mảy không nói, không phải đau răng là cái gì? Hấn hảo tâm khuyên bảo, "Đau răng không phải bệnh, khi đau nhức muốn đòi mạng người, cố gắng nhẫn nhịn không phải biện pháp, ta quen một đại phu rất biết xem răng, chờ một chút ta liền đi gọi hấn tới."

"Không cần, thật sự không cần."

"Hấn rất biết xem răng, thật sự sẽ không đau nhức."

"Đúng rồi, người không phải muốn cùng thê tử người trở lại nhà mẹ đẻ một chuyến sao? Mau đi đi, hảo hảo chơi, không cần phải gấp gấp quay trở về." Nàng vội vàng đuổi người, miễn cho bị hấn bức đi xem răng.

"Đúng rồi, nhà mẹ đẻ nương tử của ta ngay tại ngoại ô thành Trường An, có muốn ta thuận tiện ngoặt đi Quận Vương phủ nhìn xem hay không? Đã qua Trùng Dương, Thị Lang đại nhân còn chưa có trở lại, ai, thiếu hấn, cảm giác, cảm thấy thật quạnh quẽ."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, bị nói trúng tâm sự Giang Yên Hồng không khỏi mặt đỏ, rồi lại nhin không được thấp giọng thờ dài.

"Không cần, ta nghĩ hần hần là cùng công chúa đi Lĩnh Nam rồi, trở về sau này chính là Phò mã."

"Thật sao?!" Hà Nhất Vấn kinh hi kêu to, "Ta biết rõ Thị Lang đại nhân không phải vật trong ao (ý nói người tầm thường), người như vậy sao lại có khả năng một mực ở Lam Điền làm người rảnh rỗi nha, như thế rất tốt rồi, ta cuối cùng cũng quen biết người trong hoàng cung rồi, tốt quá."

Hừ, hoàng cung thì giỏi lắm sao? Công chúa thì hay lắm sao? Nàng có chút không phục chu chu cái miệng nhỏ nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

"Đại nhân đợi thẳng chức nha, Thị Lang đại nhân đạt đến một trình độ nào đó rồi, hần nhất định sẽ đề bạt đại nhân lên kinh làm đại quan, đến lúc đó đại nhân cũng đừng quên mang thuộc hạ cùng đi."

"Háo háo háo, nếu có một ngày như vậy mà nói." Nàng thuận miệng đáp ứng, dù sao nhất định không có ngày như vậy, sư gia chậm rãi chờ a.

Hà Nhất Vấn cao hứng được gống như đã được thăng chức đến kinh thành, như dung cánh mà bay trở về nhà.

Giang Yên Hồng một mình ngồi trong chốc lát, một loại buồn bức như sương mù chậm rãi phiêu chạy lên não, rõ ràng cười lấy ngựa đi ra ngoài giải sầu, từ từ ra khỏi thị trấn, chẳng có mục đích mà đi về phía đồng ruộng.

Ai, nghĩ cũng biết rồi, lâu như thế không có trở về hần hần là cùng công chúa đi Lĩnh Nam rồi, trên đường đi khanh khanh ta ta, sau này trở về thuận lý thành chương (hợp lý) ở cùng nhau, nhanh chóng nở mày nở mặt làm Phò mã gia của hần đi.

Hần sẽ không trở về rồi.

Như vậy cũng tốt, nàng rút cuộc không cần ngại hần nhiều chuyện, sợ hần trêu cợt, cũng không cần lo lắng bị hần vạch trần thân phận, càng không cần phải hao tâm tổn sức đi đoán hần là đàn lang, hay là đàn khanh, dù sao hần và nàng không có vấn đề gì rồi, chính là.....

Chính là tại sao? Tại sao tại thời điểm cuối cùng có thể hoàn toàn thoát khỏi cái phiền toái này, nàng thậm chí có loại cảm giác không nở? Lão cảm thấy trong nội tâm bị cái gì gì đó lôi kéo.

Trong lúc bất tri bất giác, Giang Yên Hồng đi đến đường lớn giữa các cánh đồng, lão phu phụ ở quán trà ven đường không biết nàng là Huyện lệnh, xem như khách nhân bình thường nhiệt tâm bắt chuyện, nàng xuống ngựa uống chén trà nóng, nghỉ ngơi một chút.

"Đại thúc, đại thẩm, từ nơi này đến gần Trường An mất bao lâu?"

"Cưỡi ngựa nửa ngày là đến nơi, đi bộ đại khái mất một ngày." Đại thúc háo tâm nói: "Tiểu ca, ngươi muốn đi Trường An sao? Trời cũng sắp tối, nếu không vội ngày mai hãy đi a."

"Không có việc gì, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút." Nàng ngồi ở bên cạnh quán trà, thanh thoi nhìn thương lữ cùng người đi đường vắng lai.

Phương xa bụi đất tung bay, có người cưỡi ngựa nhanh hướng tới bên này, đến khi thân ảnh tiến vào tầm mắt, nàng kinh ngạc ngồi thẳng người, tiếp theo đứng lên, nửa thân người cơ hồ muốn thò ra ngoài quán trà.

"Mộ Thiên Tứ?!"

"Giang huynh?!" Mộ Thiên Tứ đang cưỡi ngựa tốc hành liền ghì chặt dây cương, lăn xuống ngựa, không thể chờ đợi được mà vọt tới phía trước nàng.

Nàng mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn hần không chớp mắt, nhìn hần há mồm thờ dốc, bộ dạng toàn thân mồ hôi đầm đìa, giống như rất vội vàng đi một đoạn đường rất dài.

"Ngươi sao lại ở chỗ này? Ngươi không phải cùng công chúa đi Lĩnh Nam sao?"

"Ai nói vậy! Ta chỉ là có chút sự tình phải ở lại trong kinh."

Hần vốn là muốn đi tìm đại ca tính sổ, đi đến nửa đường đột nhiên nhớ tới tiểu tử này, tưởng niệm càng không thể cứu vãn. Nhin không được liền giục ngựa chạy trở lại Lam Điền, không nghĩ tới sẽ gặp gỡ trên đường lớn ở cánh đồng, hần thật sự trất là cao hứng. "Ngươi sao lại ở chỗ này? Ngươi đang đi một đay chờ ta sao?"

Mặt nàng nóng lên, thề thốt phủ nhận, "Ta chỉ đi ngựa ra tùy tiện dạo."

"Như vậy còn chạm mặt nhau, chúng ta thật đúng là có duyên."

"Ai có duyên với người? Nói chuyện luôn không đứng đắn như thế, thiệt là." Nói ra cũng kỳ quái, tuy mắng như thế, nhưng sương mù bao phủ trong lòng tự dung tan mất hết, tâm tình lập tức như trời quang mây tạnh.

Mộ Thiên Tú đem ngựa giao cho đại thúc quán trà, kêu rượu đục (rượu chưa lọc) cùng chút thức ăn, vì nhau rót đầy chén rượu, tâm tình vui sướng uống một hơi cạn sạch.

"Còn đau không?" Nàng quan tâm nhìn chân phải của hắn một chút.

"Toàn bộ đều tốt lắm, Giang huynh không cần để trong lòng."

Hắn quan tâm hỏi tất cả sự tình lớn nhỏ phát sinh trong một tháng này ở Lam Điền, nàng cũng không thấy phiền báo cáo từng cái, hai người tán gẫu cho tới mặt trời về đằng tây, lão phu thê ở quán trà về mặt khó xử nói cho khách nhân bọn họ muốn đóng quán rồi, họ mới dắt ngựa, rời đi quán trà.

Hắn quay đầu nhìn về phía Trường An, nghĩ nghĩ, hay là ngoan ngoãn trở về tốt hơn, nếu đại ca thật sự chạy tới Lam Điền tìm phiền toái, đến lúc đó chẳng những Lỗ Ba Đào ở thế khó xử, thân là Lam Điền Huyện lệnh Giang Thanh Mặc chỉ sợ cũng sẽ vô duyên vô cớ bị liên quan đến.

"Ta nên trở về Trường An rồi, ta tại Quận Vương phủ còn có chút sự tình chưa làm xong xuôi."

"Cái gì? Người phải về Trường An?" Nàng không thể tin được kêu lên.

"Không có biện pháp, có chút việc."

Hắn ngoái đầu lại nhìn khuôn mặt làm cho hắn thực sự không có biện pháp, làm hại hắn hoài nghi mình có phải là yêu mến nam nhân thật hay không, làm hại hắn không biết nên làm sao cầm giữ loại tình cảm mập mờ này, làm hại hắn trở nên không giống chính mình.

Lại là loại ánh mắt ôn nhu, ánh mắt giống như xem thấu nàng là nữ nhân, nàng khẩn trương nuốt nước miếng, tâm trạng vốn bình lặng nhảy dựng lên.

"Giang huynh, người..... Người..... Cái kia....."

"Ta, ta thế nào?" Có chuyện gì nói mau, không cần phải ấp a ấp úng, làm hại nàng nôn nóng muốn chết.

Hắn rất muốn phun ra thật nhanh, chính là lời nói mắc kẹt tại yết hầu, thế nào cũng nói không ra miệng, mặt hắn đỏ lên, từ túi tiền bên hông xuất ra một vật nhét vào trong tay đối phương.

Nàng xem ngọc bội trong tay dùng thượng đẳng Bạch Ngọc khắc thành, liếc mắt một cái, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, "Đây là....."

Đồng tâm kết, hai người mang tại thắt lưng, đồng tâm kết trong mơ, đây là vật đính ước nha! Giang Yên Hồng bụng lấy đồng tâm kết nóng phồng tay, sợ đến không biết làm như thế nào cho phải.

"..... Ta hi vọng người nhận lấy."

"Ta, ta, ta không thể nhận, không thể....."

Mộ Thiên Tú chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt đau đớn, xấu hổ cắn răng một cái, xoay người nhảy lên lưng ngựa, hướng Trường An thẳng tắp chạy đi.

Nàng sợ hãi xấu hổ rối loạn mà bụng lấy đồng tâm kết, giật mình thất thần nhìn bụi đất tung bay phương xa.

*** Đồng tâm kết: tín vật đính ước của nam nữ thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Một bầu trời thu xanh biếc trong veo như rửa, một cái bạch cầu tung bay trên không, bốn thiếu niên trong sơn đá cầu, bên cạnh một đám người vây quanh vô cùng náo nhiệt.

"Đến lượt ta rồi."

Mộ Thiên Tú dùng sức đá một cái, tầm mắt của mọi người theo quả cầu bị đá bay cao thẳng tắp trên lên, lên cao khoảng chừng một cái tháp, mọi người vỗ tay khen hay, ánh mắt tán thưởng theo quả cầu đi xuống, âm thanh reo hò ầm ĩ giống như bị người ta dùng kéo cắt đột nhiên im bật.

Quận Vương đứng ở bên cạnh từ lúc nào?!

Mọi người vội vàng hành lễ, cúi đầu đứng vững, khung cảnh náo nhiệt thoáng cái liền an tĩnh lại.

"Đại ca, muốn chơi sao?" Mộ Thiên Tú dùng chân tiếp đợc cầu, nhẹ nhàng dẫn bóng, quả cầu như biết nghe lời theo chân hắn mà lúc lên lúc xuống.

"Nghe nói có người nào đó tính lực quá thừa cân quấy ở đây, ta sang đây xem xem."

Mộ Thiên Ân cảm thấy rất kỳ quái, đệ đệ vô cớ mất tích, vốn cho là hắn chuồn êm trở lại Lam Điền, không nghĩ tới đêm đó sẽ trở lại rồi, sau khi về lại ngoan ngoãn ở tại phòng kho tính sổ, ngay cổ họng cũng chưa từng thốt lên một tiếng, thật vất vả tính toán hết sổ sách, hắn cũng không nhanh chóng trở về, còn có hứng thú ở lại Quận Vương phủ chơi đùa, thật sự có chút khác thường.

"Chỉ là chơi đùa, nào có náo loạn." Hắn đá trái cầu, mạn bất kinh tâm (thờ ơ) mà phản bác lại.

Ai, cho dù trở về, đại khái là sẽ nhìn không được lại đi tìm tiểu tử kia a, nhưng là bây giờ thật sự không biết nên làm sao đối mặt, rõ ràng ở chỗ này hồ đồ vài ngày, chờ hiểu rõ ràng lại trở về thôi.

"Huyền náo như thế khiến cho nhiều người không làm việc, còn nói không náo loạn sao." Mộ Thiên Ân mục quang lạnh lùng quét một vòng, mọi người rụt cổ, ngoan ngoãn cáo lui.

"Nhờ hồng phúc của ngươi, không được chơi nữa." Mộ Thiên Tú nâng cầu, hai tay chống nạnh nhìn ca ca.

"Còn chơi cái gì, ta Thượng Thư tới tìm ngươi, hiện tại đang đợi tại phòng khách."

"Phiền toái đường đường Quận Vương đến thông báo, thật sự ngại quá."

"Đã biết nói ngại ngừng thì cũng đừng mặc như thế đi ra ngoài gặp khách, người không biết còn tưởng rằng ta bạc đãi đệ đệ."

Mộ Thiên Tú cúi đầu nhìn xem chính mình, vì thuận tiện đá cầu, tùy tiện mặc bộ áo đuôi ngắn tay áo chặt, trái ngược với hắn luôn tùy tiện, đại ca luôn cẩn thận tỉ mỉ, vĩnh viễn đều giống như vừa sửa sang rất tốt dung nhan luôn ở trạng thái đoan chính, hắn bội phục có chút ít chịu không được, cười vỗ vỗ vai đại ca.

"Háo, ta đây đi thay quần áo, sẽ không để cho ngươi mất mặt."

Mộ Thiên Ân hơi sững sờ, cảm giác trầm mà có lực trên vai vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, quen thuộc chính là phương pháp chào hỏi của đệ đệ, nhưng theo sự phát triển tuổi tác, quan hệ huynh đệ tựa hồ càng lúc càng lạ lẫm, trong hai năm qua không thường gặp mặt, ở cùng một chỗ lâu như lúc này cũng là việc hiếm có, cách chào hỏi quen thuộc cũng là chuyện lâu rồi không xảy ra, điều này làm cho hắn có một loại cảm giác kỳ quái nói không nên lời.

Mộ Thiên Tú trở về phòng thay đổi một bộ áo bào mỹ lệ, tinh thần sáng láng đi đến phòng khách, Tả Thừa Bình khoảng hơn sáu mươi tuổi cười ha hả đứng lên, hai người đã lâu không gặp chấp tay hành lễ với nhau, ân cần chào hỏi.

"Lão phu cũng nên nói thẳng vào vấn đề rồi, lão phu hôm nay tới là muốn làm bà mối." Tả Thừa Bình cao hứng sờ mó chum râu dê của hắn.

Mộ Thiên Tú thiếu chút nữa phun trà, chùi chùi mặt, cười hi hi từ chối, "Đại ca của ta còn chưa có lấy, Thượng Thư đại nhân nhân tiện cũng không vội tính đến chuyện của ta."

"Nếu có cơ hội lão phu dĩ nhiên muốn vì Quận Vương cùng Thị Lang dặt một cái hồng tuyến, nhưng lần này lão phu là nghĩ thay môn sinh bảo bối của ta Giang Thanh Mặc kia làm mai."

Khoa thi năm ngoái Tả Thừa Bình là quan chủ khảo, sĩ tử thi đậu qua tay hắn đều xem như môn sinh của hắn, dự định cùng Giang Thanh Mặc gây dựng chút tình nghĩa ân sư, đối với người thanh niên tài năng này, Tả Thừa Bình vô cùng hợp ý.

"Vì Giang huynh làm mai?!" Đột nhiên nghe tiểu tử kia muốn lấy vợ, hắn giật mình đến cơ hồ muốn từ trên ghế bắn lên.

"Phòng Thiệu Khanh rất vừa ý hắn, nhờ vả lão phu đi làm mối, nghe nói Thị Lang đại nhân cùng hắn rất thân quen, cho nên lão phu thỉnh Thị Lang đại nhân cùng ta đi một chuyến."

Đi, đương nhiên phải đi!

☆☆☆☆☆☆☆☆

Giang Yên Hồng cười cứng ngắc, hai mắt lo lắng bất an liếc về phía Mộ Thiên Tú ngồi ở đối diện, con ngươi đen nguyên bản rũ xuống một nửa thình h nhình lên cao, thẳng tắp nhìn về phía nàng, nàng lung tung phải đem tầm mắt nhảy đến trên người Tả Thừa Bình, ân sư vui vẻ đang hướng mẫu thân làm mối cầu hôn.

"Lão phu nhân thấy như thế nào?"

"Cái này..... Cảm ơn hảo ý của Thượng Thư, chính là..... Thanh nhi tuổi còn nhỏ, chờ thêm chút thời gian hẵng nói sau." Giang mẫu không có ngờ tới sẽ có người đến thăm cầu hôn, nữ nhân nữ giả nam trang ngồi ở trên công đường còn khả dĩ lừa lừa mọi người, vào phòng làm sao có thể gạt được thê tử, nàng vừa khản trương lại sợ hãi, lắp bắp chối từ.

"Không nhỏ rồi, Thanh Mặc năm nay mười chín, lễ mừng năm mới liền lạt nhược quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán) rồi, hẵng nên lấy vợ sinh con." Tà Thừa Bình vốn cho rằng một hôn sự tốt như thế hẳn là thuận lợi nước chảy thành sông, không nghĩ tới Giang gia lại chối từ, hẳn hẳn nạt tính tình, ân cần thúc giục.

"Lão phu nhân, ngài cũng nên gạt đầu đi a, loại chuyện tốt này cũng không phải là mỗi ngày đều có." Một bên sư gia Hà Nhất Vấn liệu mình cổ vũ, Quang Lộc tự Phòng Thiếu Khanh này chính là đại quan nội vụ chưởng quản trong nội cung, quan hệ rộng, môn đạo thông — nếu thật sự cưới thiên kim Phòng gia, từ nay về sau quan vận hanh thông (đường làm quan rộng mở), hẳn cũng theo gả chó lên trời (Câu này tương tự một người làm quan cả họ được nhờ. Theo truyền thuyết Hoài Nam Vương Lưu An sau khi tu luyện thành tiên, đem tiên được còn dư vãi ngoài sân, gả chó ăn tiên đơn xong đều bay lên trời. Về sau dùng "gả chó lên trời" để ví với một người có thể lực thì những người có quan hệ với anh ta đều được nhờ).

Giang mẫu hết lời, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía nữ nhân, Giang Yên Hồng tiếp chuyện.

"Ân sư, đệ tử đảm đương chức Huyện lệnh không đến một năm, còn rất nhiều việc muốn học, sợ không có thời gian chiều cổ giai nhân, cho nên việc hôn nhân này..... Thật sự không nên..... Làm cho ân sư một chuyến đi về tay không, đệ tử rất băn khoăn."

"Thượng Thư đại nhân, thiếu gia nhà chúng ta thật sự bề bộn nhiều việc, bề bộn nhiều việc." Mễ Bối nhin không được lo lắng chen vào phụ họa.

"Chuyện này có gì phải lo lắng? Ta nhất định sẽ càn cố gắng hiệp trợ đại nhân, tuyệt đối sẽ không làm cho đại nhân bận đến không rảnh chiều cổ kiều thê." Hà Nhất Vấn mặt mày hớn hơ vỗ ngực cam đoan.

"Có câu thành gia lập nghiệp, thành gia rồi mới có thể yên tâm làm đại sự."

Mộ Thiên Tú cười xấu xa, tiếp theo nói: "Ừ, cái này đúng là cần lo lắng, Phòng thiếu khanh tương người ngũ đoản, làn da đen giống như than củi, Phòng phu nhân mắt đã nhỏ rặng lại lõm chòm, hai người bọn họ sinh nữ nhi..... Hắc hắc....."

Hắc hắc, Thị Lang đại nhân thật lâu không có nói chuyện cuối cùng đã lên tiếng, Mễ Bối thật là cao hứng, vụng trộm vỗ vỗ lưng tiểu thư, chuyện này yên tâm rồi.

Yên tâm cái gì mà yên tâm, nàng căn bản là làm cho không hiểu tên kia an tâm cái gì.

Ngày đó hẳn đột nhiên đưa đồng tâm kết, hại nàng sợ đến không biết làm như thế nào cho phải, về đến nhà cũng không dám nói gì, hôm nay hẳn và ân sư cùng tới cửa cầu hôn, rốt cuộc muốn đưa giong cái gì, nàng một chút cũng không hiểu.

Tà Thừa Bình hảo bức bội mặt trắng không còn chút máu liếc Mộ Thiên Tú làm trở ngại chứ không giúp được gì, tranh thủ thời gian quay đầu lại khủi độc.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

"Phòng tiểu thư lớn lên..... cũng không tệ lắm, huống chi cưới vợ lấy đức làm đầu, phòng thiếu khanh gia giáo nghiêm minh, phòng tiểu thư đức hạnh đoan chính, tuyệt đối là hiền thê hiếm có."

"Nói cũng đúng, nghe nói chỉ cần nha đầu hành vi 『có chút bất chính』, Phòng tiểu thư lập tức 『Nghiêm gia quản giáo』, khoảng mấy tháng phải đổi một nha đầu, đến bây giờ còn không có tìm được nha đầu xứng với『 đức hạnh』của tiểu thư." Mộ Thiên Tú lạnh lạnh tiếp lời. (Myunmyu: Công phu đim hàng của Tú ca thật kinh người J)

"Đệ tử vô đức vô năng, chỉ sợ không xứng với Phòng tiểu thư." Giang Yên Hồng đã xả tùy côn (tương tự câu tát nước theo mưa).

"Người đừng nghe hẳn nói loạn, Phòng tiểu thư rất tốt." Tà Thừa Bình nói lời hay khuyên bảo.

"Phòng tiểu thư đương nhiên tốt, không tốt chính là những nha đầu kia, chỉ có thể trách các nàng số mệnh không tốt, gặp phải chủ nhân nghiêm khắc, đương nhiên không thể trách chủ tử."

Tà Thừa Bình cuối cùng chịu không nổi rồi, quay đầu hướng Mộ Thiên Tú phẫn nộ trừng mắt, "Thị Lang đại nhân, người không giúp đỡ làm mai coi như xong, tại sao một mực phá ta?"

"Ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi." Mộ Thiên Tú giả trang một bộ mặt vô tội.

"Sớm biết như vậy đã không mời người cùng đi rồi, thật sự là tức chết lão phu, ta xin cáo từ." Tả Thừa Bình thờ phì phì đi ra ngoài.

Giang Yên Hồng tranh thủ thời gian cung tiễn ân sư, trên đường đi từ đại sảnh đến cửa lớn nàng thỉnh thoảng cúi người nói xin lỗi, thẳng đến cổ kiệu của Tả Thừa Bình rời khỏi huyện nha, biến mất tại cuối đường lớn, nàng lúc này mới yên tâm một nửa, chuyển con mắt nhìn về phía một nửa lo lắng khác —— Mộ Thiên Tú.

"Giang huynh, cái kia..... Ta có ít lời muốn nói với người....."

Nàng chính là sợ cái này, nếu như hắt nhìn ra nàng là nữ, nàng chết chắc rồi, nếu như hắt thích là nam nhân, nàng cũng chết chắc luôn, chuyện đã đến nước này, hay là ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

"Thị Lang đại nhân, không tiễn ——" nàng vội vàng bỏ lại một câu, liền chạy ngay vào huyện nha.

Thân ảnh cấp bách đào tẩu hung hăng đâm bị thương trái tim Mộ Thiên Tú, rất muốn đuổi theo nói rõ ràng, chính là hai chân lại không nhúc nhích, ảo não nhìn tấm lưng kia biến mất sau cửa, hai rú xuống bên người nan kham nắm chặt thành quyền.

Mễ Bối cao hứng tiến đến bên người Mộ Thiên Tú, "Thị Lang đại nhân, người cuối cùng đã trở lại, lần này người đi thật lâu, chúng tôi đều rất nhớ người."

"Nói đúng à nha." Hà Nhất Ván càng hưng phấn, "Nghe nói Thị Lang đại nhân sắp làm Phò mã rồi, chúc mừng chúc mừng."

"Ai nói?" Hắt trong lòng một hồi bực bội, tâm tình nói giỡn cũng không có.

"Đại nhân nhà chúng ta nói." Hà Nhất Ván đột nhiên bị quát về mặt mũi mờ.

"Hắt nói lung tung!" Mộ Thiên Tú trương ra mặt khó coi ly khai.

Mễ Bối cùng Hà Nhất Ván mờ mịt đưa mắt nhìn nhau, không rõ Thị Lang đại nhân tại sao lại đột nhiên mất hứng.

Huyện nha nội đường, Giang mẫu lo lắng đợi, vừa nhìn thấy nữ nhân vào, khăn trang giữ chặt tay của nàng.

"Thượng Thư đại nhân đi chưa?"

"Đi rồi." Giang Yên Hồng kéo mẫu thân ngồi xuống, "Nương, chúng ta cũng nên đi."

"Nhanh như thế đã phải đi rồi sao?" Ông mẫu có chút không nỡ bỏ cuộc sống an ổn lúc này, cũng không nỡ cảm giác con mình còn sống làm quan, biết rõ những này cũng không phải là thực, nàng cũng tình nguyện nằm mộng thêm chút lát.

"Nương, mấy ngày này ta thật sự rất cố gắng, rất cố gắng làm quan tốt, làm cho tên đệ đệ có thể trên lịch sử quan lại lưu một thanh danh tốt, cũng không uổng đệ đệ mười năm gian khổ học tập khổ công thi đậu tiến sĩ, coi như là quang tông diệu tổ Giang gia chúng ta." Nàng thấp giọng cầu khẩn, "Cũng đến thời điểm nên kết thúc rồi, bằng không thật sự sẽ xảy ra chuyện. Nương, ta cầu xin người!"

Cho dù không nỡ, trải qua chuyện ngày hôm nay, Giang mẫu không thể không gật đầu đồng ý.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Mộ Thiên Tú đứng ở dưới bóng lá, dựa vào khóm rúc lặng yên nhìn cửa sổ phía trước

Hắn thật sự xong rồi!

Tận lực rời xa, muốn làm lạnh cái đầu hỗn loạn, hôm nay gặp lại, mới biết được căn bản là vô ích.

Chứng kiến tiểu tử kia giống như gặp quỷ né ra, hắn cảm thấy rất bị thương, biết rõ không nên yêu mến nam nhân, nhưng hắn chính là nhịn không được, vì cái tâm tình không thể cho ai biết này, hắn chỉ có thể như một nam tử si tình trốn ở chỗ này rình coi, nếu để cho người khác biết hắn nhất định sẽ bị cười chết.

Đêm đã canh ba, Giang Yên Hồng còn chưa ngủ, ngồi ở trước bàn sách động bút viết nhanh.

Lại ghi hỏng rồi, nàng ảo não đem giấy vò thành một cục, ném về phía sau.

Trời ạ, cái thư từ quan này sao khó viết vậy ạ! Giả bộ bệnh..., sư gia nhất định sẽ nhiệt tâm giới thiệu đại phu, rất dễ dàng bị vạch trần. Khoái thác năng lực không đủ? Không phải nàng khoát lác, nửa năm nhiều việc vậy nàng làm cũng không tệ lắm, nếu như bị an ủi lưu lại, trái lại thêm phiền toái.

Rốt cuộc ghi như thế nào mới có thể tiêu sái rồi đi? Nàng cắn cắn bút khổ sở.

Đến tột cùng là đang ghi cái gì? Hắn hiểu kỳ vô cùng, linh xảo nhảy một cái, như chim yến lướt vào cửa sổ, không tiếng động rơi xuống đất, lặng lẽ nhặt

lên một tờ giấy.....

"Người muốn từ quan hồi hương?!" Hấn kinh ngạc đến quên hành vi của mình bây giờ rất giống kẻ trộm, hai ba bước liền vọt tới bên cạnh thư án chất vắn.

Mộ Thiên Tú đột nhiên xuất hiện, Giang Yên Hồng sợ tới mức nhảy dựng lên, cái ghế thẳng tắp theo đằng sau ngã xuống. Nói thế nào nơi này cũng khuê phòng của nàng, hấn là một đại nam nhân nửa đêm còn đến chỗ này để làm cái gì!

"Người, người sao lại ở chỗ này?!" Nàng một tay bưng lấy ngực bị chấn kinh, một tay chỉ vào mũi của hấn.

Hấn một phát bắt được tay nàng, lo lắng hỏi: "Trước tiên đừng manh động, hảo hảo bảo ta người tại sao muốn từ quan hồi hương? Vì cái gì?"

Nàng rút tay về, giống như chạy trời chết vọt phía sau đến giá sách, "Này này này, người rốt cuộc muốn như thế nào? Nửa đêm chạy tới phòng ta muốn làm cái gì? Không hù chết ta người không cam lòng có phải không?"

"Ta không phải cố ý muốn dọa người, ta chỉ là....."

"Chỉ là như thế nào cũng không hề gì rồi, dù sao người quan hàm lớn, chỗ dựa vững chắc, nghĩ thế nào thì thế đó, trị không được người, ta đi cũng không được sao?" Nàng lấy ô vuông lạng hoa cách ngăn lại mà nói.

"Cái gì?! Người từ quan là vì ta?" Hấn kinh ngạc không thôi.

"Bằng không có thể làm gì? Bình thường trên cột một chút coi như xong, không có việc gì tổng cái gì đồng tâm kết, như vậy còn chưa đủ, lại đi cùng ân sư tới cầu hôn hôn, coi như ta sợ người rồi ——"

"Ai nói không có việc gì? Giang huynh, ta thích người, ta đối với người tốt như thế, người lại sợ ta, còn muốn từ quan?" Hấn tức giận đến buột miệng, lời nói vừa ra khỏi, mới giật mình chính mình quá vọng động rồi, những lời không nên nói cũng nói ra hết.

Cái này nàng cuối cùng rõ rồi, nguyên lai hấn thích "Giang huynh", chuyện nàng giả trang đệ đệ cũng không có lộ, có lập trường mạnh lại rồi, không cần phải sợ sệt như vậy.

"Thị Lang đại nhân, sở thích của người ta trông nom không được, chính là ta không phải."

Kết quả như vậy cũng nằm trong dự liệu của hấn, nhưng đến lúc đối mặt lại xấu hổ đến khó có thể thừa nhận. Mộ Thiên Tú nan kham quay đầu đi chỗ khác, ngó nghiêng lấy ánh nến sáng tắt bất định, vẫn còn chưa từ bỏ ý định truy vấn: "Tại sao không cưới vợ?"

"Cái kia..... Ta còn chưa nghĩ đến."

"Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, tại sao lại không nghĩ?"

"Có muốn hay không là chuyện nhà của ta, người trông nom không được ——"

Lời này tựa như hung hăng vung cho hấn một bạt tai thực vô tình, hấn tức giận quay đầu lại, "Ta trông nom không được? Người đem ta làm hại thảm như thế, còn nói ta trông nom không được?"

"Chính người tâm thuật bất chánh, còn ngờ ta?"

"Đúng, là trách người ——" hấn phát hỏa, vượt qua giá sách, xấu hổ tức giận mà nói: "Trước đây, ta chưa từng yêu mến qua nam nhân, quái thì trách người tự dung lớn lên vị son phấn nặng như thế, hại ta đem người xem thành nữ nhân! Trách người không có việc gì đánh đàn tốt như vậy, hại ta đem người trở thành thành tri âm, đúng, là trách người! Không trách người thì trách ai?"

"Này này này, người rốt cuộc có nói lý không a?"

"Ta liền không nói lý, không chuẩn người từ quan, không chuẩn người hồi hương! Lại Bộ Thị Lang Lý lang là hảo hữu của ta, ta sẽ bảo hấn đốt thư từ quan của người. Chưa phê chuẩn, tự mình rồi đi lời mà nói... xem như bỏ chức mà trốn, đến lúc đó sẽ bị truy nã, trừ phi người nghĩ mang theo một nhà già trẻ từ nay về sau sống cuộc sống lưu vong, bằng không ta khuyên người tốt nhất không cần khinh cử vọng động (hành động thiếu suy nghĩ)." (Myumyu: Ngang như là của í, nhưng mà ta thích hắc..hắc)

"Người đây là đang uy hiếp ta?" Giang Yên Hồng giận dữ đến dậm chân.

"Ai bảo người muốn trốn, " hấn tức giận đi tới phía trước.

Nàng lùi về sau, lưng đụng phải tường, lúc này mới phát hiện đã hết đường thoái lui, bối rối vờn hai tay ra ngăn trở thân ảnh cao lớn dồn ép đến trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

"Người đừng tới đây....."

Mộ Thiên Tú bắt lấy cổ tay mảnh khảnh, đem nàng kéo đến trước mặt, thống khổ nhìn xem gương mặt thanh tú hại người rất nặng. Nếu như tiểu tử này là nữ nhân thì tốt rồi, thì có thể quang minh chính đại mà theo đuổi, hắn cũng không cần thống khổ như thế.

Nhìn hắn một bộ dáng sức mạnh hung ác giống như muốn ăn nàng, nàng không khỏi dâng lên nỗi sợ, nhưng mà cá tính không chịu thua không cho phép chính mình cúi đầu trước thế lực cường bạo, phớt lờ thanh thế mà trừng lại, nhưng mà đôi môi lại nhịn không được run nhẹ nhẹ.

Đôi môi khẽ run trước mắt là làm cho người ta yêu thương như thế.....

Xuống Địa ngục thì xuống Địa Ngục a! Đầu hắn cúi thấp, bá đạo dùng môi của hắn ngừng đi run rẩy.....(Myunyu: Oh first kiss! U make me crazy)

Một hồi cắn đau đớn làm hắn bừng tỉnh, hắn lại phục hồi tinh thần, chứng kiến hai dòng nước mắt lăn xuống gương mặt xấu hổ và giận dữ, hắn không sờ cảm thấy nội tâm rồi rầm thành một đoàn

"Hạ lưu ——"

Giang Yên Hồng rút tay về, vừa nổi giận vừa xấu hổ che đôi môi, không thể tin được hắn lại phi lễ nàng như thế, khổ sở đến khóc lên.

"Người sao có thể làm như vậy? Người bảo ta sau này sao làm người?"

Hắn xấu hổ đến không phân bác được, xoay người phóng qua cửa sổ, biến mất trong bóng đêm.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Lỗ Ba Đào đi qua hành lang gấp khúc, nhìn thấy Mộ Thiên Tú ngồi xồm trên lan can khắc đá trước đình lâm thủy, hai tay ôm đầu gối, cái cằm tựa ở trên gối, như một con chim lớn thu cánh ngừng lại trên lan can, cả người bị một cổ bóng tối không hiểu bao phủ lấy.

Nhị công tử vốn là hiếu động, mê người, nhưng mấy ngày nay lại an tĩnh đến dọa người, nửa ngày đánh không ra cái rắm, hỏi hắn cái gì cũng không nói, ngược lại cảm khái thở dài, Lỗ Ba Đào thấy thế càng lúc càng lo lắng, lập tức đến phòng kho ôm một vỏ rượu tới.

"Nhị công tử, đến uống rượu a."

"Ta không có tâm tình." Mộ Thiên Tú ngược mắt ảm đạm liếc hắn một cái.

"Chính là không tâm tình mới phải uống, nhất tỳ giải thiên sầu a." Lỗ Ba Đào ngồi xếp bằng xuống, vì chủ nhân cùng chính mình châm một chén, tại trong quân đội đã quen rồi, uống rượu không cần chén sẽ không đã ghiền.

"Thực hâm mộ người như người vậy vô ưu vô lự (không lo không buồn)." Hắn nhảy xuống lan can, tiếp nhận chén, uống một hơi cạn sạch.

"Ta là một kẻ thô thiển, đầu óc không có nhanh nhạy, đương nhiên không có phiền não." Lỗ Ba Đào lại vì nhị công tử rót đầy chén rượu.

"Nói cho cùng, ta chính là suy nghĩ nhiều quá, kết quả tự hại mình hại người, chính mình xuống Địa Ngục coi như xong, tội gì làm hại người ta không thể làm người, ai ——" càng nói càng hồ thẹn, hắn lại rót một chén.

"Người xem người kia, lại cảm khái thở dài, rốt cuộc có chuyện gì mà thông minh như nhị công tử cũng không biện pháp giải quyết?" Hai đạo lông mày sâu róm của Lỗ ba đào cũng muốn quần quýt lại một chỗ.

"Ta thông minh chỗ nào? Vừa xúc động, vừa không biết nhẫn nhịn, chỉ biết làm cho sự tình càng lúc càng hồng bét, ai nha, ngay cả ta cũng bắt đầu chán ghét chính mình rồi." Hắn nắm vỏ rượu, ngửa đầu uống.

Lỗ ba đào vội vàng đoạt lấy, "Người muốn uống chết à?"

"Là người muốn ta nhất tỳ giải thiên sầu."

"Nhưng ta nhưng không có bảo người uống đến chết." Lỗ ba đào chính mình uống, không có ý định cho hắn uống.

Hắn ngồi trên lan can, do dự hồi lâu, ấp a ấp úng cả buổi, "Ba Đào, thành thật mà nói cho người biết, ta thích..... một người nam nhân."

Phù một tiếng, Lỗ Ba Đào miệng đầy rượu toàn bộ phun ra, phun ướt đầy người Mộ Thiên Tú.

"Bỏ đi, coi như ta chưa nói." Hấn nan kham chùi chùi mặt, xoay người muốn rời đi.

"Chớ đi, ta đây chỉ là quá kinh ngạc, không có ác ý, thật sự." Lỗ ba đao vội vàng ngăn lại nhị công tử thật vất vả lắm mới thổ lộ tâm sự.

"Thật sự không cười à?"

"Yêu mến chính là yêu mến, không có cái gì đáng buồn cười." Lỗ ba đao dừng một chút, tò mò hỏi: "Là ai vậy?"

"Không nói." Nói ra chẳng phải càng khó chấp nhận.

"Hào hảo hảo, không muốn nói thì đừng nói."

"Ba đao, người cũng biết, ta chưa từng có loại sở thích này, lần đầu tiên đụng phải loại sự tình này, ta thật sự rất phiền não, xúc động thổ lộ ra, kết quả là bị mắng."

"Cái này cũng khó trách, rất nhiều người không thể tiếp nhận loại sự tình này." Lỗ ba đao giống như an ủi vỗ vỗ vai của hấn, "Đối phương đã không thể tiếp nhận, người đừng hi vọng gì nữa a."

"Ta cũng nghĩ vậy nha, chính là cái tâm ý này luôn đau nhức, mà không chết hoàn toàn." Hấn phiền não nói: "Vừa nghĩ tới hấn không muốncười vợ, vừa nghĩ tới hấn không đánh nữ sắc, ta liền si tâm vọng tưởng ôm lấy một hi vọng, đáng chết là không có biện pháp hoàn toàn chết tâm."

"Cái này đơn giản, đem hấn đưa lên giường nữ nhân, nữ nhân trần trụi ở trong ngực, ta không tin có nam nhân cầm giữ được, lập tức liền phá công rồi, như vậy thì nhị công tử có thể hết hy vọng đi! Lần sau tìm cô nương mà yêu, đừng khó xử chính mình."

Hấn lặng đi một chút. Vì chặt đứt tà niệm không nên có này, cho dù sẽ bị tiểu tử kia thoả mại cũng không sao cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Tiền đưa khách nhân uống rượu mua vui xong, đêm đã khuya rồi, bước lên cầu thang dẫn đến hành lang, trở lại lầu các trang trí hoa lệ, ngồi ở trước gương đồng, miễn cưỡng đỡ xuống châu sai (thoa cài đính ngọc), phát điển (hoa cài đầu), một đầu tóc đen nhánh mềm mại tung bay rơi xuống vai.

Thạch Lựu nhìn mình trong gương, không tự chủ được hồi tưởng gương mặt này đã từng thiên chân vô tà (ngây thơ) ra sao, chỉ là mệnh không do người, tuy cười xem hồng trần, cũng kỳ vọng ngày nào đó có thể có người thật tình thương yêu mình.

Một tiếng đập cửa vang lên, nàng quay đầu lại nhẹ nhàng, "Không phải đã nói không cần hầu hạ sao? Lui xuống đi ——"

"Là ta, Thạch Lựu cô nương."

Thạch Lựu kinh ngạc đi qua mở cửa, chỉ thấy Mộ Thiên Tú một thân hắc y, trên vai khiêng lấy một bó chăn bông hình cuộn dài, cửa vừa mở ra, hấn đi nhanh vào phòng, đem cái cuộn chăn bông trên vai kia đặt nhẹ ở trên giường nàng.

"Thị Lang đại nhân, người nửa đêm canh ba tặng chăn bông cho ta?" Nàng không khỏi bật cười.

"Cô không phải thích tiểu tử Giang Thanh Mặc kia sao? Ta giúp cô đưa tới."

"Cái gì?! Đại nhân trối Huyện thái gia đem đến đây?!" Nàng chạy vội tới bên giường, tập trung nhìn vào, trong chăn bông thật đúng là có người.

Hấn gật gật đầu. Thừa dịp nguyệt hắc phong cao, hấn lần mò vào huyện nha, vì bớt việc, đốt chút mê hương, lần mò vào phòng, trực tiếp dùng chăn bông trời hấn lại rồi khiêng tới, cho dù muốn phá công chuyện tiểu tử này, hấn cũng không muốn tùy tiện làm loạn, ít nhất tìm cô gái tốt, sau khi hấn hoàn thành chuyện tốt, thấy cô dâu mới còn có thể vô cùng cao hứng.

"Dược hiệu của mê hương chờ một chút sẽ hết, cô hảo hảo mà hầu hạ hấn."

Nàng xấu hổ giận dậm chân, "Người ta đã không muốn tôi, tôi cũng không cần đâu——"

"Tiểu tử này da mặt mỏng lại không được tự nhiên, sao dám động thủ? Liền từ cô động thủ đi, cô....." Hấn xấu hổ dừng một chút, "Cô để người lừa thể tiến vào chăn của hấn, hấn sẽ là người của cô."

"Chuyện như vậy..... Thật sự....." Nàng then thùng bụng lấy gò má nóng bừng như bị thiêu đốt.

"Nếu như Thạch Lựu cô nương không muốn, ta tìm người khác."

Hắn rất lo lắng được hiệu hết, chuyện tốt không thành, ngược lại còn bị chửi được câu huyết lâm đầu, đến lúc đó chỉ sợ không chỉ hai chữ hạ lưu là xong chuyện (Không hiểu chỗ này mời coi lại

"Đừng đi....."

Hắn liền mang người một lần nữa thả lại trên giường, đồng thời trong lòng có loại mất mát khó nói lên lời.

"Tại sao lại làm như vậy? Là muốn trêu chọc Huyện thái gia? Hay là đang trêu chọc tôi?"

"Ta là đang trêu chọc chính mình." Mộ Thiên Tú vung tay, cất bước nhanh chóng rời đi, rồi đi tình ý mập mờ mà hắn không nên có.

Thạch Lựu không hiểu nhún nhún vai, chú ý đóng kỹ cửa phòng, xấu hổ nhìn về phía màn, tìm đập bình bình kinh hoàng, nam nhân mình ái mộ đang ở trên giường của nàng.....

Nàng then thùng thối đèn, ngồi vào bên giường, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lôi kéo, dây thùng trôi chần bông buông ra, người bên trong hơi mở rộng tứ chi.

"Ừ....."

"Đại nhân? Người đã tỉnh chưa?" Thạch Lựu then thùng khẽ gọi một tiếng.

"Không cần àm ỉ....." Trong lúc ngủ mơ nàng xoay người một cái cộng thêm một cái lẩm bẩm mơ hồ không rõ.

Được hiệu của mê hương không sai biệt lắm sắp hết, nàng nhanh một chút, hi hi, chờ gạo nấu thành cơm, Huyện thái gia nghĩ không nhận trách nhiệm cũng không được.

Thạch Lựu thoát tất cả xiêm y, vui vẻ nhanh chóng chui vào chăn, thân thể trắng nõn dán lên lưng người nọ, hai tay như rắn nước bò tiến trong nội y người nọ.....

Hai tiếng thét phá tan màn đêm yên tĩnh.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Mộ Thiên Tú nhẫn nại đợi cho mặt trời lên cao ba sào mới đi Noãn Nhật lâu.

"Còn nói không phải đang trêu chọc tôi, rõ ràng là thế." Thạch lựu đã sớm đợi rồi, vừa nhìn thấy tên đầu sỏ gây tội, miệng liền trề ra oán giận.

Mộ Thiên Tú kinh ngạc hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ tiểu tử kia thật sự có mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn?"(Myunyu:Huỳnh ấy so tí với Liễu Hạ Huệ đấy >"<*)

"Cái gì tiểu tử, là nữ oa nhi." Nàng ảo não sảng giọng.

"Sao có thể như vậy được?!"

"Tôi hôm qua tôi tự mình nghiệm chứng, chẳng lẽ còn giả được sao?"

"Người đâu rồi?"

Cây lựu đứng đưa cái chìa khóa trong tay.

Mộ Thiên Tú cùng nàng lên lầu, chờ khóa mở, hắn không thể chờ đợi được mà đẩy cửa đi vào.

"Vào ——"

Một cái ghế tròn bay ra, lập tức sẽ đập trúng mộ Thiên Tú, chỉ thấy hắn đưa bàn tay to lên, gợn gợn tiếp được, cây lựu theo vào gian phòng, hai tay chà sát eo, về mặt bất đắc dĩ nhìn gian phòng loạn thất bát tao (Lộn xộn, lung tung).

"Cẩn thận một chút, nữ nhân này cực kỳ hung hãn."

Mộ Thiên Tú kinh ngạc nhìn về phía người trong phòng, một đầu tóc dài trắng tấp như thác nước rối tung đến trước ngực, đem toàn bộ khuôn mặt trắng nõn cơ hồ che dấu sau mái tóc, thân hình thon dài, mặc áo ngắn váy dài của Thạch Lựu, quả thật, nhìn thế nào cũng là một nữ nhân.

Nghe thấy tiếng mở khóa, Giang Yên Hồng lập tức nắm ghế lên muốn đánh lên đầu tẩu, nào biết người tới dĩ nhiên là Mộ Thiên Tú, nàng thiếu một chút nữa là bị hù chết, dường như sợ tóc che không đủ, một bên dùng ống tay áo che khuất miệng mũi một bên lui mặt về phía sau, xuyên thấu qua sợi tóc khăn trang nhìn chòng chọc.

"Người là ai? Người sao lại ở trên giường Giang huynh? Hắn ở đâu rồi?"

Nàng là ai?! Nàng không ở trên giường mình, muốn ở trên giường ai?!

Đêm qua ngủ say như, đến nỗi làm sao đến nơi đây cũng không biết, chỉ biết là ngủ đến một nửa, trong mơ mơ màng màng có người từ phía sau ôm nàng, tiếp theo là cái tay giở trò, nàng sợ tới mức giật mình tỉnh lại, đối phương cũng bị kinh hãi, hai bên trước tiên ở trên giường đánh một trận.

Trong bóng tối, nghe ra là danh kỹ Thạch Lựu, cũng cuối cùng cũng hiểu tình huống rằng nàng đang ở Noãn Nhật lâu, nàng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, kinh ngạc vì không giải thích được tại sao lại chạy đến trên giường Thạch Lựu, sợ hãi chính là cái bộ dạng nàu của nàng nếu như bị trông thấy mà nói nhất định phải chết.

"Thị Lang đại nhân, người mang đến một người, tôi trả lại người một người, hai chúng ta không ai thiếu nợ ai, người mang đi nhanh lên a, tôi không chơi nữa."

Thạch Lựu nghĩ chuyện tối qua một hồi liền cảm thấy xấu hổ muốn chết, phát hiện người trên giường là nữ, nàng chặt vật mặc xiêm y vào, muốn đốt chút đèn xem cho rõ ràng, nữ nhân kia thật hung hãn, chẳng những đoạt lấy đá đánh lửa, còn đập nát chân đèn, nếu bọn tỷ muội không nghe được tiếng thét chói tai chạy đến, bọn họ viện (bảo vệ) ngăn cửa ra vào, chỉ sợ nữ nhân kia sớm đã bỏ trốn mất dạng.

Đối mặt với nghi vấn của mọi người, nàng đành phải nói dối đầy trời, nói là thay mặt người nào đó trông nom giáo huấn nha đầu không chịu hầu hạ chủ nhân, tuy giấu diếm được mọi người, bất quá mặt mũi của nàng là Lam Điền đệ nhất ca kỹ cũng gần như mất hết.

"Cái gì?! Là người đem ta tới đây?!"

Nguyên lai là hán giớ trò quý! Tên đáng chết, lần trước phi lễ nàng, còn đem nàng ném đến kỹ viện, đem trong sạch của nàng toàn bộ hủy, nàng không giết người này thì không được! Giang Yên Hồng khí cấp bại phôi (hồn hèn) tiến lên.

Mộ Thiên Tú sững sờ. Thanh âm của cô gái này thật quen tai, kinh ngạc nhìn nàng tức giận thở phì phì hướng hắn đi tới, không những thanh âm quen thuộc, cả bộ dáng tìm người tính sổ sách kia cũng giống như đã từng quen biết.

Vọt lên hai bước, nàng đột ngột vòng một vòng lớn, vọt tới bên kia gian phòng, hai lòng bàn tay che trên miệng, cực lực áp chế cơn tức giận đến thiếu một chút nữa mất đi lý trí.

Xem biểu lộ mờ mịt trên mặt Mộ Thiên Tú, quả thực giống như là hán bất nhâm người, Thạch Lựu cũng không thấy mặt nàng, bọn họ còn chưa làm rõ được nàng là ai, nàng sao có thể không đánh đã khai.

Tình tảo lại, sự tình còn có thể cứu vãn, nếu như nàng có thể không bị vạch trần tại chỗ mà nói... nếu như nàng có thể bình an rời đi Noãn Nhật lâu mà nói.

"Cô nương, người rút cuộc là ai?" Hắn nóng vội đuổi theo muốn nhìn cho rõ ràng.

"Người không cần tới đây ——" nàng lui về phía sau màn, lấy màn lụa ngăn cách mà thoá mạ, sợ bị nhận ra thanh âm, cố ý đề cao tiếng nói chuyện, "Ta là ai? Cái này còn phải hỏi sao? Ta ở trên giường hắn, dĩ nhiên là nữ nhân của hắn. Hiện tại hắn nhất định đang tìm ta, người nhanh chóng thả ta trở về, bằng không hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người."

"Ta cho tới bây giờ không có nghe nói hắn có nữ nhân."

"Loại sự tình này cần khoa chiêm bói trông chiều cáo thiên hạ sao?"

"Nguyên lai hắn đã có nữ nhân, thảo nào không quan tâm ta!" Thạch Lựu ngược ngừng dậm chân. Làm nửa ngày, nàng giống như cái đũa ngọc tự mình đa tình, tự tìm nan kham.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

"Ta ngay bây giờ sẽ đi tìm tiểu tử kia hỏi cho rõ. Thạch Lựu cô nương, người cô giúp ta xem trông nom một chút."

"Không cần, ta không chơi." Thạch Lựu thở phì phì ra khỏi phòng.

Mộ Thiên Tú đuổi theo đòi cái chìa khóa, tiếp tục đem người khóa trong phòng, giống như một trận gió chạy đi.

Giang Yên Hồng tròn tròn mắt. Sao lại có thể như vậy?! Nàng vọt tới cạnh cửa, lo lắng gõ cửa.

"Thả ta đi ra ngoài thả ta ra ngoài"

"Cái chìa khóa bị Thị Lang đại nhân cầm đi, ta cũng không có biện pháp." Cây lựu lấy cánh cửa ngăn cách nói, "Uy, ta cảnh cáo ngươi, không chuẩn ngươi lại phá đồ đạc, bằng không ta bắt ngươi bồi thường. Ngươi từ từ mà hô, ta không rảnh bồi ngươi." Thạch Lựu vừa xuống cầu thang bên cạnh hành lang vừa suy nghĩ lung tung. Thiệt là, thịt dê không đến được còn chọc một thân phiền phức, hiện tại đến phòng cũng trở về không được, đành phải đi tới phòng tỷ muội ở một chút.

Giang Yên Hồng tức giận đập cửa gỗ, cửa gỗ khắc hoa vừa nặng vừa dày không động dấy một chút, ngược lại làm nàng đau đến ôm chân lớn tiếng khóc thét.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Nội đường huyện nha, Mễ Bối cũng Uông mẫu gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Sáng sớm Mễ Bối đi gọi tiểu thư, phát hiện trong phòng trống tuếch, nha lý từ trên xuống dưới cũng đều đi tìm rồi, chính là không thấy người, vội vàng chạy tới báo cáo lão phu nhân.

Chuyện như thế này? Làm sao lo liệu đây?

"Tiểu Mễ, ngươi xem ai tới kia?"

Hà Nhất Ván mặt mày hớn hờ dẫn Mộ Thiên Tú tiến vào trong nội đường, tới Thị Lang đại nhân đã lâu không đến lại đến rồi, đại nhân và Huyện thái gia vốn là nói nhao nhao rồi lại hòa như vậy, hắn đã sớm kiến quái bất quái rồi (không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị).

"Tiểu Mễ, nghe sư gia nói Giang huynh nhiễm phong hàn, thân thể không thoải mái, thật vậy sao?"

Mộ Thiên Tú vừa đến huyện nha liền nghe sư gia báo cáo Huyện thái gia sinh bệnh rồi, hắn trong lòng cười thầm vài tiếng, ha, sao có thể trùng hợp như thế, tám phần là giả bộ bệnh đi tìm nữ nhân nửa đêm không thấy kia a, tốt, nhất bất tốt, nhị bất hư, (Ý của câu thành ngữ có nghĩa là đã không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng). Hắn nhân tiện vạch trần lời nói dối này.

"Ta muốn đi xem hắn ngay bây giờ."

Giang mẫu sợ tới mức thở hộc vì kinh ngạc, Mễ bối lao qua giữ chặt Mộ Thiên Tú đang xoay người muốn hướng gian phòng của tiểu thư phóng đi.

"Không nên đi ——"

"Vì cái gì không nên đi?" Hắn nhếch miệng cười tà mị.

"Bởi vì....." Mễ Bối cảm thấy Thị Lang đại nhân cười thật quý dị, cứng đầu tiếp tục nói dối, "Nếu hại đại nhân cũng nhiễm phong hàn thì không tốt."

"Đừng, đừng vậy cũng không tốt." Giang Mẫu chốt dạ phụ họa.

Huyện thái gia không thấy đâu, đây là chuyện lớn, đã sớm phái người đi tìm, không tốt thì không tốt nhưng bọn họ còn có chỗ cố kỵ, trước khi biết rõ ràng, không dám kinh động người ngoài, thời điểm buổi sáng sư gia đến tìm người, đành phải nói dối, hiện tại sư gia kéo Thị Lang đại nhân cùng đến, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục hạ bài xuống.

"Không sợ, thân thể của ta cường tráng, bách bệnh bất xâm." Mộ Thiên Tú đẩy hắn ra, xuyên qua hoa viên, thẳng hướng gian phòng Huyện thái gia đi đến.

"Ta cũng đi thăm đại nhân một chút." Hà Nhất Ván theo đuôi phía sau.

Mễ Bối cùng Giang lão phu nhân gạt mồ hôi như mưa theo sát phía sau, trở mắt nhìn hai người phía trước tiến vào gian phòng không có một bóng người, chủ tớ hai người vừa xấu hổ vừa lo lắng đứng ở cửa phòng.

"Đại nhân đâu?" Hà Nhất Ván kinh ngạc hỏi Mễ Bối.

"Đại nhân..... Hắn....." Hắn thật sự không biết làm sao, trên người mồ hôi lạnh mồ hôi nóng trao đổi.

"Hắn đi tìm nữ nhân, đúng không?"

Mộ Thiên Tú liếc hắn một cái, Mễ Bối sợ tới mức rút lại, Giang mẫu càng sợ đến ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Sư gia không hiểu ra sao nhìn tới nhìn lui, "Nữ nhân? Đại nhân đi tìm nữ nhân cái gì?"

"Nói với hắn, nữ nhân của hắn tại chỗ ta, bảo hắn đến biệt thự tìm ta."

Mộ Thiên Tú không có kiên nhẫn các loại, đặt xuống lời nói tự kính tự rồi đi, sư gia vội vàng đi theo phía sau tiễn khách, bả ngày người mệt mỏi Hoà

Vàng mầu nhét vào tại chỗ.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Hắn không hiểu chính mình tại sao lại không thoải mái như thế.

Đưa Giang Thanh Mặc đưa lên giường Thạch Lựu, không phải là muốn chặt đứt vọng tưởng không nên có kia sao? Tuy nhiên tình huống có khác, nhưng chỉ cần tiêu tử kia có nữ nhân chẳng phải tốt lắm sao, bất kể nàng là ai, hắn hẳn là phải chết tâm rồi, không phải sao? Chính là tại sao hắn lại cảm thấy rất không thông khoái?

Bởi vì tiêu tử kia ăn vụng, làm cho hắn có loại cảm giác bị lường gạt? Hay là hắn căn bản chính là đang dối mình gạt người, làm như thế cũng không thể thật sự giải quyết phiền não của hắn?

"Mộ Thiên Tú, ngươi vì sao càng ngày càng trở nên bất kiên bất thúy (Myu: cái này ta chịu) như thế " Hắn một mặt chửi chính mình không bỏ xuống được, vừa mở khóa vào phòng Thạch Lựu.

Đi? Lần này yên tĩnh thần kỳ, đi vào sau phát hiện trong phòng không có một bóng người, trước cửa sổ phía sau còn mở lớn, hắn thẳm kêu một tiếng nguy rồi.

Chạy đến phía trước cửa sổ dưới lên xem xét, lầu các này mặc dù chỉ là lầu hai, nhưng lầu một xây một nửa trên nền đá, phía trước nền đá là một cái hồ nước không coi là nhỏ, bên cạnh hồ nước là hành lang gấp khúc vờn quanh, người của Noãn Nhật lầu thỉnh thoảng lui tới, cho dù nàng kia thật có can đảm từ nơi lầu cao này nhảy xuống, nhất định cũng sẽ bị người phát hiện.

Hắn đến cửa sau nhìn xem, giữa lầu các cùng tường sau có một cây lim có chút cao lớn, một cái dây vải buộc vật nặng treo ở trên cành cây to, đầu kia thì cột vào trên khung cửa sổ, rất hiển nhiên, nha đầu kia bỏ lên trên cây lim, nhảy qua tường sau, bỏ trốn mất dạng.

Lấy nữ nhân mà nói nàng ta xem như tài cao lớn mật rồi, nhưng dù nàng trốn cũng không chạy đến đâu, hắn nhảy xuống cửa sau, bằng tốc độ nhanh nhất truy theo.

Sợ bị người trông thấy, Giang Yên Hồng cố ý chọn ngõ sau ít người, đường nhỏ mà đi, liều mình chạy tốt một đoạn đường, nàng dùng hết khí lực tựa ở ven đường thở hổn hển không thôi.

Tên đáng chết, cũng dám chinh nàng ác như vậy, nếu từ nhỏ nàng không tự do thoải mái, loại chuyện nhỏ nhặt leo cây này không làm khó được nàng, lúc này nàng còn bị nhốt tại Noãn Nhật lầu mà lo lắng rồi, đợi nàng trở về, nàng cần phải tìm hắn tính khoản sổ sách này, tuyệt đối không chỉ như tính toán lúc trước chỉ hai chữ "Tuyệt giao" có thể giải quyết.

Thật vất vả điều hòa con tức giận, nàng tiện tay bỏ lại bó tóc dài chặn đường chướng mắt, tiếp tục hướng huyện nha chạy tới.

Vượt qua loạn thất bát tao ngõ nhỏ, cuối cùng nhìn thấy cửa sau huyện nha rồi, Giang Yên Hồng trước tiên tránh ở góc chú ý quan sát, xác định bốn bề vắng lặng, mới mò mẫm đi qua gỗ cửa.

"Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, mở cửa nhanh nha —— là ta nha ——" nàng không dám gọi quá lớn tiếng, đề thấp cuống họng, lo lắng gọi.

Cửa sau chỉ nha một tiếng mở ra, nàng tranh thủ thời gian đi vào, liên tục không ngừng đóng cửa rơi khóa, vỗ vỗ ngực vừa kinh hồn không thôi, xoay người nói: "Tiểu Mễ....." Mới vừa quay đầu, nàng sợ tới mức dán lên cửa mà đứng, kinh hoàng kêu to.

Mộ Thiên Tú cũng sợ tới mức hét lên ——

Hắn trên đường đuổi theo đến huyện nha, trông thấy nàng đang gõ cửa, hắn liền "Làm người tốt đến cùng", phóng qua tường vây giúp nàng mở cửa, nào biết nàng vừa xoay người lại, sợ hắn tới mức kinh hãi không thôi, thảo dung thất sắc.(Myu: Thông thường là hoa dung- mặt hoa- thất sắc không hiểu sao chỗ này tác giả lại để thảo dung- mặt cỏ- >"<)

Giang Yên Hồng muốn lấy tóc rối che mặt, nhưng đã không kịp, hắn một phát bắt được hai tay của nàng, một đôi con ngươi đen tròn trừng thẳng tắp, cố sức nhìn chòng chọc nàng.

Nàng vừa ảo não vừa sợ hãi nhú mày lại. Xong rồi, xong rồi, lại tại thời điểm cuối cùng đổ bể hết, như thế này này đừng nói tính sổ, ngay cả một nhà lớn nhỏ có thể sống hay không còn chưa biết.

Cái gương mặt đang bày ra này quả thật đúng là Giang Thanh Mặc, chính là cái cách ăn mặc này rõ ràng là nữ tử buổi sáng nay tại Noãn Nhật lầu, chuyện này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ là Thạch Lựu nghĩ sai rồi?

Chẳng lẽ là tiêu tử này tương kế tựu kế, nam giả trang nữ phản hắn một đòn?!

Những sự kiện buổi sáng liên tiếp đem hắn làm cho mơ hồ, hai tay buồn bực nhanh chóng muốn biết rõ ràng, không cần nghĩ ngợi đi lên phía trước tìm tòi, hai luồng tròn trĩnh săn chắc lại đầy đặn co dãn gi đó rơi vào tay.....(Myu: Ấc ặc..)

Trước ngực xiết chặt, Giang Yên Hồng đột nhiên mở to mắt, trông thấy hấn về mặt mê mang hai tay lại chiếm giữ hai vú của nàng, lập tức hoảng sợ ngượng ngập mà nổi xung thiên, hung hăng vùng cho hấn một cái tát.

"Đại sắc ma ——"

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Đáp án nằm trong tay làm cho hấn đều ngây ngẩn cả người, tùy tiện nàng đánh, đá làm sao.

Không biết nghĩ bao nhiêu ngày, nếu như tiểu tử này là nữ nhân thì tốt rồi, hiện tại nguyện vọng không có khả năng lại biến thành sự thật, kết quả ngoài ý muốn làm cho hấn mừng rỡ không thôi, vui sướng như từng trận âm thanh rung động, càng lúc càng vang dội, ở trong lòng của hấn lay động không thôi.

Nghe được tiếng ồn ào ở cửa sau, Mễ Bối cùng Ưông nẫu lo lắng chờ đợi vội vàng chạy tới, gặp Giang Yên Hồng một thân nữ trang còn liều mạng đánh Mộ Thiên Tú, bọn họ cũng choáng váng.

☆☆☆☆☆☆☆☆

A liễu sờ sờ bụng đói đến bết bết, quay đầu nhìn lại sân sau, cửa sổ phòng được đóng chặt, Tiểu Mễ ca bọn họ không biết trong phòng thương lượng chuyện trọng yếu gì, bận rộn đến cơm trưa cũng không cần ăn, làm hại nàng thật đói.

Quên đi, Tiểu Mễ ca phân phó nàng trông cửa, nàng liền ngoan ngoãn trông lấy.

Trong phòng, Mộ Thiên Tú dựa vào cửa mà đứng trên mặt một cái dấu tay năm ngón rõ ràng có thể thấy được, hấn nghiêng tai yên lặng nghe Mễ Bối nói tí mỉa từ đầu.

Nhắc lại chuyện xưa, Giang mẩu nhện không được thương tâm rơi lệ, Giang Yên Hồng thân thiết cầm tay của mẩu thân.

"Thị Lang đại nhân, chuyện đã trải qua chính là như vậy."

Nghe xong sự tình từ đầu đến cuối, Mộ Thiên Tú nhện không được thờ dài một tiếng, than thở không thôi.

"Không nghĩ tới Giang huynh lại qua đời như vậy, quả nhiên là trời cao đồ kỵ anh tài, ai ——"

Mễ Bối cơ trí thấy Thị Lang đại nhân bộ dạng có chút đồng tình, tranh thủ thời gian tiếp theo liền cầu tình xin khoan dung, "Nói đúng à nha, cho nên lão phu nhân nhà tôi mới có thể nhất thời không cách nào tiếp nhận, mới có thể muốn ta thiếu gia, không, tiểu thư nhà tôi giả trang thiếu gia đảm đương cái chức quan này, nói đi nói lại, chính là không nỡ thiếu gia sớm như thế đã rời đi chúng tôi. Chúng tôi biết sai rồi, Thị Lang đại nhân, người liền tha chúng tôi a."

Ưông mẩu cũng thừa nhận sai lầm cầu khẩn, "Thanh nhi, không, Hồng nhi đã sớm chuẩn bị từ quan rồi, thật sự, chúng ta lập tức đi —— ta van người Thị Lang đại nhân coi như vì giao tình với Thanh nhi, thả chúng ta một con đường a (nguyên văn là một con ngựa)."

Chuyện từ quan hấn biết rõ, sờ đi làm một đồng chuyện ngu xuẩn như thế, chính là do nộ hôn kim lòng không được kia mà ra. Mộ Thiên Tú ngoái đầu nhìn về phía Giang Yên Hồng hồi lâu không nói chuyện.

Từ lúc nàng đến Lam Điền nhậm chức, hấn đã cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nguyên lai trực giác của hấn chính xác, tới không phải bản thân Giang Thanh Mục, là tỷ tỷ song thai mạo danh thế thân hấn.

Bởi vì gương mặt giống nhau như đúc, hấn bị lừa thật thê thảm, còn tưởng rằng mình đối tính, không thương nữ nhân lại yêu nam nhân, giằng co nửa ngày, cuối cùng chân tướng rõ ràng, tất cả buồn rầu tất cả đều tan thành mây khói, hấn thật là cao hứng.

Cười cái gì mà cười?! Giang Yên Hồng không che dấu lừa gạt chút nào trừng lại, nếu như không phải tình hình người mạnh hơn, nàng hận không thể xông lên thưởng tên đại sắc lang vài cái tát.

A, con tức còn lớn như thế, không dùng thuốc mạnh hơn không được, hấn cười xấu xa.

"Tuy về tình có thể khoan thứ, chính là pháp lý khó dung, mặc kệ nói sao, mạo danh thế thân mệnh quan triều đình chính là tội lớn khi quân, tru di cửu tộc."

Tru di cửu tộc?! Giang mẩu trước mắt tối sầm, vô lực dựa vào nằm trên người nữ nhi, Mễ Bối cũng đến sắp khóc, Giang Yên Hồng nhìn một nhà già trẻ, cũng nhện không được đỏ mắt.

"Trừ phi....."

Giang già trẻ tất cả đều lo lắng nhìn về phía Mộ Thiên Tú, hẳn lại giống như là quên từ không nói thêm gì nữa, ung dung đến bên cửa sổ ngồi xuống, thành thói nâng chân bắt chéo, một tay chống gò má, mỉm cười nhìn nàng.

Giang đỏ bừng hoàn toàn hiểu được hẳn là cố ý câu bọn họ, nàng dùng sức hít vào, nhận mệnh đi đến trước mặt hắn, hai đầu gối quỳ xuống đất cầu tình.

"Trừ phi như thế nào ngươi nói đi, ta liền làm theo, chỉ cần ngươi chịu buông tha chúng ta một nhà lớn nhỏ, ta nhận mệnh."

Xem nàng về mặt ủy khuất quỳ gối trước mặt, hẳn thật không nỡ, nhưng càng không nỡ làm cho nàng cứ như vậy mà rời đi.

Ngay từ đầu đúng là đem nàng trở thành Giang Thanh Mặc, nhưng làm cho hắn tâm động chính là bản thân nàng, làm cho hắn có cảm giác thần giao khế hợp (tâm ý tương thông) là nàng, hơn nữa năm này đến cùng hắn tranh cãi đấu võ nôm, tán phiếm nói đùa cũng là nàng, vô luận như thế nào hắn đều muốn đem nàng giữ ở bên người.

"Trừ phi ngươi gả cho ta."

Nàng há miệng nói không nên lời.

Chẳng những lượm lại mạng nhỏ, còn thuận tiện lượm Quận Vương phủ tứ phẩm Thị Lang làm rể hiền, có lời rồi, có lời rồi, Mễ Bối cao hứng nhảy dựng lên, mà Giang mẩu chẳng những chuyển bi vi hi (chuyển buồn thành vui), còn vui đến phát khóc.

Chứng kiến Mộ Thiên Tú đưa ra bộ mặt cười dương dương tự đắc, tức giận trong lòng Giang Yên Hồng bỗng nhiên nhân lên gấp đôi.

Trước đây hắn tuy mê mẩn, yêu thương âm ỉ, cũng là không ảnh hưởng toàn cục, có khi còn cảm thấy thật thú vị, nhưng gần đây người này càng lúc càng quá mức, rình trộm, uy hiếp, cưỡng hôn, tập kích ngực đủ thứ, bây giờ còn muốn bức hôn nàng, thật quá phận rồi!

"Ta không muốn ——"

Nụ cười trên mặt hắn cứng đờ, Mễ Bối cùng Giang mẩu cũng cảm thấy bình tĩnh ngoài ý muốn.

"Ta không muốn gả cho ngươi." Nàng đứng lên, khuôn mặt bừng bừng nhìn thẳng hắn.

Lời lẽ sắc bén lần thứ hai từ nàng trong miệng thốt ra lại tàn nhẫn đâm vào trái tim hắn, hắn nhẫn nhịn đau lòng hỏi: "Tại sao không?"

"Bởi vì ta chán ghét ngươi tên vô lại tùy hứng làm việc xấu, bỏ đá xuống giếng, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của."

Lại một đao nữa! Hắn đau đến nhàu mày, giống như có điều suy nghĩ nhìn nàng quật cường chống đỡ.

Hắn cảm thấy trong lúc cãi nhau âm ỉ đó, tình cảm của bọn họ càng lúc càng tốt, càng lúc càng ăn ý sâu đậm, hẳn tin tưởng nàng hẳn là có cảm thụ giống hắn, chỉ là gần đây hắn quá nóng vội, quá xằng bậy, kết quả làm nàng tức giận.

Làm sao đây? Nếu hiện tại thả bọn họ đi ..., có lẽ sẽ không gặp mặt nhau được nữa, cho dù hắn đuổi tới Tứ Xuyên, dựa vào cá tính nàng chỉ sợ sẽ trực tiếp đem hắn đuổi ra khỏi nhà, càng làm cho hắn sợ hãi chính là nếu nàng gả cho người khác..... Không được, tuyệt đối không thể làm cho loại chuyện đó phát sinh.

Hào, nếu như là đã làm kẻ xấu, thì làm cho đến cùng, trước tiên cưỡng ép nàng cưới vào cửa, sau đó từ từ nghĩ biện pháp thu phục con ngựa bất kham này.

"Ngươi là người thông minh, ngươi ngắm lại mà xem, nếu như ngươi không gả cho ta, chúng ta liền không có quan hệ, ta hà tất vì người ngoài không có quan hệ đâm đường tội lớn khi quân?"

"Không, ngươi sẽ không ——" cho dù hắn thật là đại sắc ma, mọi người chung quy là bằng hữu một thời gian, hẳn là không nhẫn tâm đến không để ý sống chết của cả nhà bọn họ a, nàng nghĩ có lẽ có thể nhờ vào quá khứ.

"Loại sự tình này không thể thử, chờ thử sẽ không kịp." Hắn chia chia một già một trẻ bên cạnh, cười nhạt khuyên nhủ: "Ngươi tốt xấu cũng nên vì bọn họ suy nghĩ, không nên vì thỏa mãn tính khí nhất thời."

"Mộ Thiên Tú, ngươi không phải là định cáo trạng a? Ngươi, ngươi.....". Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt đến có chút phát run.

Hắn cầm cặp bàn tay trắng như phấn kia, thu hồi nụ cười, chân tình thật ý nói: "Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho ta, những chuyện khác ta đều nghe theo nàng, thật sự."

Giang đỏ bừng dùng sức mà rút khỏi tay của hắn, hắn lại cố chấp cầm chặt không tha.

"Hong nhi, ngươi nên đáp ứng a!" Giang mẩu ân cần khuyên nhủ.

"Tiểu thư, Thị Lang đại nhân đã nói như thế, ngài hãy tin tưởng hân a." Mễ Bối thật cao hứng tiểu thư cuối cùng có một chốn đi về tốt rồi.

Nàng khó xử nhìn mẫu thân cùng tiểu thư đồng, vô luận như thế nào nàng là sẽ không để cho bọn họ gặp chuyện gì nguy hiểm, nàng cần môi trường hân, vãn cớ này nàng thua cuộc rồi.

Thấy nàng không lên tiếng, Mộ Thiên Tú coi như nàng đồng ý gả, cao hứng dự tính nên làm như thế nào trộm long tráo phụng.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Ngoại ô Huyện thành bên cạnh sông Lam, một ngôi lầu đài liên miên không dứt, nhà thủy tạ đình đài cùng cầu nhỏ liên tiếp, lầu các chạm trổ hành lang quanh co gấp khúc tương thông, bức tường sơn màu trắng ngói lưu ly, cửa lớn sơn son cửa sổ khắc hoa.

Trong đại sảnh bên ngoài giếng đèn kết hoa, Lỗ Ba Đào hiếm khi diện lên một bộ xiêm y tơ lụa đẹp đẽ, cười ha hả đốt dây pháo.

Trong tiếng pháo náo nhiệt, đầu đội khăn đỏ, mặc giá y tân nương từ được hai nha đầu nâng đỡ, bước liên tục từ trong nội đường đi ra, chú rể mang hồng bào ngọc đai (áo hồng đai ngọc) hân hoan tiến lên nghênh đón, tiếp nhận dải lụa kết hoa, dẫn lấy tân nương từ tiền vào đại sảnh.

Trong đại sảnh thanh âm chúc mừng liên tiếp vang lên, tất cả mọi người là vẻ mặt tươi cười, chỉ có huyện nha sư gia Hà Nhất Vãn cô đơn một người lác đầu thờ dài.

"Sư gia, chúng ta là đến uống rượu mừng, vẻ mặt khóc tang như ngài vậy, rất thất lễ a." Đầu mục A Thắng thấp giọng nhắc nhở.

"Ta cũng không muốn vậy à nha, chính là ta nhịn không được buồn à. Thị Lang đại nhân không có việc gì đi mời Huyện thái gia trở lại quê nhà Tứ Xuyên làm cái gì? Nếu không như vậy, Huyện thái gia cũng không tại trên đường trúng chướng khí sinh bệnh, cũng sẽ không bị như vậy một mạng ô hô ai tai." Hà Nhất Vãn vẫn còn có chút không tiếp nhận được sự thật mà oán giận.

"Ai, một người tốt, một vị quan tốt như thế mất đi, thật sự là đáng tiếc nha." A Thắng ngược lại có chút vui mừng khen: "Thị Lang đại nhân thật sự là rất nghĩa khí, đáp ứng Huyện thái gia làm chung phó thác, lấy tỷ tỷ của hân làm vợ, chiếu cô hân một nhà già trẻ, như vậy, Huyện thái gia liền có thể yên tâm thăng thiên rồi."

"Ta vốn là muốn cùng Huyện thái gia thăng chức đến kinh thành, hiện tại hân thăng thiên rồi, ta lên chức không được nữa, người tiếp nhiệm có dùng ta hay không cũng còn không biết. Ai nha, mệnh ta sao lại khổ như thế——"

A thắng mặc kệ sư gia hời hợt, cao hứng quay đầu nhìn về phía giai ngẫu (vợ chồng) chuẩn bị bái đường.

"Nhất bái thiên địa ——"

Lỗ Ba Đào cao hứng thanh thanh cuống họng hô lớn, không phải hân khoắc lác, tuy vội vàng gấp gáp, hân vẫn làm thỏa đáng tất cả yêu cầu của việc cưới xin, nếu như không phải bởi vì đối ngoại tuyên bố là trong vòng trăm ngày mở việc mừng, hết thầy gian lược nếu không sẽ quá đường đột, bằng không hân nhất định phải làm càng sôi nổi, càng náo nhiệt.

"Nhị bái cao đường ——"

Tiếp nhận lễ bái của con rể, nữ nhi, Giang mẫu mừng rỡ rơi lệ.

Mễ Bối vui vẻ nhìn tiểu thư cùng cô gia. Sau khi ngày đó thương lượng thật tốt, Thị Lang đại nhân lập tức mang theo Huyện lệnh giả cùng thư đồng thật trở lại quê nhà Tứ Xuyên, hân giúp thiếu gia tu sửa một cái vừa lớn vừa vẻ vang mộ phần, tiểu thư cũng thừa cơ hội này đòi về nữ trang, khôi phục thân phận Giang Yên Hồng.

Sau khi trở lại Lam Điền, Thị Lang đại nhân công bố thiếu gia chết đi, ngoại trừ thời gian có chút không chính xác, hết thầy là thật, hân đối ngoại tuyên bố tiếp nhận bạn tốt làm chung phó thác. Lời Thị Lang đại nhân nói không có ai hoài nghi, sự tình liền như thế gian xếp.

"Phu thê giao bái ——"

Mộ Thiên Tú vui mừng khôn xiết. Ha ha, cuối cùng bái đường thành thân rồi, hoàn thành kết cục đã định, nàng rốt cuộc chạy không được.

"Đưa vào động phòng ——"

Dưới khăn đỏ môi anh đào bữu gần nửa ngày, tân nương tâm không cam tình không nguyện theo sát chú rể nhẹ nhàng tiến bước.

Vì lấy đại cục làm trọng, nàng không thể không tiếp nhận điều kiện của hắn, cũng không biết hắn hạ cái mê dược gì, mẫu thân cùng Mẹ Bối thoát cái tất cả đều hướng theo hắn, hiện tại đã bái đường, bây giờ nàng thật sự chạy không được rồi.

Chính là sự tức giận vì bị khinh bạc vẫn còn, không cam lòng vì bị ép gả còn chưa tiêu, chẳng lẽ cũng chỉ có thể mặc hắn đạt được mục đích sao? Nàng cảm thấy rất không phục, cảm thấy rất ủy khuất.

Trong vòng vây của bạn tốt Hồ Tuấn, tân giai nhân vừa bái đường bị đưa vào động phòng, không thể may mắn thoát khỏi bị náo loạn một trận, tiếp theo chú rể bị chúng thân hữu kéo ra mời rượu.

Vô cùng cao hứng náo loạn một buổi tối đưa tiễn thân bằng hảo hữu cuối cùng đến uống rượu mừng, mộ Thiên Tú chân nam đá chân chiêu hướng tân phòng mà đi tới, một bước tiến vào cửa chính sân đã nhìn thấy một đám nha đầu như chịu phạt ở hành lang.

"Dì? Các người không ở bên trong hầu hạ phu nhân, đứng ở chỗ này làm cái gì?"

"Phu nhân bảo chúng nô tì lui xuống, chúng nô tì không dám đi, liền đứng ở nơi này đợi."

"Không sao, các người xuống dưới nghỉ ngơi đi."

Sai hạ nhân đi, hắn đẩy cửa vào phòng tân phòng rộng rãi ba gian, vừa vào cửa là phòng khách, tiến về bên phải thư phòng, tiến bên trái phòng ngủ, cửa phòng ngủ mở ra, Giang Yên Hồng ngồi ở bên giường, khăn voan đỏ, mũ phượng khăn quàng vai chỉnh tề đặt lên bàn.

"Dù sao chúng ta đã sớm đã gặp mặt, nhắc hay không nhắc khăn voan lên cũng không sao cả."

Hắn ngồi vào bên cạnh nàng, nàng hướng bên cạnh lui thân một chút, hắn cười cười, lại ngồi qua một điểm, nàng liếc hắn, không nỡ mặt xích ra bên cạnh một điểm, không tới hai cái, nàng ngồi đến sát khung giường gỗ lim, không còn chỗ thối lui, liền đứng lên, hắn vươn qua eo một ôm, tay kéo lấy nàng vào trong ngực.

"Phu nhân muốn đi đâu vậy? Đêm nay chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta....." Hắn mặt mày hớn hở nhìn tiểu nữ tử trong ngực, gương mặt này hắn xem qua không biết bao nhiêu lần, nhưng sau khi trải qua trang điểm tinh tế, càng có vẻ đặc biệt xinh đẹp động lòng người.

"Cái này..... Ta biết rõ....." Đột nhiên ngã vào trong ngực của hắn, nàng có chút hoảng hốt, chống lại cặp ánh mắt nóng rực kia, càng mặt đỏ tim đập thành thịch.

Ngón tay ôn nhu nhẹ nhàng chậm rãi xoa bóp vành tai đáng yêu, "Nữ hài tử không phải đều xâu lỗ tai đấy sao? Nàng tại sao không có xâu? Nếu như có, ta nhất định sớm phát hiện nàng là giả mạo."

"Ta sợ đau, không muốn xâu." Rất ngứa..... Rối loạn khác thường trên lỗ tai làm hại nàng nhịn không được có chút nhúc nhích cổ.

Cái này càng chọc cho Mộ Thiên Tú càng vui vẻ hơn rồi, tay theo lỗ tai trượt xuống cổ trắng mịn người, yêu thương khẽ vuốt, có thể tự do yêu nàng như vậy thật tốt.

"Phải không? Ta còn tưởng rằng nàng cái gì cũng không sợ."

"..... Ta đương nhiên là có sợ chứ..... Ta sợ có người nói chuyện không giữ lời....." Ánh mắt đối khát không che dấu chút nào thể hiện muốn nàng, nàng xấu hổ đến mức nói nói không nên lời.

"Đừng sợ, ta từ trước đến nay nói lời giữ lời." Đầu ngón tay thuận theo cổ áo đi xuống, đẩy ra dây buộc giá y trước ngực, vật liệu may mặc tơ tằm trơn mềm như nước trượt ra, xuyên qua quần áo chật chội thân hình yếu điệu hiện hiện trước mắt, hắn chợt cảm thấy toàn thân khí huyết tăng nhanh, tiện tay kéo xuống nút thắt, thuận thể đem nàng đưa tới trên giường.

"Chờ một chút....." Long phượng hoa chúc (đèn hoa thấp trong phòng tân hôn) đưa bóng hắn chiếu rơi vào trên người của nàng, bóng hắn là không có sức nặng lại ép tới nàng có chút không thở nổi.

Bộ ngực sữa tuyết trắng theo hơi thở gấp gấp cao thấp phập phồng, hắn không hiểu sao cũng thở gấp theo, tâm tình cũng kích động lên, tay không chịu nổi bắt đầu lôi kéo đai lưng quần thắt ở trên tấm lưng thon dài.

Giang Yên Hồng vừa then lại quần đê lại cái tay đang tại cởi áo nới dây lưng, hắn cao hứng trở tay quần nàng, tiếp theo một chân quần lên một chân, nàng giãy dụa kháng nghị, vận vẹo thân mình lại bởi vậy mà cùng thân hình to lớn quần giao thành một đoàn.

Nhiệt độ ngăn cách bởi quần áo cọ xát thoáng cái liền thiêu đốt hắn, hắn mừng rỡ như điên đem mặt vui vào trong cổ của nàng, nhiệt tình liếm láp cái cổ trắng ngọc làm cho người ta mất hồn.

Trời ạ! Ở đâu có người như vậy..... Bất kể nàng nghĩ sao liền bắt đầu ăn..... Cảm giác được đôi môi sũng ướt giống như song cuồng mút hôn sau gáy nàng, dường như không đủ vật áo ra, thuận theo vai thẳng một đường hôn cuồng đại xuống dưới, thân kinh mẫn cảm truyền đến từng đợt tê dại khó nói lên lời.....

Ủy khuất dâng lên..... Người này muốn như thế nào liền như thế ấy, chẳng lẽ nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh hay sao? Mặc hắn ăn sạch sẽ sao?

"Người mau dừng tay ——"

Mộ Thiên Tú ngẩng đầu nhìn lên, xem nàng hai mắt rung rung giận hờn nhìn hấn, biểu lộ tựa như hấn cường ép nàng, hại hấn có chút dờ khóc dờ cười, càng không nỡ để nàng dùng loại vẻ mặt này vượt qua đêm đầu tiên.

Một chút chống cự vốn là trong dự liệu, hấn "Hảo tâm" nhắc nhở hờn nhẹ nương tử, "Chúng ta đã bái đường thành thân rồi, nhớ rõ sao?"

"Vậy người nhớ rõ lời của mình đã nói sao? Người nói chỉ cần ta gả cho người, những thứ khác đều nghe ta, hiện tại ta muốn người dừng tay, không chuẩn đụng ta. Người là muốn thỏa mãn nhất thời, thất tín với ta? Hay là muốn giữ lời hứa, chờ ta gạt đầu? Chính người quyết định, dù sao ta là một điểm lựa chọn cũng không có."

Cứng đối cứng, nàng không đầu lại hấn, chỉ có thể lấy lời hấn nói chống lại hấn, để xem hấn có chấp nhận hay không.

Hấn bị chặn họng á khẩu không trả lời được, chính là khí huyết trong người đều dâng lên, ngay lập tức dừng lại rất khó a, chính là hấn lại không muốn chiếm được thân thể của nàng lại mất đi lòng nàng, "Thật làm khó ta, nàng để cho ta suy ngẫm lại....."

Nhìn hấn không hề vọng động, chiều này hình như có tác dụng, Giang Yên Hồng không khỏi mừng thầm, đợi một hồi, nhin không được thúc giục: "Nghĩ kỹ chưa?"

"Chờ một chút." Hấn tuyệt không để bụng định cùng nàng ôm nhau nằm một buổi tối, trước hết để cho nàng quen thuộc với nhiệt độ cơ thể của hấn cũng là biện pháp không tệ.

Nàng đợi thêm một hồi nữa, dần dần cảm thấy không đúng, phát giác một tay một chân hấn còn ở mình trên người mình, dường như định cứ để nguyên hiện trạng như vậy, nàng tức giận đẩy hấn ra, kéo tốt vạt áo, nhảy xuống giường.

"Người chậm rãi suy nghĩ, ta đi thư phòng."

"Ta đi, ta đi, coi như nàng thắng." Hấn nhận thua ngồi dậy, chậm rãi xuống giường.

Hừ, tuy vô lại, coi như nói lời giữ lời, nàng đắc ý dừng bước, nhìn hấn đi ra khỏi phòng ngủ, lướt qua phòng khách — đi vào thư phòng đối diện.

"Phu nhân, trời giá rét, không nên đá chăn mền." Muốn ta đắp mền giúp không?

"Tướng công, hảo hảo ngủ, không nên mộng du." Có đừng khí mò qua thì nhất định phải chết!

Hai bên cửa đồng thời đóng lại, có người bóp cổ tay thờ dài, có người che tay áo cười.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

"Tổng quản đại nhân, chúng ta thật sự rất lao tâm khổ trí a."

Bọn nha đầu phòng bếp cuối cùng nhin không nổi nữa, cùng nhau chạy đến tìm tổng quản Lỗ Ba Đào lý luận.

"Các người để cho nàng nấu vài ngày nha, đợi nàng chán, tự nhiên sẽ không làm nữa." Bị một đám nha đầu bao quanh vây Lỗ Ba Đào tựa như một con gấu lớn chịu vây hãm.

"Vài ngày? Nàng đã nấu gần mười ngày."

"Nếu như chỉ là nấu mấy thứ phục vụ đại nhân ăn nhẹ, chúng ta cũng không nói gì, nhưng là đồ ăn sáng, ăn trưa, bữa tối, bữa nào cũng nấu, cái này thật là quá thái quá đi?"

"Không để củi cho nàng, nàng còn cầm lấy búa đi hậu viện bổ củi, oa, so với chúng ta là nha đầu còn mạnh hơn, làm sao có bộ dáng mà Thị Lang phu nhân nên có?!"

"Hảo hảo hảo, ta sẽ đi tìm phu nhân nói chuyện." Lỗ ba đào đầu đầy mồ hôi, giống như cầu xin tha thứ hứa hẹn, bọn nha đầu lúc này mới hài lòng trở về.

Đã đến giờ ăn cơm trưa rồi, Lỗ Ba Đào khuôn mặt đau khổ tiến nhà ăn, quả nhiên trên bàn một bàn đồ ăn nóng hổi tất cả đều là phu nhân tự tay nấu.

"Ba đào, nghe nói người thích ăn măng nấu tương, ta hôm nay đặc biệt nấu, mau tới đây nếm thử xem."

Giang Yên Hồng cao giọng mời Lỗ Ba Dao đến ăn cơm, hấn và mộ Thiên Tú mặc dù là chủ tớ, tình cảm lại như thúc cháu, vẫn luôn ngồi cùng bàn ăn cơm, từ lúc nàng gả vào, trên bàn cơm thêm bọn họ Giang gia ba miệng ăn, cảm giác náo nhiệt hơn nhiều.

Lỗ Ba Dao ngồi xuống, cảm động thì cảm động, nhưng mà cần nói vẫn phải nói, hấn khó xử gãi gãi sau đầu, "Cái kia..... Phiên toái phu nhân sau này không cần nấu cơm, những sự tình này giao cho bọn nha đầu phòng bếp là được rồi."

Mộ Thiên Tú thiếu hút nửa phun cơm, cười hỏi: "Sẽ không phải là bọn nha đầu phòng bếp đi kháng nghị với người?"

"Chính là thế." Lỗ Ba Dao gạt đầu nhanh đến muốn rơi xuống đất.

Mộ Thiên Tú buông bát đĩa, ôm bụng cười to không ngừng.

Bắt đầu từ nha đầu hầu hạ cuộc sống hàng ngày phàn nàn phu nhân không cho các nàng hầu hạ thay quần áo, trang điểm phục sức, tiếp theo bị nha đầu quét sân trách cứ, phu nhân đoạt công tác của các nàng, hiện tại đến nha đầu phòng bếp chịu không được rồi, không tới một tháng trư chọc toàn bộ nha đầu trong biệt thự, phu nhân này của hấn cũng quá lợi hại.

"Cười cái gì mà cười? Bằng không muốn ta làm cái gì?" Giang Yên Hồng cảm thấy khó xử liếc xéo Mộ Thiên Tú đang cười đến khoa trương.

Trước kia luôn luôn bề bọn làm không hết chuyện, hiện tại đột nhiên không có gì làm, cả ngày rảnh rỗi rảnh rỗi, thật sự rất nhàm chán, tìm một chút sự tình để làm, vừa có thể giải sầu qua thời gian, về phương diện khác cũng là muốn, một nhà già trẻ toàn bộ ăn của hấn, ở của hấn, nàng muốn giảm bớt một chút cảm giác giống mắc nợ hấn quá nhiều.

"Làm người." Lỗ ba dao theo lý thường nói.

"Làm người? Tiểu thư làm người rất tốt nha." Mễ Bối sững sờ nháy mắt mấy cái.

"Đưa nhỏ ngọc, ý nói là sinh đứa bé." Giang mẫu cười đến hí mắt rồi, con rể đối với bọn họ tốt như thế, nàng rất hi vọng nữ nhân nhanh sinh cho hấn cái nhi tử bảo bối.

"Thì ra là thế." Mễ Bối hưng phấn mà hướng tiểu thư nói: "Vậy sinh nhanh chút a."

Giang Yên Hồng đưa ra gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng, tức giận gõ cái trán tiểu thư đồng, "Tiểu hài tử không hiểu chuyện, đừng có nói loạn."

Mộ Thiên Tú nghiêng thân qua, tại bên cạnh lỗ tai của nàng thấp giọng nói: "Tiểu hài tử không hiểu chuyện, ta hiểu, việc này ta nguyện công hiến sức lực, bất cứ lúc nào cũng chờ đợi phu nhân phân phó."

Nghĩ hay lắm! Dưới bàn hải thêu hung hăng quát cho hấn một cước, nàng nâng bát cơm lên, buồn bực cúi đầu ăn cơm.

Xem đáng về buồn cười không tự nhiên của nàng, hấn lại nhìn không được nở nụ cười.

Sau khi một nhà năm miệng thật vui vẻ ăn hết bữa trưa, Mộ Thiên Tú mang theo Giang Yên Hồng ra nội viện, xuyên qua rừng mai, trèo lên một tòa núi nhỏ, tiến vào một tiểu viện vô cùng thanh u, ngôi nhà nhỏ hai lầu dựa vào tường đá.

Hấn mở khóa đẩy cửa, nàng đi vào theo, nhìn không được kêu oa một tiếng.

Đây một phòng sách, không chỉ sách, trên kệ còn có đồ cổ, tranh chữ, cùng với một ít đồ chơi nàng chưa từng thấy qua.

"Đi lên xem một chút."

Leo lên lầu hai, nàng nhìn không được lên tiếng tán thưởng, hưng phấn mà chạy đến bên cửa sổ, nơi này địa thế tương đối cao, từ trên xuống nên vừa vận quan sát lầu các trong sân biệt thự, trắng tầng lớp lớp ngồi giao thoa, nhìn xa hơn về phía trước là sông lam sóng lăn tăn, rừng cây um tùm ở bờ bên kia, phương xa dãy núi nhấp nhô.

"Phong cảnh cũng không tệ lắm phải không?" Xem bộ dạng nàng thoả mãn, hấn cũng vui vẻ theo.

"Há chỉ cũng không tệ lắm sao, chờ đến xuân hạ, hoa nở cây xanh, nhất định càng hấp dẫn." Nàng cao hứng xoay người nhìn hấn — trông thấy trên bàn phía sau có cây đàn cổ, nàng tò mò nhìn qua.

Nước sơn thượng đẳng màu đồng cùng một tầng mỏng sơn hồng, cảm thân theo lối cổ, dây cầm cương cũng tương xứng, nàng gảy nhẹ vài âm, âm sắc trong vắt một điểm tạp chất cũng không có, nàng kinh ngạc nâng thân cầm lên nhìn kỹ, chỉ thấy phía sau thân cầm khắc ba chữ vàng theo thể chữ lệ (loại chữ thông dụng thời Hán) "Ngọc Hồ Băng".

Nàng sợ hãi kêu lên một cái, đây chính là danh cầm trong truyền thuyết, kinh dị ngẩng đầu lên nhìn hấn, hấn mỉm cười, đem cái chìa khóa phòng giao cho nàng.

"Chỗ này hấn là đủ cho nàng qua một đoạn thời gian rồi, muốn dùng sao thì dùng, không cần phải hỏi ai, chỉ cần nàng cao hứng, sau này nàng không cần lại cùng bọn nha đầu đoạt việc làm thì tốt rồi."

Hắn nói thật nhẹ nhàng, nhưng trong nội tâm nàng rất không thoải mái, cái thanh danh cảm này nhất định khiến hắn tổn không ít tiền, những văn thư lưu trữ này cùng đồ cổ xem cũng biết giá trị xa xỉ, hắn đơn giản như thế liềngiao cho nàng —— một phu nhân hữu danh vô thật ở cùng hắn, nàng đột nhiên có chút thật xin lỗi, cảm thấy xấu hổ.

"Muộn một chút ta muốn đi Hồ phủ, có người đem ngọc thạch từ quan ngoại về, theo ta cùng đi xem xem đi." Mộ Thiên Tú nhiệt tâm kéo nàng cùng đi, vừa có thể cho nàng đi ra ngoài giải sầu, về phương diện khác cũng có thể nhân cơ hội dạy nàng một ít chuyện ngọc, sau này chủ đề có thể nói chuyện càng nhiều hơn.

"Ta không hiểu ngọc."

"Sờ nhiều, nhìn nhiều tự nhiên là sẽ hiểu, ta dạy cho nàng."

"Hảo." Nàng nghĩ có lẽ có thể học mua bán Ngọc Thạch, giúp hắn kiếm tiền, coi như là có chỗ cống hiến, nội tâm cũng không áy náy như thế.

Lúc này Lỗ Ba Đào đến đây, đem một phong thư vừa nhận được giao cho Mộ Thiên Tú.

Hắn sắc mặt có chút ngưng trọng, sau khi xem hết thư than khổ một tiếng, lập tức khôi phục vui vẻ như thường.

"Cũng tốt, thê tử dễ ghê cuối cùng cần gặp mẹ chồng, chúng ta ngày mai về Quận Vương phủ bái kiến mẫu thân cùng đại ca, chuyện ta cưới vợ bọn họ nghe nói rồi, gởi thư thúc ta mang theo phu nhân lên kinh cho bọn hắn nhìn một cái."

Từ lúc thành thân đến nay, nàng không suy nghĩ nhiều về chuyện Tuyên thành Quận Vương phủ, hiện tại bất thành *** h đối mặt, nàng có điểm trở tay không kịp bối rối cùng khẩn trương.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Giang Yên Hồng tâm tình bất an đứng trong khách sảnh tráng lệ đường hoàng ở phủ Tuyên thành Quận Vương, nàng cúi đầu thỉnh thoảng liếc trộm đại bá (anh trai của chồng, cũng chính là Tuyên thành Quận Vương Mộ Thiên Ân, bọn họ không hổ là huynh đệ, diện mạo có vài phần tương tự, nhưng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng, nếu như nói Mộ Thiên Tú là vàng thái dương, thì Mộ Thiên Ân chính là ánh trăng, cảm giác âm hiểm, lạnh lùng, làm cho người ta có chút cảm giác muốn phát run.

Mộ Thiên Ân biểu tình lãnh đạm dò xét cô gái đứng ở trước mắt, nguyên lai đệ đệ yêu thích nữ nhân như vậy, hắn chuyển con mắt nhìn về phía đệ đệ đang đứng bên cạnh nữ nhân.

"Người không phải luôn miệng nói trước khi ta cưới vợ không dám lấy vợ đây sao?"

"Bạn tốt lắm chung phở thác, nói cái gì cũng phải đáp ứng, đại ca ngươi cũng đừng nên so đo." Mộ Thiên Tú cười cười trả lời, đến hắn cũng bội phục mình nghĩ ra được lý do tốt đường đường chính chính như thế.

"Ta không so đo, chỉ sợ có người lại so đo, ngươi nên biết Tề quốc công chúa đã trở lại, việc này sớm muộn cũng sẽ truyền đến tai nàng."

Nghe được bốn chữ Tề quốc công chúa, Giang Yên Hồng ngẩng đầu, một đôi con ngươi hiếu kỳ chuyển tới chuyển lui.

"Chịu thánh ân, chuyện này nên công đạo ra sao mới tốt?" Mộ lão phu nhân mặt mày lo âu.

"Ta cùng nàng không hôn không ước, có gì phải công đạo?" Mộ Thiên Tú không cho là đúng mà mở ra hai tay.

"Vậy ngươi làm sao công đạo với ta?" Mộ Thiên Ân lạnh lùng nói: "Coi như là bạn tốt lắm chung phở thác, ngươi chưa về nhà bẩm báo cao đường (cha mẹ), cũng không có mời chúng ta đi uống rượu mừng, việc này trong mắt mọi người xung quanh, tám phần cho là huynh đệ chúng ta thật sự đoạn tuyệt quan hệ."

"Đại ca quá lo lắng rồi, Quận Vương phủ thiết lập việc cưới xin, lễ nghĩa nhiều tới có hủ chết người, ta chính là sợ phiền toái, mới trước tiên ở biệt thự thành thân, nhìn xem, hiện tại chẳng phải trở về bái kiến mẫu thân cùng đại ca sao." Chính là biết rõ mẫu thân cùng đại ca nhất định sẽ phản đối, cho nên mới tiền trạm hậu tẩu.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

"Tú nhi, đôi khi ngươi chính là quá tùy hứng rồi, ngươi nên suy nghĩ cho đại ca ngươi, nhiều ít cũng chú ý đến mặt mũi của tuyên thành Quận Vương." Mộ lão phu nhân suy nghĩ một chút, "Như vậy đi, tân hôn bốn tháng sẽ cư ngụ ở đây, miễn cho người khác lại nghĩ huynh đệ các ngươi bất hòa."

Huỳnh đệ bất hòa?! Bây giờ Giang Yên Hồng đã hiểu (Myu: thuốc Furacar diệt trừ giun như thế nào), khó trách cảm thấy tuyên thành Quận Vương nói chuyện cảm thương mang cơn, thỉnh thoảng đánh trộm Mộ Thiên Tú một cái, thì ra là thế, khó trách.

"Được rồi." Nếu như bốn tháng này có thể đổi được sự chấp nhận của đại ca cùng mẫu thân, nhà lao này hẳn chịu ngồi.

Nghe thấy hẳn một lời đáp ứng, nàng thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

"Người theo ta đến hoa viên đi một chút." Mộ lão phu nhân đứng dậy, đi ra ngoài.

Mộ Thiên Tú thật cao hứng mẫu thân cam tâm tình nguyện gần gũi thế tử, hẳn cho rằng đây là khởi đầu tốt.

Giang Yên Hồng cũng nghĩ không như thế, chung quy cảm giác được người nơi này đều dùng lỗ mũi nhìn người, làm cho người ta thật không thoải mái, nàng bắt đầu đi liếc hẳn một cái, đầu miệng đi theo ra ngoài.

Mẹ chồng nàng dâu hai người đi ra phòng khách, Men theo đường hành lang thật dài, đi vòng qua cửa hông tiến vào hoa viên chiếm diện tích rộng lớn, đi đến cầu cẩm thạch trắng quanh co, tiến vào đình nghỉ mát giữa hồ, nha đầu đem một đệm da cáo đặt ở trên ghế đá đông lạnh như băng. Mộ lão phu nhân lúc này mới ngồi xuống, theo sau người hầu đưa lên lò lửa nhỏ cho lão phu nhân sưởi ấm.

Nàng hiểu quy củ, không bảo ngồi không thể ngồi, không có bảo không thể đi, nàng ngoan ngoãn chấp tay trước ngực đứng yên.

"Nghe nói vào cửa gần một tháng."

"Vâng ạ"

Mộ lão phu nhân ngoác đem nàng đến bên người, sờ sờ bụng nhỏ bằng phẳng như trước, "Gần một tháng, có phải là nên có tin tức?"

"Dát?" Giang Yên Hồng sừng sốt một chút, thẹn thùng thấp giọng đáp lời, "Còn chưa có....." Còn chưa có viên phòng làm sao có khả năng? Kính nhờ không cần hỏi lại nàng loại vấn đề này.

"Nếu như bụng không chịu thua kém, sinh cái nam hài trắng trẻo mập mạp (Myu: Trọng nam khinh nữ ...Ta hận), ta liền nhận thức người."

"Dát?" Nói vậy là hiện tại không nhận nàng? Mặc dù nói việc hôn sự này thành nàng không cam tâm, nhưng nàng chung quy cũng là là mình hôn chính phối (cưới hỏi đáng hoàng), nói như vậy quá xem thường người a.

Mộ lão phu nhân bắt đầu vận hỏi chuyện trong nhà nàng, hỏi đến mười tám đời tổ tông, ngoài ra còn đến chú ông thím bà, hỏi xong tiếp tục phân phó bốn phận nàng nên tận lực.

Giang Yên Hồng bắt đầu cảm thấy đầu choáng váng não căng ra. Cứu mạng nha, thật sự muốn nàng ở tại nơi này gần bốn tháng sao?!

Niệm tốt một hồi, Mộ lão phu nhân cuối cùng niệm mệt mỏi, giơ tay lên, "Tốt lắm tốt lắm, đi xuống đi! Lục Diệp, mang nàng trở về phòng đi thôi."

Cám ơn trời đất, còn đọc tiếp, nàng liền trực tiếp bị siêu độ đến thế giới cực lạc luôn.

Giang Yên Hồng cao hứng theo sát lấy Lục Diệp cùng một tỷ nữ khác ly khai, trên đường đi các nàng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nàng, nàng nhin không được hỏi

"Ta lớn lên buồn cười lắm sao?"

"Không ạ." Lục Diệp cười lắc đầu, "Quận Vương phủ quy củ rất nhiều, phu nhân có cái gì không rõ, hỏi nô tỳ là được rồi, Thị Lang đại nhân đối với chúng tôi là những hạ nhân đều rất tốt, nô tỳ sẽ giúp hẳn chiếu cố người."

"Cám ơn." Cuối cùng còn có người tốt, nàng cảm thấy sống dễ chịu chút ít.

"Mời vào, nơi này chính là sân mà Thị Lang đại nhân sinh hoạt thường ngày, chờ một chút nha đầu hầu hạ sẽ tới, chúng nô tỳ xin được cáo lui trước."

Giang Yên Hồng bước vào hành lang gấp khúc bốn hướng mà hợp thành một cái đình sâu, ở giữa là một tòa lầu hoa lệ, trụ đỡ tường trắng, cửa sổ khắc hoa, chéo về phía sau rừng trúc ánh dày đặc, trước đình đất trơn rêu xanh, Mộ Thiên Tú chỉ có ngày lễ ngày tết mới trở lại Quận Vương phủ, khó trách nơi này bình thường không có người nào, tuy là như thế, cũng đã sửa sang lại sạch sẽ hợp lòng người.

Vừa vào là phòng lớn tiếp khách, phía sau là thư phòng, một bên phòng khách có cầu thang thông lên lầu hai, lầu hai là phòng ngủ rộng rãi sáng sủa, bình phong tam phiên họa công tinh xảo*, giường lớn tầng tầng lớp lớp sa buông, ngọc bội xanh biếc đính đang, thật không hổ là Quận Vương phủ, kính bằng bạc cao cỡ chừng nửa người.

Nàng tò mò đông sờ sờ tây nhìn xem, theo cửa sổ nhìn xuống, trông thấy một cái thiếu nữ trẻ tuổi chạy vào sân, nàng nghĩ nha đầu hầu hạ đã đến, thế là xuống lầu, nào biết cô gái kia vừa nhìn thấy nàng, không nói hai lời vung tay cho nàng một bạt tai.

"Tiện tỳ chết tiệt"

Giang đỏ bừng còn chưa đứng lại đã bị cho một cái tát, nằng phát hỏa, đẩy ra cái tay lại định đánh lần nữa, trả lại nguyên vẹn hai chường.

"Người đánh ta? Người dám đánh ta?" Hoàn hành ngang ngược nhiều năm như thế, không nghĩ tới sẽ có người dám đánh trả, thiếu nữ hai tay che trên gương mặt đang phát đau đau, tức giận đến giậm chân thóa mạ, "Ta bảo là phụ hoàng ta giết người....."

Phụ hoàng?! Giang Yên Hồng sùng sốt một chút. Chẳng lẽ lại nha đầu này ngang ngược chính là....

"Công Chúa Điện Hạ ——" Mộ lão phu nhân thờ không ra hơi đuổi theo, xa xa trông thấy công chúa bị đánh, sợ tới mức kinh hoàng thất sắc, vừa vào phòng liền chỉ ngay mặt Giang Yên Hồng mắng, "Đồ đáng chết, thậm chí ngay cả công chúa cũng dám mạo phạm, còn không quỳ xuống bồi tội."

Giang Yên Hồng đầu tiên là lại càng hoảng sợ, nhưng lập tức khó có thể chịu phục phản bác, "Chạy vào liền tùy tiện người, ai biết nằng là công chúa a? Coi như là....."

"Quỳ xuống!"

Trước mẹ chồn giận dữ mắng mỏ, Giang Yên Hồng không thể không quỳ xuống, công chúa đắc ý đi đến trước mặt nằng, ba ba ba chính là vài cái tát, nằng bị đánh đến mắt nổ đom đóm, miệng rách chảy máu.

Công chúa vừa nghe nói Mộ Thiên Tú lại thừa dịp nằng không ở đây vụng trộm thành thân, lập tức đến Quận Vương phủ tính sổ, Mộ Thiên Tú bày ra thái độ đã là chồng người, điều này làm cho nằng càng tức giận. Mộ lão phu nhân sợ chuyện âm ỉ phiền phức, vội vàng đem Công Chúa Điện Hạ thỉnh đến một bên, ôn tồn giải thích, công chúa vừa nghe tiện tỳ câu dẫn người trong lòng đang tại trong phủ, lập tức phát điên, ngăn cũng ngăn không được lao đến. Lô Song Yên lập tức phái cung nữ thông tri Quận Vương cùng Thị Lang, đuổi theo sau.

"Mau dừng tay" Lô Song Yên liền vội vàng kéo công chúa mất kiểm soát.

"Còn nhiều lời cả người ta cũng đánh!" Nằng nổi giận đẩy ra Lô Song Yên vương bạn, trở tay lại là một chường.

Giang Yên Hồng tức giận, muốn nhảy dựng lên đòi công đạo, nhưng..... Mẹ chồng còn ở bên cạnh, đối phương lại là Công Chúa Điện Hạ, nằng..... không thể nha.

Một cổ ngao khí du nhiên nhi sinh (tự nhiên sinh ra), nằng không né, ngược lại hất cằm cao lên, cắn răng, không thèm nhìn nữ nhi hoàng gia ngang ngược không nói đạo lý.

Không đánh cho tiện tỳ này xin tha, nằng sẽ không gọi Tề quốc công chúa, tay đã sớm đánh tới thấy đau lại giờ lên lần nữa, mà không hạ xuống được, nằng thở hắt hên tức giận mà quay lại trừng người dám can đảm bắt lấy tay nằng.

"Người còn dám đánh nằng, nguyên tắc không đánh nữ nhân của ta sẽ vì người mà phá lệ." Mộ Thiên Tú nén thấp giọng biểu hiện rõ rệt sự tức giận cùng không kiên nhẫn.

Công chúa muốn mắng tiếp, đã bị người trước mặt tức giận bức ép ngược lại, hậm hực bỏ tay của hắn ra, hất đầu, tức đến trừng mắt nhìn tên không biết điều này.

Lô Song Yên thờ phào nhẹ nhõm. Cứu binh đến, không có việc gì rồi.

Mộ Thiên Tú nâng Giang Yên Hồng dậy, đau lòng vén tay áo vì nằng chà lau tơ máu nơi khoe miệng, nằng không cảm kích mà quay đầu đi chỗ khác, sờ dĩ chịu những tai bay vạ gió này, còn không phải vì nợ phong lưu của tên này.

Hắn xoay người, không che dấu cơn giận của hắn chút nào, "Công Chúa Điện Hạ, vừa mới nãy nói đủ rõ ràng rồi, ta đã lấy vợ, người rốt cuộc còn náo loạn cái gì? Cho dù người là công chúa cũng không thể đánh người lung tung, huống chi nằng là phụ nhân của ta!"

Mộ Thiên Ân chậm rãi bước vào phòng, lạnh nhạt liếc Giang Yên Hồng, bị ánh mắt lạnh như băng đảo qua, nằng không tự chủ được rung mình một cái.

"Nha đầu kia bắt quá coi là thị thiếp, không thể coi như Thị Lang phu nhân."

"Người nói cái gì?!" Mộ Thiên Tú thật sự tức muốn điên rồi.

"Ta hỏi người, hôn sự này cao đường đồng ý sao? Huynh trưởng thừa nhận sao? Tề bá qua Từ Đường tổ tiên sao? Lén lút tại biệt thự đãi khách là nghĩ xong rồi? Đừng làm người ta cười chết đi được."

Giang đỏ bừng không thể tin được nhìn đại bá, mẹ chồng, nguyên lai trong mắt bọn hắn nằng chỉ là thị thiếp, một cái nha đầu hầu ngừ, khó trách bọn hắn dùng loại ánh mắt hèn mọn nhìn nằng, chuyển mắt thấy của công chúa, tức giận trong nội tâm đột nhiên nhân lên gấp bội, hai nắm tay nắm chặt trong tay áo có chút phát run.

Mộ Thiên Tú không thể nhịn được nữa, tiến lên bắt lấy đại ca miệng nói ác ngôn. Mộ Thiên Ân lại càng hoảng sợ, muốn tránh ra lại giầy không ra, trông thấy trong mắt đệ đệ lửa giận hừng hực thiêu đốt, hắn lần đầu tiên cảm thấy sự chấn động khi bị uy hiếp.

"Tú nhi, người điên rồi sao?!" Còn không mau thả đại ca người ra ——" Mộ lão phu nhân xót con sốt ruột tức giận mắng, nhưng ngoài ý muốn, tiểu nhi

từ từ trước đến nay luôn nghe lời lại bất vì sở động (Không có động tĩnh) nắm chặt không tha, biểu lộ hung ác giống như muốn ăn con lớn, nàng sợ tới mức luống cuống.

Vốn cho là có Tuyên thành Quận Vương làm chỗ dựa Tề quốc công chúa cũng có chút sợ, Lô Song Yến càng lo lắng huynh đệ bọn họ bởi vậy mà nổi lên xung đột chính diện.

"Có bản lĩnh thì tới tấn công ta, không cần phải khi dễ thê tử của ta, ta nói lại lần nữa, nàng không phải thị thiếp, nàng là phu nhân cưới hồi đảng hoàng của ta!"

Nghe thấy đáp án, Giang Yên Hồng không khỏi hốc mắt nóng lên, phần lệ tuôn rơi, kéo kéo ống tay áo của hắn, nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn thấp mắt nhìn nàng, lúc này mới cảm giận mà buông tay.

Mộ Thiên Ân nan kham phẩy tay áo mà đi, đoàn người phía sau cũng rời đi theo, sân nhỏ trước một khắc còn ồn ào rầm rĩ thoáng cái liền yên tĩnh trở lại.

"Thực xin lỗi." Mộ Thiên Tú cảm thấy tự trách nói xin lỗi.

Nàng lắc đầu, không biết sao, đã không còn trách hắn, chẳng qua là cảm thấy ủy khuất khó nhịn, "Chúng ta thật sự phải ở đây bốn tháng sao?"

"..... Thực xin lỗi, ta đã đáp ứng rồi." Âm ỉ thì âm ỉ, náo loạn thì náo loạn, hắn vẫn hy vọng có thể trước mặt người khác vì đại ca giữ lại một điểm mặt mũi, hoặc hi vọng thê tử có thể đạt được sự thừa nhận của người nhà, nếu hiện tại tức giận rồi đi mà nói..., chỉ càng làm cho sự tình khiến càng bế tắc.

Nàng uể oải lên lầu, hắn vô lực ngồi xuống, trong sân yên lặng chỉ có tiếng lá cây từng đợt xào xạc trong rừng trúc hiu quạnh.

* Bình phong ba mặt có tranh vẽ:

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Mộ Thiên Tú ra ngoài thăm bạn mới vừa vào Quận Vương phủ đã nhìn thấy Lục Diệp tránh ở dưới hành lang lén lút ngoác hắn.

"Phu nhân bị lão phu nhân phạt quỳ gối trước Từ Đường."

"Tại sao?" Cái này hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn.

"Còn không phải vì chuyện ngày hôm qua, lão phu nhân đem sai phạm toàn bộ đổ hết trên đầu phu nhân, hung hăng sửa chữa nàng xong, bây giờ còn phạt quỳ, người nhanh đi cứu nàng."

Một con tức giận bốc lên, Mộ Thiên Tú phần bước hướng Từ Đường đi đến, tiến vào cửa chính đã nhìn thấy Giang Yên Hồng một người cô linh linh quỳ trên quảng trường lát đá, hai tay bưng gia pháp, giờ cao khỏi đầu, hắn đau lòng kéo nàng.

"Không cần quỳ nữa."

"Không được, bà bà nói quỳ đến hương tàn mới có thể đứng lên."

Giang Yên Hồng mếu máo bỏ tay của hắn ra, mắt đi chỗ dựa, hai chân quỳ đến tê dại mềm nhũn, thiếu một chút muốn té ngã, hắn vội vàng vịn hai vai của nàng, quay đầu nhìn hương cấm ở trước bậc thềm. Có lầm hay không? Dĩ nhiên là một cây hương tiền cống, vừa to lại dài phải đợi cây hương này tàn, trước sau cũng gần hai canh giờ, việc này là chủ tâm muốn nàng quỳ phế luôn đôi chân, hắn phát hỏa lớn thật rồi.

"Không cần phải quỳ, có việc gì ta gánh chịu."

"Người gánh chịu? Người đương nhiên có thể gánh chịu, chính là bị đánh bị phạt tất cả đều là ta."

Buổi sáng hắn vừa ra khỏi cửa, mẹ chồng liền tới phòng gọi người, gọi đến trước Từ Đường cũng không chuẩn nàng tiến vào Từ Đường, trực tiếp ở trước bậc thang hung hăng giáo huấn nàng, rồi mới để nàng một người cô linh linh ở nơi này phạt quỳ nàng càng quỳ càng cảm thấy ủy khuất, vừa nhìn thấy hắn đến đây, cũng nhịn không được nữa mà phát tiết.

"Người đi đi a, người ta trách ta dạy hư nhi tử rồi, người như thế này càng làm hại ta lắm hơn, đi đi, không cần người lo a ——"

"Nàng là thê tử của ta, cũng là vì ta mới bị phạt, ta sao có thể không trông nom?" Hắn một bả đoạt lấy gia pháp, thẳng tắp quỳ xuống, "Phải quỳ cũng là ta quỳ, nàng không cần quỳ."

Hắn từ trước đến nay tâm cao khí ngạo lại vì nàng quý xuống, trong nội tâm nàng một hồi cảm động, nước mắt nhịn đã lâu lăn xuống, không biết là bởi vì ủy khuất khó nhịn, hay là cảm động rơi lệ.

"Nếu như người cưới Tề quốc công chúa, chẳng phải cái chuyện gì cũng không có sao? Ta không cần ở đây bị làm khó dễ, người cũng không cần quý, tại sao không cho ta về quê nhà? Tại sao muốn lấy ta?" Nàng khóc tí tách âm ỉ (Cái này là nguyên văn à nha)

"Chuyện này còn phải hỏi sao? Ta thích chính là nàng, không cưới nàng thì lấy ai?" Mộ Thiên Tú đương nhiên mà trả lời, duỗi tay giúp nàng chùi đi nước mắt.

"Người đương nhiên thích, người thích trên cột ta, thích khinh bạc ta, nào có người nào vô lại như người vậy..... Ô....." Giang Yên Hồng đẩy tay của hắn ra, khóc càng lợi hại hơn.

Thấy nàng khóc không ngừng, hắn có chút rối loạn tay chân, "Ta thừa nhận ta có làm một ít chuyện ngu xuẩn, đó là bởi vì ta thích nàng, ta kim lòng không được nha."

"Yêu thích ta cái gì? Ta lớn lên không đẹp như Thạch Lựu, gia thế cũng kém so với Tề quốc công chúa, tuổi không nhỏ, tính tình lại xấu, suốt ngày cùng người tranh cãi, như vậy người còn thích à?"

"Thích, ta chính là thích nàng như vậy." Đáy mắt của hắn ánh lên niềm vui thật sâu, khoe miệng giãn ra, "Ta thích nói chuyện với nàng, thích nghe nàng đánh đàn, càng thích cùng nàng hợp tấu, thích xem bộ dạng nàng tức giận tìm ta tính sổ, thích vẻ mặt nàng khi nghĩ về ta, càng ưa thích....."

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, trên hàng mi dày còn vương nước mắt, nhưng ủy khuất trong mắt như mây khói tứ tán không còn tung tích. Nhìn hắn vẻ mặt say mê, giống như đang nói về tuyệt thế mỹ nữ nào đó, mà không phải nàng, mỗi lần nghe hắn nói một chữ thích, tâm liền nhảy lên hạ xuống, cảm giác ngọt ngào nồng nóng gì đó trong ngực lại bành trướng một ít.

"Càng ưa thích cái gì?"

Hắn cười đến thật mập mờ, "Ăn người."

"Đáng ghét, luôn không đứng đắn." Mặt nàng hồng lên nhẹ mắng một tiếng. (Myr: Tú ca thật là hiểu đạo lý đẹp trai thua chai mặt T.T)

"Nàng đương nhiên không phải thị thiếp, bởi vì nàng chưa thị tẩm qua." Hắn tiếp tục trêu chọc nàng.

"Hoàn hảo, hoàn hảo, ta nói không lại chàng rồi." Giang Yên Hồng lần nữa quý xuống, nhưng lần này quý là cam tâm tình nguyện, nàng không muốn để một mình hắn quý, nàng muốn cùng hắn quý cùng một chỗ. Hắn cũng không lại kiên trì bảo nàng đứng lên, hai người sóng vai quý, hắn bắt đầu kể sự tích vĩ đại khi còn bé tính nghịch bị xử phạt, thua người không thua trận, nàng cũng khoe năm nào đó truyền thuyết đã nha đầu tung hoành khu phố.

Nghe thấy trong tường vây Từ Đường truyền ra thanh âm cười cười nói nói, Mộ Thiên Ân buồn bực đi vào, trông thấy quý không chỉ có Giang Yên Hồng, còn có đệ đệ, hắn thật kinh ngạc, thông thả bước đến trước mặt bọn họ. "Mẫu thân giáo huấn ti thiếp không hiểu chuyện, đường đường Thị Lang đại nhân lại cũng quý theo, sủng ái thiếp cũng không phải sủng kiểu này, truyền ra ngoài người còn muốn làm người không?"

Mộ Thiên Tú không cho là đúng ha ha hai tiếng, "Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, thê tử gặp nạn, làm trượng phu sao có thể khoanh tay đứng nhìn?"

Giang Yên Hồng trong nội tâm lại là một hồi cảm động, cho tới hôm nay, nàng cuối cùng hoàn toàn tin tưởng thành ý của hắn là thật lòng.

"Nói cho cùng, bởi vì câu tiếp theo là『lúc đến đại nạn đều tự bay』." Mộ Thiên Ân khiêu khích đùa cợt. Mộ Thiên Tú yên lặng, như có điều suy nghĩ nhìn đại ca một lát, tình ý sâu xa mà than thở một tiếng.

"Đại ca, từ đáy lòng có yêu một người người sao? Ai cũng được, người có yêu sao? Bằng không lòng của người sao lại lạnh như thế?"

Lời này giống như quăng ngay mặt Mộ Thiên Ân một cái tát thật mạnh, gương mặt bình thường tái nhợt giờ tức giận đến đỏ hồng, ở đây người người kính sợ, ca ngợi không thôi danh hiệu Tuyên thành Quận Vương, kỳ thật hắn rất là cô độc, rất nhàm chán, quan hệ cùng thuộc hạ không tốt, không có bằng hữu, bộ hạ thì sợ hắn, cũng không có tri kỷ, nữ nhân nào hiểu hắn, bị nhìn thấu sự mềm yếu hắn thậm chí quá hoá giận đá ngã lần lư hương.

"A Tú, người càng lúc càng làm càn ——"

"Đa tạ đại ca khai ân."

Lư hương bị đá bay, hắn coi như hương công đã tàn, tự nhiên đứng lên, thuận tay sẽ đem gia pháp giao cho đại ca, đỡ lấy thê tử, nghênh ngang ra Từ Đường.

"Như vậy thật sự không có vấn đề sao?" Nàng vẫn còn có chút lo lắng, loại người âm hiểm này khó hiểu nhất.

"Có cơ hội liền chuồn, bằng không thật sự ngây ngốc quý ở đó sao?"

"Nói cũng đúng."

Xem nàng chân thấp chân cao đi theo, hắn ngồi xổm xuống, hai tay vòng ra sau người,

"Ta công nàng."

"Thiếp còn tự đi được mà ... "Dưới ban ngày ban mặt, để cho người ta nhìn thấy thì thật xấu hổ. Hai cái bàn tay phẩy phẩy, "Đi lên."

Hai mắt thẹn thùng đảo một vòng trong bóng rùng hai bên đường, xác định không có nhân ảnh nhàn rỗi nào, Giang Yên Hồng mới thẹn thùng nằm sấp trên tấm lưng rộng lớn của hắn, hắn vui vẻ công nàng lên, tâm tình vui sướng giống như chim sơn ca bay lượn trên bầu trời, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nàng, nàng ngại ngùng rù hai mắt xuống, đôi tay nguyên bản vịn trên đầu vai hắn lên vòng lên cổ của hắn, cái trán nhẹ nhàng dựa vào nhau, ngay cả trái tim cũng dựa vào.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Đêm đã canh hai, Giang Yên Hồng trên giường trần trọc, cuối cùng xuống giường, thấp sáng đèn cầy, ngồi vào trước gương bạc tỏa ánh sáng lấp loè giống như trăng sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một lần sửa sang quần áo ngủ cùng tóc rối, thẹn thùng sợ hãi xuống lầu dưới.

Mộ Thiên Tú thối đèn, đang định nằm ngủ, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, hắn mở cửa nhìn xem, chỉ thấy đầu bậc thang u ám một vị giai nhân áo tơ trắng lặng yên đứng một mình, hắn quan tâm đi qua.

"Xảy ra chuyện gì? Mơ thấy ác mộng rồi? Hay là chân còn đau?"

Nàng không có trả lời, yêu kiều duyên dáng duỗi ngón út ra nhẹ nhàng mà ngoáy lấy ngón út của hắn, chậm rãi dẫn dắt hắn, từng bước từng bước đi lên lầu.

Hắn nửa mừng nửa lo mà theo nàng lên lầu một bước tiến phòng ngủ lầu hai, một đôi cánh tay trắng kiêu liễm không thể chờ đợi được vòng qua eo nhỏ nhắn mềm mại.

"Thối đèn đã!" Nàng thẹn thùng chia chia ánh nến trước gương bạc.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

"Không, ta muốn nhìn nàng thật rõ ràng." Hắn cầm lấy cây đèn cầy, thấp sáng từng cái kim loan đèn cầy đứng sừng sững ở bốn góc phòng ngủ, trong lúc di chuyển tầm mắt của hắn chưa từng rời đi qua nàng, xem nàng duyên dáng yêu kiều đứng trong quang ảnh mộng ảo thấp thoáng giao thoa của đèn cầy, xinh đẹp như Thiên nữ.

Tim của nàng càng đập càng nhanh, thẹn thùng không thôi nhìn lang quân tuần tú hướng nàng đi tới.

Mộ Thiên Tú nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nàng đỏ hồng giống như uống rượu, hôn lên môi anh đào non mềm. Cuối cùng, nàng cuối cùng chịu để cho hắn đụng vào, hắn thật là cao hứng.

Giang Yên Hồng e lệ rù hàng mi dày xuống, mặc hắn bừa bãi yêu thương, sự lãng mạn giao hòa kích thích trên môi nàng cũng dần dần lớn mật, không hề chỉ là bị động tiếp nhận, bạo gan ôm lấy thân thể trắng kiêu của hắn, nhiệt tình hôn trả lại, phóng thích ý nghĩ yêu thương.

Lưỡng tình tương duyệt, đây chính là điều hắn muốn, đầu lưỡi lửa nóng xuyên qua hàm răng, mút lấy lưỡi nhỏ ngọt ngào, ý nghĩ yêu thương theo sự cọ xát đầu lưỡi truyền đạt yêu mến cho nàng.

Môi cùng môi, lưỡi cùng lưỡi quấn giao dung hợp, hình như chỉ có vật chỉ nhu mới có thể biểu đạt ra cảm giác xót xa triền miên..... Nàng cảm thấy có chút choáng váng, mà lại không nỡ dừng lại.....

Bốn chữ phiền môi cuối cùng tách ra, nàng thở không nổi tựa ở lồng ngực rộng lớn của hắn thở gấp không thôi, cho tới giờ khắc này, nàng mới lĩnh hội tới nam nữ hợp tâm đầu tuyệt diệu tư vị, vừa rồi cảm nhận được nồng đậm kịch liệt vẫn đang làm nàng thật sâu rung động, ý cười ngọt ngào theo khóe miệng bật ra.

"Cao hứng sao?"

"Ừa....."

"Ta sẽ khiến nàng càng cao hứng ——" Mộ Thiên Tú đem nàng ôm lấy, tình nghịch xoay vòng.

"Thả thiếp xuống, đầu thiếp muốn hôn mê....." Nàng mềm mại nũng nịu, sau một hồi trời đất quay cuồng ngã theo hắn nằm xuống giường, nàng mặt đỏ không thôi, đến hai tai cũng nóng lên.

Ngón tay hần thon dài xuyên vào tóc của nàng, nhu hòa vuốt ve, tại lỗ tai của nàng ôn nhu nói nhỏ, "Không còn kịp rồi, ta đây cả đời này đã không bỏnàng xuống được."

Nàng lộ vẻ xúc động, nguyện ý vì hần bỏ xuống rụt rè, nguyện ý cho hần hết thấy.....

Bốn phiến môi lần nữa quần giao cùng một chỗ, so với trước càng thêm nhiệt tình, hai quả tim trong lồng ngực như là muốn chạm vào lồng ngực đối phương mà đập điên cuồng, hần tự tay cởi bỏ thắt lưng của nàng, kéo áo lót nàng, một mảnh da thịt bạch ngọc nõn nà lộ ra khi trước mắt hần.

"Phu nhân người thật đẹp....." Hần hai mắt sáng lên, tầm mắt kinh diễm tán thưởng theo bàn tay nhiệt tình khó nhịn chạy loạn tứ phía.

"Phu quân vậy....." Ngón tay nàng xấu hổ run rẩy lớn mật cởi bỏ dây buộc quần áo hần, không nén nổi tình cảm vuốt ve lồng ngực nam nhân gây gò rần rần chắc.

"Ha ha, nàng thật là lớn mật." Hần hưng phấn mà vứt quần áo, ôm nàng giạng chân ngồi ở trên đùi của hần, cái trán dựa vào cái trán, ôn nhu cọ xát, một đôi tay to bỏ lên trên tấm lưng quang lỏa của nàng, tình yêu thương.

"..... Thiếp ngay cả tội lớn khi quân cũng dám....." nhiệt độ giống như bàn ủi thấm thấu da thịt, nàng cảm giác mình như bị thiêu đốt.

"Đúng nha, nàng sẽ khi dễ phu quân, đầu tiên lừa ta chạy vòng quanh, muốn yêu lại không thể yêu, nàng biết ta có bao nhiêu khó chịu sao? Thật vất vả cưới được nàng vào cửa lại không cho ta đụng, nàng biết ta nhìn hần nhìn có bao nhiêu khổ sở sao? Hôm nay ta muốn đòi lại toàn bộ."

"..... Chẳng muốn đòi như thế nào?"

"Ta muốn ăn nàng ——"

Hần thực sự ăn nàng, há miệng khẽ cắn đầu vai ngọt mà của nàng, nàng kinh hô một tiếng, hần càng vui vẻ hơn ngập ngừng nhẹ mút hôn, môi lửa nóng một đường trượt xuống, bàn tay bận rộn phía sau nàng đột nhiên rút về đến trước ngực nàng, kéo áo ngực, nâng cầm chỗ tròn trĩnh mềm mại của nàng.

Nàng vô lực nhắm mắt lại, cảm giác được một đôi tay nặng mưa thất thường khi thì nhu hòa, khi thì thô man, khoái cảm hỗn tạp cùng đau đớn kỳ dị như dòng điện chạy toàn thân, một lớp mạnh hơn một lớp.....

Hần rút đi tất cả quần áo, thân hình to lớn phủ lên lên thân thể yếu đuối trắng nõn như tuyết, nam nhân chí cương tiến đến nữ nhân chí nhu, tại hoa kính ẩm ướt trước mây phen tư ma, rồi mới phản khởi thẳng tiến ——

Giữa hai chân một cổ đau đớn cực nóng xé rách nàng, nàng đau đến nâng lên vòng eo, ngẩng đầu lên, hần đau xót nângsau eo nàng, yêu thương hôn lên nước mắt nàng.

Nàng thở hổn hển, cảm giác được cùng hần kết hợp làm một, hạnh phúc nồng đậm tràn đầy nàng, khó trách mọi người như thế ngạc nhiên, nguyên lai nam nhân cùng nữ nhân yêu nhau là khắc sâu tận xương, tận hồn như thế.

Hai cổ thân hình bắt đầu trong tình cảm mãnh liệt loạn động, lửa nóng quần giao, tại ở sâu trong thân thể, sâu trong linh hồn va chạm ra một hồi lại một hồi pháo hoa sáng lạn.....

Đèn cây trên giá đèn càng đốt càng ngắn, ngoài cửa sổ khắc hoa chậm rãi sáng bạch.....

Giang Yên Hồng mở hai mắt còn buồn ngủ ra, trông thấy trước gối hé ra khuôn mặt tuấn tú mỉm cười nhìn nàng, nàng đỏ mặt, kéo tốt chăn mền đắp kín thân thể trượt ra ngoài chăn.

"Còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi." Ngón tay tham lam của Mộ Thiên Tú trượt vào bị trong chăn, vui thích tới hôm qua mây mưa thất thường còn tràn đầy trong nội tâm, nữ nhân này cuối cùng hoàn toàn thuộc về hần, buổi sáng tỉnh lại trông thấy nàng ngủ ở bên người, trong nội tâm lập tức tràn đầy cảm giác an tâm thỏa mãn.

Nàng bị gãi được có chút ngứa, nhẹ giọng cười đẩy ra cái tay tinh nghịch, hần càng đuổi càng gần, cuối cùng đuổi ôm lấy nàng, hôn trán nàng, nàng cười đem mặt vùi vào trong lồng ngực ấm áp, ngọt ngào đậm đặc không tan vây quanh hai người.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Trước cung Trường Nhạc bày biện thọ yến long trọng chúc mừng, hoàng thân quốc thích được mời, văn võ bá quan theo thứ tự chúc thọ hoàng thái hậu, nhất tề chúc thái hậu thiên tuế, hoàng thái hậu mừng rỡ tiếp nhận chúc mừng.

Tề quốc công chúa ngồi ở bên cạnh hoàng thái hậu, thỉnh thoảng cao hứng kéo tổ mẫu xem biểu diễn ở hội gian, hai bà cháu vui vẻ vô cùng.

Công chúa mặt mày đắc ý nhìn hướng xuống huynh đệ Tuyên thành Quận Vương, nàng đặc biệt lên phân phó Mộ Thiên Ân, không chuẩn cho Mộ Thiên Tú mang theo tiện tỳ kia, thị thiếp chính là thị thiếp, không được thừa nhận chính thức, càng không có tư cách vào hoàng cung, quan trọng nhất là nàng sợ Mộ Thiên Tú trước mặt mọi người thừa nhận tiện tỳ kia là phu nhân mình hôn chính xứng của hần, đến lúc đó nàng sẽ không còn cơ hội xoay chuyển tình thế.

"Đại ca hôm nay tâm tình hình như đặc biệt tốt." Khó có đại ca cả ngày không mở miệng chăm chọc, Mộ Thiên Tú cảm thấy thật kỳ quái.

Mộ Thiên Ân nhẹ nhàng cười, "Hôm nay là ngày sinh hoàng thái hậu, khắp nơi ăn mừng, khắp đều vui, ta đương nhiên cao hứng."

Mộ Thiên Tú ha ha hai tiếng, không tin chuyện ma quỷ này.

Sau khi thọ yến chấm dứt, huynh đệ Tuyên thành Quận Vương theo văn võ bá quan rời hoàng cung, tại trước cửa cung, một lão thái giám gọi hai người lại.

"Quận Vương, hoàng thái hậu muốn mượn lệnh đệ dùng một lát, thỉnh Thị Lang đại nhân theo lão nô đi."

Mộ Thiên Tú nhìn về phía huynh trưởng, loại trường hợp vui mừng này rất nhiều quan viên đều mang theo nguyên phối phu nhân đồng hành, hẳn vốn định nhân cơ hội này mang theo Giang Yên Hồng công khai thừa nhận nàng, cũng nhân tiện chặt đứt công chúa dây dưa.

Rất không may, mẫu thân sáng sớm thân thể không khỏe, đơn giản chỉ cần nàng lưu lại, người làm con sao có thể không để vợ chiều cổ mẹ chồng, đành phải một mình theo đại ca dự tiệc, hiện tại mới biết nguyên lai sự tình không phải đơn giản như mặt ngoài, một cổ tức giận chậm rãi dâng lên.

"Người bày ra là ai ngươi cũng dự đoán được, ta bắt quá thuận tay giúp chút chuyện nhỏ." Mộ Thiên Ân nhìn có chút hả hê nói.

"Nếu như ngươi không giúp cái việc nhỏ này, có lẽ một chuyến này ta đã không cần phải đi."

"Vậy chơi không vui."

Tức giận bộc phát, Mộ Thiên Tú nói: "Muốn chơi ngươi tự chơi, chúng ta lập tức trở về Lam Điền."

"Hiện tại ngươi chỗ nào cũng không thể đi, chẳng lẽ ngươi muốn kháng chỉ?"

Kháng chỉ chính là tội lớn, hẳn dù lỗ mạng cũng sẽ không ngốc đến tự tìm đường chết, huống chi hiện tại hẳn là người có vợ, không thể làm càn giống như trước kia.

"Thị Lang đại nhân, bên này thỉnh ——" lão thái giám nhin không được thúc giục.

Mộ Thiên Tú cảm giận trừng mắt nhìn ca ca, tâm không cam lòng không nguyện theo lão thái giám đi, Mộ Thiên Ân cước bộ thần kỳ nhẹ nhàng rời đi cửa cung.

Trở lại phủ Quận Vương, Mộ Thiên Ân lập tức đem Giang Yên Hồng gọi vào trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

"Xe ngựa ta giúp ngươi chuẩn bị xong, ngươi lập tức trở về Lam Điền, không có lệnh của ta, không được rời đi biệt thự."

Giang Yên Hồng sợ hãi kêu lên một cái, đôi mắt đảo một vòng, không thấy được thân ảnh trượng phu, lo lắng truy vấn.

"Hắn à, hiện tại đang cùng Tề quốc công chúa cùng một chỗ phong lưu khoái hoạt rồi."

"Quận Vương nói đùa." Nàng không tin khẽ cười một tiếng.

Không có hù được nàng, Mộ Thiên Ân cảm thấy mất hứng.

Hắn chán ghét nữ nhân này, bởi vì nàng cùng đệ đệ cảm tình thật tốt quá, giống như một ánh mắt, một cái biểu lộ liền đã hiểu ý tứ đối phương, mặc kệ hắn và mẫu thân xử lý như thế nào, bọn họ tựa hồ cũng không để ý, nếu không thì tùy tiện ứng phó xuống, nếu không lại cùng nhau chịu phạt, điều này làm cho hắn rất không thoải mái.

Có một đêm — hắn nhin không được vụng trộm chạy tới sân bọn họ nhìn lên tình hình bọn họ ở chung thực tế, ngăn cách khung cửa sổ, trông thấy bọn họ đầu võ mồm vừa nói vừa cười, nói đến chỗ cao hứng, hai người bắt đầu động thủ động cước kiên trì nói chuyện, sau một hồi thân mật, hai người thối dèn lên lầu, trong bóng tối, hắn giật mình thất thần hồi lâu, ghen ghét vô tình gặm cắn trái tim trống rỗng của hắn.

Người ta nói khó cầu tri kỷ, lấy được tri kỷ làm thê thiếp càng khó, tại sao đệ đệ có thể dễ dàng có được hồng phần tri tâm (giống như hồng nhan tri kỷ)? Tại sao đệ đệ cái gì cũng có, hắn thì cái gì cũng không có? Tại sao ông trời không công bình như thế?

Thư công chú lên gửi đến, hẳn nhiều ít đoán ra công chúa mưu tính cái gì, liền theo dòng chảy thuyền, ngược lại muốn nhìn một xem đệ đệ lần này còn có thể có cái biện pháp gì.

"Ta không nói đùa." Mộ Thiên Ân hí hí mắt, nhìn nữ nhân đến bây giờ còn tin tưởng đệ đệ, chậm rãi, khoe miệng trôi lên một nụ cười lạnh vụn vụn, "Cũng khó trách người không biết, hoàng thái hậu sủng nhất là Tề quốc công chúa, lão nhân gia nàng sao cam lòng cho cháu gái yêu mến chịu ủy khuất, lần này do thái hậu ra mặt làm chủ, người nghĩ hẳn có thể kháng chỉ không theo sao?"

Giang Yên Hồng giật mình tỉnh thế nghiêm trọng, sắc mặt phút chốc trắng bệch.

"Để tránh khó coi, người hay là ngoan ngoãn trở lại Lam Điền a."

"Ta không cần, ta muốn ở chỗ này chờ hẳn trở về." Giang Yên Hồng mày liễu dựng lên, vẻ mặt kiên định nhìn đại bá, thật muốn hung hăng cho hẳn vài cái, xem có thể đánh tỉnh đại ngu ngốc suốt ngày làm khó anh em này hay không.

"Chuyện này không phải do người." Mộ Thiên Ân không nâng tay lên, "Người đâu, đem nàng ném lên xe, không đến biệt thự không chuẩn dừng xe."

Hai gã hộ tống tiến lên bắt lấy Giang Yên Hồng, đem nàng ném lên xe ngựa đợi bên ngoài đình, ngựa không dừng vó chạy đến Lam Điền biệt thự.

Giang Yên Hồng tức giận, thật cấp bách, lại vô kế khả thi, mắt thấy lấy thành Trường An càng lúc càng xa, chẳng lẽ hẳn cũng càng lúc càng cách xa nàng đi sao?

Nàng không cần——

☆☆☆☆☆☆☆☆

Bên hồ Khúc Giang Phù Dung uyển là vườn thượng uyển ở hành cung hoàng gia du ngoạn mua vui, ven theo nước KIến trúc đình đài cung lầu uy nghi đẹp đẽ, mùa xuân âm áp hoa nở hoa cỏ vờn quanh, khói nước tươi đẹp, cảnh tượng cực kỳ xinh đẹp, dù cho hiện tại là mùa đông, cảnh sắc vẫn như trước hợp lòng người, nhưng Mộ Thiên Tú một điểm tâm tình thường thức cũng không có.

Bị đưa đến Từ Vân lâu đã hơn một canh giờ rồi, đừng nói hoàng thái hậu, cả Tề quốc công chúa phiên chết người kia cũng không xuất hiện, mắt thấy sắc trời dần dần trở tối, hẳn cũng dần dần thiếu kiên nhẫn.

"Công công, xin hỏi....."

"Thỉnh Thị Lang đại nhân tỉnh tâm chờ, chờ thái hậu xử lý xong chuyện tình trong nội cung sẽ đi giá đến đây, những chuyện khác lão nô một mực không biết." Lão thái giám cắt đứt câu hỏi, giọng mủi phần ra vẻ quan trả lời.

Mộ Thiên Tú không hài lòng trừng mắt liếc hẳn một cái.

Không lâu sau, thái hậu cuối cùng giá lâm, Mộ Thiên Tú đại lễ nghênh đón, ngẩng đầu trông thấy gương mặt công chúa cười hi hi đắc ý, hẳn nhin không được trong lòng thoá mạ thậm tệ.

Thái hậu ngồi xuống, có chút mất hứng nhìn Mộ Thiên Tú, tay vừa nhấc, cung nữ bên cạnh đưa lên một hộp gỗ vẽ nước sơn, vừa hạ xuống, nắp hộp mở ra, bên trong là văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên)hoàn toàn mới, hẳn không hiểu nhìn lại.

"Ai gia muốn mượn dùng tài văn của Thị Lang một chút, mời người ghi một bài văn có thể làm cho ai gia vui vẻ."

"Xin thứ cho hạ quan ngu muội."

"Đúng là ngu muội." Hoàng thái hậu ngữ khí mang trách cứ nói: "Chẳng lẽ nữ nhi hoàng gia không xứng với người cái Quận Vương phủ Thị Lang này sao? Cũng không nghĩ vinh quang Quận Vương là ai cấp cho."

"Hạ quan sợ hãi, hạ quan không xứng với kim chi ngọc điệp." Hắn chấp tay đến lòng mày, tại phía sau tay chính là con mắt len lén nhìn nha đầu điều ngoavề mặt có chỗ dựa không sợ hãi.

Công chúa vui vẻ lắm, khóc rống một hồi, tổ mẫu cuối cùng chịu vì nàng xuất đầu rồi, việc này trong cung không tiện, cho nên đi ra Phù Dung uyển, hi hi, lần này vô luận như thế nào hẳn trốn không thoát lòng bàn tay của nàng.

"Hừ, nói tốt hơn nghe." Quở trách vài câu hả giận, sắc mặt thái hậu dần dần hòa hoãn, "Quên đi, người luôn có thời điểm làm sai, chỉ cần biết sai chịu sửa là tốt rồi."

Sửa?Bảo hẳn sửa"lấy vợ" sao? Cái này hẳn cũng không đồng ý.

"Bẩm thái hậu, hạ quan đã lấy vợ."

"Thì tính sao? Một cái tiện tỳ nhỏ nhỏ, ai gia vì nàng cho viết phần từ thư coi như là cất nhắc nàng rồi." Thái hậu đại nộ đập tay vịn.

Ý thế hiếp người cũng không đến cái dạng này, hẳn tức giận đình cãi ngược lại chống đối, Lô Song Yến đứng phía sau thái hậu cùng công chúa vội vàng

lắc đầu khoát tay, muốn hấn nhứt tức giận nhất thời, bảo vệ thân thể cả đời, hấn lúc này mới thoáng nhin xuống tức giận cơ hồ muốn bộc phát.

"Tổ mẫu ngài cũng đừng tức giận, hấn cũng không đàn, không có khả năng không nghĩ ra." Công chúa giúp tổ mẫu thuận thuận khí, đặc ý nhìn Mộ Thiên Tú đến lời nói cũng không nói lại.

"Người liền đợi tại Phù Dung uyển từ từ nghĩ, nếu là dám tự tiện rời đi mà nói... xem như kháng chỉ, ai gia nghiêm trị không tha." Nếu như không phải cháu gái yêu mến không phải hấn không lấy chồng, nàng lập tức hạ chỉ nghiêm trị thiếu niên không thức thời này.

"Khởi giá hồi cung——"

Công chúa chỉ cao khí dương (vênh váo tự đắc) diu tổ mẫu rời đi, thời điểm Lô Song Yến đi qua trước mặt Mộ Thiên Tú không lên tiếng nói một câu, công chúa nhay bèn quay đầu lại xem, nàng lập tức thân sắc bối rối đi sát theo.

"Đáng giận——"

Mộ Thiên Tú không phát tức giận ra được hướng bên bàn trà người phát xuống dưới, ta một tiếng, bàn gỗ lim chấn thành mảnh nhỏ, bay tán loạn rơi xuống đất, thái giám bên cạnh cùng cung nữ sợ tới mức chạy trốn.

Hấn tuyệt không ghi từ thư, tuyệt đối không,

☆☆☆☆☆☆☆☆

Tuyệt mịn bay, Giang Yên Hồng một mình đứng tong đình, lòng của nàng cũng như bông tuyết phiêu diêu không nơi nương tựa.

"Ai nha, tiểu thư, như người sẽ đông lạnh đấy."

Mễ Bối vội vàng chạy tới đem nàng kéo vào phòng, đưa cơm vào Giang mẫu đầu lòng áp áp nữ nhi đông cứng.

"Ba đào còn chưa trở lại sao?" Nàng nóng lòng hỏi.

"Hấn là cũng sắp đã rồi trở lại a." Mễ Bối nghĩ sao cũng không nghĩ ra sẽ có loại sự tình này, khuya ngày hôm trước, tiểu thư bị xe ngựa Quận Vương phủ áp tải trở về, mà cô gia lại như thế không có tin tức, Lỗ Ba Đào vừa nghe, tức giận đến suốt đêm thượng kinh nghe ngóng tin tức, đến bây giờ còn chưa có trở lại, tất cả mọi người chờ thật lo lắng.

"Người rộng rãi một điểm, địa vị đối phương lớn như thế, ai cũng không có cách nào quản bọn họ—— trách cũng chỉ có thể trách chúng ta mệnh khổ." Uống mẩu nhận mệnh than một tiếng, không nỡ an ủi nữ nhân ăn nhiều một đồ ăn chút.

Giang Yên Hồng môi anh đào mẩn chặt, nàng không có biện pháp rộng rãi, cũng không muốn nhận mệnh.

Một con khoái mã chạy vào biệt thự, người gác cổng tiếp lấy ngựa, Lỗ Ba Đào bước nhanh tiến đại sảnh, Giang gia ba người nghiêng cổ chờ đợi lập tức đón chào.

"Phu nhân, ta đã trở lại." Lỗ Ba Đào chạy nhanh đến thờ hồng học, trên râu mép còn kết băng.

Lỗ Ba Đào có gốc cũng biết không thể đi Tuyên thành Quận Vương phủ nghe ngóng, nếu là thái hậu, công chúa làm chuyện tốt, đương nhiên phải tìm người có quan hệ với hoàng gia, thế là hấn đi tìm bạn tốt nhị công tử, đồng thời cũng là dòng họ hoàng thất cao quý Lý Lang, nhờ hấn đến trong nội cung nghe ngóng, cuối cùng biết rõ Mộ Thiên Tú lúc này bị thái hậu giam lỏng tại Phù Dung uyển.

"Giam lỏng? Bọn họ đến Thị Lang đại nhân cũng dám giam?" Mễ Bối không thể tin được kêu to.

Lỗ ba đào ha một tiếng, "Nghĩ cũng biết, nhị công tử nhất định không chịu gặt đầu, đối phương lại không thể đắc tội, cho nên bế tắc tại nơi đó."

"Ta muốn đi tìm hấn." Cuối cùng biết được phu quân ở chỗ nào, Giang Yên Hồng không thể chờ đợi được mà muốn đi gặp hấn.

"Phù Dung uyển là hoàng gia cấm uyển, không phải địa phương người thường đi vào, nếu như bị cái công chúa không nói đạo lý kia bắt gặp, tiểu thư sẽ bị đánh chết." Mễ Bối từng đi qua kinh thành biết rõ chỗ này, tranh thủ thời gian ngăn lại tiểu thư xúc động.

"Hồng nhi, người đừng đi chịu chết....." Giang mẫu sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, cũng giúp khuyên can nữ nhân.

Mấy ngày nay buồn bức trên hai đầu lông mày Giang Yên Hồng lái đi không được đã biến mất, lúc này, mắt của nàng trong mắt tỏa ra quang mang trong suốt.

"Ta muốn đi, ta không thể trở mắt nhìn người khác cướp đi phu quân của ta, mặc kệ người đó là ai, ta cũng không đáp ứng, ta không cần chuyện cũng không làm ngồi ở chỗ này chờ, ta muốn đi tìm hấn, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta đều muốn cùng hấn ở cùng một chỗ."

"Nói rất hay." Lỗ Ba Đào tán thưởng gặt đầu, dùng sức vỗ ngực một cái, "Không phải ta khoắc lác, hoàng cung đại nội có lẽ không có cách nào, nhưng loại hành cung biệt uyển như Phù Dung uyển, thủ vệ khắp nơi đều có sơ hở, muốn ẩn vào không làm khó được ta, ta nhất định phụ trách đưa phu nhân đến bên người nhị công tử."

Giang Yên Hồng ngẩng đầu lên, cũng tới lúc đi đoạt lại phu quân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Mộ Thiên Tú như mãnh thú bị giam trong lồng đi tới đi lui.

Lo lắng thê tử ở nhà, muốn viết phong thư về nhà, nhưng thái giám cùng cung nữ chỗ này hoàn toàn không có biện pháp thương lượng, nhiều lần tức giận đến định đào thoát, lại lo lắng thái hậu không nói lý lẽ kia thực sự giáng tội xuống — đến lúc đó sự tình trái lại càng trở nên khó giải quyết thêm, hắn không thể không nhận xuống.

Đêm nay đã là buổi tối thứ ba, hắn bắt đầu tâm phiền ý loạn.

Trong đêm yên tĩnh, mặt hồ xa xưa trông trải truyền đến từng đợt thanh âm đàn cổ mơ hồ, hắn kinh ngạc đẩy cửa cạnh hồ ra, đứng ở sân phơi trước hồ cẩn thận nghe, thanh âm tuy nhỏ, nhưng âm sắc trong suốt thanh tịnh này đúng là ngọc hồ băng.

Một điểm cuồng hi nhóm lên hỏa điểm trong hai tròng mắt hắn, xuất ra sáo nhỏ mang theo bên người hợp tấu.

Gió thu nhẹ thổi, Trăng thu sáng tỏ, lá rụng tự lại rồi tản đi, hàn nha tê phục kinh, tương tư tương kiến biết ngày nào, lúc này đây cảm giác càng rõ ràng.

Trong đám cỏ cây bên bờ hồ Khúc giang, Giang Yên Hồng ngồi xếp bằng trên mặt đất, đàn cổ đặt ở trên gối đúng là ngọc hồ băng, vườn ngự uyển rộng lớn, không biết tìm từ đâu, hi vọng hắn có thể nghe thấy tiếng đàn của nàng.

Lỗ Ba Đào trên chiến trường luyện được bản lĩnh mắt nhìn tám hướng, tai nghe tứ phương thật tốt, có cái gió thổi cỏ lay gì tự mang theo phu nhân né tránh, thử vài cái địa điểm, cuối cùng nghe thấy tiếng sáo hòa tấu, lập tức theo tiếng sáo tìm kiếm.

Nhập vào cửa tương tư, biết nỗi khổ tương tư, nhớ bóng hình người tưởng niệm thân ảnh người, niềm tương tư này vô cùng vô cực, sớm biết đau lòng như thế, không bằng lúc trước không biết nhau.

Tiếng đàn càng lúc càng gần, lòng của hắn càng lúc càng kích động, một khúc thổi xong, hắn tiếp tục thổi, sợ người tới tìm không thấy phương vị của hắn.

Lão thái giám đẩy cửa tiến vào, tiếng sáo của Mộ Thiên Tú ngưng bật.

"Thị Lang đại nhân thật có nhã hứng." Lão thái giám trong phòng thăm dò, rồi mới bước thông thả đến bên cạnh sân phơi hết nhìn đông tới nhìn tây, đối với tiếng đàn hòa tấu cùng Thị Lang đại nhân có chút để ý.

Mộ Thiên Tú giả ra bộ dáng lỗ mãng, "Không biết vị cung nữ nào trong Phù Dung uyển đánh đàn hay như thế, kính nhờ công công giúp ta tìm đến, ta nhằm chán đến cuồng lên rồi."

Lão thái giám khẽ gắt một tiếng, tìm cung nữ tới cho Phò mã tiêu khiển? Hắn cũng không phải muốn chết. tiếng đàn là cung nữ đàn ra? Rất có thể, bằng không có ai không sợ chết như thế, tiến vào hành cung vườn thượng uyển còn dám ngang nhiên đánh đàn như thế.

"Thấy nhàm chán thì ghi từ thư nhanh một điểm, ta liền trở về báo cáo kết quả công tác."

Mộ Thiên Tú hai tay mở ra, "Ta có thể nhàm chán, không thể vô tình."

"Vậy ngươi tự chống đỡ lấy a." Lão thái giám cười khẽ một tiếng, xoay người ra khỏi phòng.

Mộ Thiên Tú qua đóng kỹ cửa phòng, hai ba bước chạy trở lại sân phơi, hai bóng người nhảy tới, chỉ thấy Lỗ Ba Đào một tay kẹp đàn cổ một tay kéo Giang Yên Hồng, hắn mừng rỡ như điên nghênh tiếp.

"Các ngươi sao lại đến đây? Vạn nhất bị xem thành phần tử khả nghi thì làm sao đây?" Cao hứng thì cao hứng, vẫn là nhện không được trách cứ hai người làm việc lỗ mãng.

"Có có tôi thì không có vấn đề." Lỗ Ba Đào tràn đầy tự đắc nói.

"Hừ, bọn họ đem chàng giam lỏng trong này, không cho chàng đi, ta đây tới tìm chàng, hai vợ chồng chúng ta nhân tiện ở lại tại Phù Dung uyển, xem bọn hắn có thể làm gì?" Giang Yên Hồng giận quá nói.

Hắn nhện không được bật cười, "Cái chủ ý này không tệ."

"Bây giờ không phải là lúc nói đùa, nhanh nói cho ta nên làm sao." Lỗ ba đao hào khí mà đem đàn đưa cho hắn.

"Chúng ta tìm nhân vật so với các nàng càng lớn đến áp chế các nàng." Giang Yên Hồng theo lý thường mà nói: "Đi hướng hao feng thượng cáo trạng."

"Cái này nàng cũng không biết chứ, hoàng thượng sợ mẹ giống ta, trị không được thái hậu."

"Trong nội cung còn có ai trị được các nàng?"

Mộ Thiên Tú đột nhiên nhớ tới ám hiệu của Lô Song Yến, hiện tại hắn cuối cùng cũng hiểu rồi, phân phó Lỗ Ba Đao như thế như thế, Lỗ Ba Đao lĩnh mệnh nhảy xuống sân phơi, biến mất trong màn đêm.

Mộ Thiên Tú dắt Giang Yên Hồng tiến vào trong phòng, kéo nàng ngồi vào bên cạnh lò lửa, giúp nàng chà xát hai tay đông lạnh như băng.

"Lưu lại không sợ bị công chúa đánh?"

"Sợ cái gì? Đến lúc đó kéo chàng cùng xuống nước chẳng phải tốt lắm, ta không phải nữ nhân hô thì đến, đuổi thì đi, muốn đem ta vớt qua một bên, nghĩ cũng đừng nghĩ." Không chỉ bàn tay, đến trái tim của nàng đều bị hắn chà xát đến phát nhiệt rồi, lòng nàng tràn đầy vui sướng nhìn lang quân.

"Đương nhiên, nàng là nữ nhân là hô không đến, đuổi đi không được." Nhân gia nói tiểu biệt thắng tân hôn, thật sự là một chút cũng không sai, bất quá vài ngày không gặp, hắn đã nhớ nàng muốn chết! Hắn nâng bàn tay trắng nõn của nàng lên hôn môi, từng nụ hôn nhỏ mà triền miên men theo cánh tay nhỏ nhắn mềm mại trắng bóc trên lên, "Ta thật là cao hứng nàng đến tìm ta....."

"Ta thật là cao hứng chàng không có bỏ qua ta....." Nàng dùng môi tiếp được nụ hôn của hắn, cho hắn cổ vũ trực tiếp nhất.

Hắn ôm lấy nàng, đi về hướng giường.....

☆☆☆☆☆☆☆☆

Đội ba ngày không nhận được hưu thư, buổi sáng ngày thứ tư, công chúa thiếu kiên nhẫn kéo lấy hoàng thái hậu đến Từ Vân lâu hướng Mộ Thiên Tú tạo áp lực.

Khi nàng cùng tổ mẫu tiến vào Từ Vân lâu, trông thấy tiện ty lại cùng Mộ Thiên Tú hành đại lễ quỳ lạy, nàng tại chỗ phát điên tiến lên, Giang Yên Hồng biết rõ một chương này tránh không khỏi rồi, nhận mệnh nhắm mắt lại.

Một cái tát tiếng vừa giòn vừa vang——

Đi? Không đau? Giang Yên Hồng cảm thấy kỳ quái mở mắt ra, chỉ thấy một cái lưng rộng lớn ngăn tại trước mặt nàng.

Vì tránh làm cho thái hậu tức giận, Mộ Thiên Tú không có tay ngăn công chúa lại, đành phải dùng của mặt hắn tiếp được một chương này, bảo vệ thể tử.

Thái hậu thầm khen một tiếng. Nam nhân này tốt lắm, lại còn biết tốt xấu.

Hắn càng bảo vệ tiện ty, nàng càng tức giận, công chúa chạy bên người về thái hậu náo loạn, "Tổ mẫu, người xem xem nàng dám tự tiện xông vào vườn thượng uyển, ngài nhanh trị tội của nàng."

Lão nhân gia đương nhiên không nỡ để tôn nữ bảo bối chịu ủy khuất, nhưng mà nàng khóc lóc om sòm như vậy thủ đoạn hung ác, đến trượng phu tương lai cũng tát, hôn sự làm sao mà thảo luận nữa?

Thái hậu cùng công chúa cao cao ghé trên, đến bình thân cũng lười hô, trực tiếp hưng sư vấn tội.

"Mộ Thiên Tú, người thật to gan, dám làm trái ý ai gia lần nữa, người thật muốn chết sao?!"

"Hỏi thái hậu, vì thần đương nhiên không muốn chết."

"Vậy người còn dám tự tiện rồi Từ Vân lâu? Còn dám mang người về?"

"Hỏi thái hậu, ta một bước đều không có rời đi, không tin có thể hỏi công công."

Lão thái giám xác nhận mộ Thiên Tú chưa từng rời đi, thái hậu tức giận đến phát thành ghé.

"Chẳng lẽ lại cô gái này là từ trên trời xuống? Các người rốt cuộc trông nom ra làm sao?"

"Lão nô không biết, thật sự, thật không có người ra vào nhà, không tin đến hỏi hộ vệ, bọn họ nhất định cũng không trông thấy nhân vật khả nghi nào." Lão thái giám bỏ nhào trên mặt đất, vừa mới thấy bên người Thị Lang đại nhân có thêm cái tiểu nữ tử, hắn sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ra, vốn cho là hắn thực sự tìm cái cung nữ đến "tiêu khiển", nhìn kỹ cũng không phải, hắn thật không biết nữ nhân này từ chỗ nào xuất hiện.

"Chuyện này cũng không thể trách bọn họ." Mộ Thiên Tú cười nói: "Bởi vì ta quá tưởng niệm phu nhân, thôi sáo kêu gọi, phu nhân liền cười rống mà đến,

cùng ta đàn sáo hòa cùng, hợp duyên cầm sắt."

Vừa hợp duyên cầm sắt, vừa tiêu sử lộng ngọc, hẳn thật đúng là không sợ xấu hổ. Giang Yên Hồng cười tròng mắt liếc hần, Mộ Thiên Tú có chút đắc ý dương lồng mày.

"Người nói cái chuyện ma quỷ gì?!" Dám trước mặt nàng mất đi mày lại! Công chúa tức giận bạo phát đến giống như nước rơi vào dầu sôi.

"Tiêu khả nhi, ngồi xuống ——" Thái hậu tức giận gọi cháu gái lại. Nha đầu kia thì không thể trầm tĩnh một điểm sao? Lại không thể có chút bộ dáng công chúa đoan trang sao? Thật là!

"Tổ mẫu?" Công chúa không rõ tổ mẫu vì sao phải ngăn cản nàng, vài lần thúc giục, nàng không thể không ngồi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi hai người tròng mắt quý gối trước mặt.

Thái hậu cẩn thận đánh giá nàng kia, tôn nữ đem nàng miêu tả cực kỳ dâm đẳng vô sỉ, nhưng hôm nay vừa thấy, lớn lên thanh lệ động lòng người, khí độ hào phóng, thật sự không có hồng bét như vậy nha.

"Nha đầu, người cứ nói đi?"

Giang Yên Hồng mỉm cười, "Đại nhân nhà ta nói sai rồi, Tiêu sử thừa Long, lộng ngọc lấy phượng mới đúng."

Tương truyền thời Xuân Thu Tiêu sử giỏi thổi tiêu, lấy vũ nữ của Tần Mục công là Lộng Ngọc. Tiêu sử xây lầu phượng, dạy Lộng Ngọc thổi tiêu, phượng cảm giác bay đến, sau đó Tiêu sử cười ròngh, Lộng Ngọc cười phượng, vợ chồng cùng bay lên thành tiên.

Thái hậu bật cười, hảo cảm đối với tiểu nha đầu này thêm vài phần, xem cô dâu mới cảm tình không tệ, nàng cũng không muốn làm việc hung ác lấy gây đánh uyên ương.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

"Như vậy đi, ta liền lùi một bước, chuẩn người ở lại bên người Thị Lang, Thị Lang cưới công chúa làm vợ, người phải ngoan ngoãn thủ bổn phận."

"Ta không muốn ——"

Mộ Thiên Tú, Giang Yên Hồng, công chúa ba người không hẹn mà cùng lớn tiếng phản đối, thái hậu cảm thấy khó xử, bắt đầu nghĩ muốn buông tay bắt kẻ cái chuyện phiền toái này.

"Hoàng hậu giả làm ——"

Nghe được thông báo, công chúa sắc mặt đại biến, thái hậu cũng lộ ra biểu lộ có chút bất an, Mộ Thiên Tú cùng Giang Yên Hồng cao hứng nhìn nhau mà cười. Cứu binh cuối cùng đã đến!

Lô Song Yến theo sau Hoàng hậu, Lý lang sáng sớm tiến cung bái kiến hoàng hậu, hoàng hậu liền đem Lô Song Yến gọi đến, lên tiếng hỏi tất cả chân tướng, lập tức bãi giá đến Tử Vân lâu.

Tiếp nhận lễ bái, hoàng hậu chuẩn hai người bình thân, sau khi ngồi xuống hoàng hậu ức chế cảm giác không hài lòng, dùng một loại ngữ bình hoãn nhưng uy nghiêm trách cứ nữ nhi.

"Công chúa, người quá làm loạn, đem Thị Lang giam lỏng trong này, buộc hắn ghi hưu thư, người là nữ nhi nhà đường hoàng, sao vậy có thể làm ra loại mất thể thống này, lại là chuyện bất cận nhân tình không hợp tình người?"

"Mẫu hậu, nữ nhân biết sai." Nàng sợ nhất mẫu thân, mỗi lần mở miệng chính là đạo lý lớn làm người, phiền muốn chết.

"Người mỗi lần đều nói biết sai, nhưng không có một lần sửa đổi, ngược lại càng lúc càng tùy hứng."

"Tốt lắm, hoàng hậu, người cũng đừng có mắng nữa, bọn ta nhận sai rồi." Thái hậu không nổi, vì tâm can bảo bối mà cầu xin tha thứ.

Hoàng hậu quay đầu nhìn về phía thái hậu, "Mẫu hậu, ngài cũng quá hồ đồ, cho dù sủng ái, cũng không thể như cung chiêu vậy, ngài đây không phải yêu nàng, mà là hại nàng."

"Biết rồi, biết rồi, việc này ai gia mặc kệ là được." Hoàng hậu vốn là cháu ruột nàng, quan hệ giữa các nàng không thể so với mẹ chồng nàng dâu bình thường, thái hậu ngoan ngoãn đầu hàng.

Hoàng hậu nghĩ điều chuyển êm ái, "Cô mẫu, lúc trước nhi thần được phong làm hoàng hậu, ngài ân cần dạy bảo nhi thần không dám quên mất một chữ, chính là ngài bây giờ phóng túng công chúa ý thể hiếp người như vậy, muốn làm gì thì làm, ngài thể này bảo nhi thần làm như thế nào cho phải?"

"Biết rồi, biết rồi, chuyện nha đầu kia sau này ai gia mặc kệ là được." Lớn tuổi, thật sự rất sợ nghe giáo huấn, hay đi một bên làm người rảnh rỗi, miễn cho bị cháu gái cần nể.

"Tổ mẫu....." Vừa nghe đến chỗ dựa lớn nhất muốn bỏ nàng mà đi, công chúa thiếu chút nữa khóc lên, thấy đứng ở Lô Song Yến phía sau mẫu thân, toàn bộ tức giận phát i trên người nàng, "Là người đi cáo trạng, có phải không?"

"Không phải nàng, việc ác của người đã truyền ra ngoài, ta nếu không quản thúc người, vậy làm sao công đạo đây?" Hoàng hậu tức giận trừng mắt nữ nhi bị làm hư, "Sau này sẽ công chúa do Bốn cung tự mình dạy bảo."

"Không cần a, mẫu hậu....." Công chúa biểu lộ khó coi giống như bị kêu án tử hình.

Hào a nếu như không phải ngại mặt mũi hoàng gia, Mộ Thiên Tú cùng Giang Yên Hồng thật muốn muốn nhảy dựng lên lớn tiếng khen ngợi.

Sau khi khấu tạ hoàng hậu anh minh, Mộ Thiên Tú cùng Giang Yên Hồng ra khỏi Phù Dung uyển, tại ngoài cửa uyển đợi là Lỗ Ba Đào cùng Lý lang cuối cùng đợi được người đi ra, cao hứng nghênh đón.

"Lần này phiền toái Lý huynh bốn tâu." Mộ Thiên Tú cảm tạ vỗ vỗ đầu vai Lý Lang.

"Khó khăn nhất là hưởng thụ mỹ nhân, xem người sau này còn dám hay không trêu chọc hoa đào nữa không." Lý lang cười tiêu khiển hảo hữu.

"Đa tạ lý Thị Lang cứu giúp." Giang Yên Hồng tiến lên thi lễ, cao hứng hướng hấn cảm tạ.

"Trời ạ, lớn lên cùng Giang huynh giống như đúc." Lần đầu tiên thấy cô dâu mới, lý lang kinh ngạc đến trừng to mắt.

"Bởi vì bọn họ là tỷ đệ song thai." Mộ Thiên Tú khoe môi ả ả nổi lên một nụ cười.

"Thảo nào như vậy." Lý lang tiếc hận thở dài: "Lệnh đệ anh niên tảo thê (còn trẻ đã sớm qua đời), thật sự là đáng tiếc."

Giang Yên Hồng im lặng gật đầu, trong nội tâm tràn đầy hoài cảm, có lẽ là đệ đệ dưới đó xảo diệu an bài, nàng cùng Mộ Thiên Tú mới ở cùng một chỗ, thành một đôi.

"Đúng rồi, các người phải đi về rồi, hay là nguyện đến hàn xá ở lại vài ngày?"

"Ta còn có một chút việc muốn làm, hôm khác lại quấy rầy." Mộ Thiên Tú trong mắt chậm rãi hiện lên một cỗ tức giận.

Đưa mắt nhìn đám người Mộ Thiên Tú rời đi, Lý Lang lên ngựa về nhà, đột nhiên hấn sừng sốt một chút. Di, Mộ phu nhân sao biết rõ hấn cũng là thị lang? Hấn mới vừa rồi có nói sao?

☆☆☆☆☆☆☆☆

Tuyên thành Quận Vương phủ

Hạ nhân báo lại, vợ chồng Thị Lang đã trở lại, hiện đang tại trong từ đường tế bái tổ tiên. Mộ Thiên Ân chấn động, Mộ lão phu nhân cũng đuổi theo qua.

Mộ Thiên Ân thẳng tắp hướng từ đường hiềm có với sáu cánh cửa chính toàn bộ mở ra đi đến, Lỗ Ba Đào hai tay ôm ngực ngăn tại trước cửa.

"Mở ra ——"

"Đại công tử, lão phu nhân, thất lễ." Lỗ Ba Đào lạy dài hành lễ, nhưng không có chút nhượng bộ nào.

Mộ Thiên Ân tức giận gọi thủ hạ đến, bọn họ vệ chạy tới tất cả đều là quen biết, mọi người rất rõ của cá tính bộc trực của Lỗ Ba Đào, càng hiểu được đánh không lại cái con gấu lớn này, không có người uống phỉ khí lực, điều này làm cho Mộ Thiên Ân càng tức giận.

Trong từ đường, Mộ Thiên Tú dẫn Giang Yên Hồng hướng linh vị phụ thân Mộ Ngạo Vân dâng hương, hướng bài vị liệt tổ liệt tông tế bái, kính bảm vị nữ tử này là phu nhân của hấn, con dâu Mộ gia.

Giang Yên Hồng hốc mắt nóng lên theo trượng phu cùng một chỗ quỳ lạy, hấn không muốn làm cho nàng bị che giấu không danh không phận, nhục nhã ti tiện như thị thiếp vậy, đặc biệt mang nàng trở lại Quận Vương phủ tế bái công công cùng với tổ tiên, phần tâm ý trân trọng này làm cho nàng rất cảm động.

Lễ Hoàn, hai vợ chồng cùng nhau đi ra khỏi Từ Đường, Lỗ Ba Đào hướng bên cạnh nhường lối.

"Người cho rằng tùy tiện dâng hương ta liền sẽ nhận biết sao?" Mộ Thiên Ân khinh vai cười lạnh.

"Tú nhì, chẳng lẽ ngươi có nữ nhân thì không cần người nhà hả?" Mộ lão phu nhân tức giận nói.

Giang Yên Hồng không thể lý giải nhìn mẹ chồng cùng đại bá khó xử nằng nằng lần nữa.

Mộ Thiên Tú tâm tình cực kỳ nặng nề than dài một hơi, nói ra lời hần rất không muốn nói. "Nương, ta cũng là con của ngài, tại sao trong mắt của người cũng chỉ có đại ca? Chỉ cần hần chán ghét, ngươi cũng chán ghét, kể cả ta."

"Ngươi đang ở đây nói bậy cái gì?" Bị nói trúng tim đen Mộ lão phu nhân trên mặt một hồi nan kham.

"Nương thương đại ca, cha thương ta, mỗi người thương một người, cũng là công bình đi, trước khi lâm chung cha dặn dò ta nên thông cảm nhiều cho đại ca từ nhỏ nhiều bệnh, ta đã thử, chỉ là đại ca không chỉ thân thể nhiều bệnh, đến trái tim cũng nhiều bệnh."

"Ngươi càng lúc càng không có chừng mực ——" Mộ Thiên Ân mất đi tinh táo vốn có, lớn tiếng quát mắng.

"Không có chừng mực chính là ngươi!" Hần cũng không muốn đè nén con tức giận rồi, "Nghe lời mẫu thân, ta nhìn xuống lời nói châm chọc của ngươi; bận tâm mặt mũi ngươi thân là Quận Vương, ta cũng tiếp được tất cả làm khó dễ, nhưng vô luận ta làm thế nào, đều không thể cho ngươi thỏa mãn, lần này lại giúp ngoại nhân bức ta bỏ vợ, ngươi thật quá phận rồi ——"

"Cho dù ta quá phận, ngươi cũng phải nhịn lấy, đừng quên, là ai tạo điều kiện cho ngươi tại biệt thự tiêu dao qua thời gian?"

Mộ Thiên Tú nhìn không được khẽ cười một tiếng, "Đại ca, ngươi thật cho là ta là ăn không ngồi rồi? Nói cho ngươi biết, ta làm mua bán Ngọc Thạch tiền kiếm được so với Quận Vương phủ cho còn nhiều hơn nhiều lắm, ta bận tâm thân tình, ngươi lại nghĩ ta ham hưởng thụ. Dù, thật sự là đủ."

"Như vậy là được rồi." Giang Yên Hồng cảm tay trượng phu, ôn nhu khuyên nhủ: "Gặp nhau mà tranh cãi thì thà không gặp, chúng ta trở lại Lam Điền a."

"Ta có chuẩn cho các ngươi rời đi sao?" Mộ Thiên Ân tức giận đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vung tay lên, "Người đâu, đem bọn họ bắt lấy ——"

Bọn hộ vệ khó xử nhìn tới nhìn lui, đừng nói đánh không lại, bọn họ cũng không muốn đối nhị công tử chúa đảo kiếm, mọi người ý tứ tứ di động, lại không có người thật sự rút kiếm chém qua.

Mộ Thiên Tú mỉm cười gật đầu, cảm ơn hảo ý của chúng binh sĩ, hai vợ chồng ra khỏi từ đường, Lỗ Ba Dao hướng lão phu nhân cùng đại công tử chấp tay hành lễ sau đó đi theo.

"Các ngươi làm cái gì? Còn không mau bắt lấy bọn họ ——" Mộ Thiên Ân hỏn hển mà kêu to.

Bọn hộ vệ chậm rì rì đi ra ngoài, đáng vẻ chẳng có bộ dạng muốn truy đuổi, Mộ Thiên Ân tức giận đến toàn thân phát run, xoay người xông vào từ đường, thở phì phì trừng mắt nhìn vị phụ thân.

"Cha, lúc trước ngài tại sao không rõ ràng truyền ngôi cho đệ đệ là tốt rồi, tại sao muốn truyền một cái xác không cho ta? Tại sao ——"

Mộ lão phu nhân mặc dù bất công, nhưng là không hy vọng hai huynh đệ thực đi đến một bước này, nàng không biết làm sao đứng ở trong đình.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Đầu tháng chạp, Lam Điền biệt thự một mảnh cảnh tượng vào đông ngân trang bạc tó (ý nói khắp nơi tuyết phủ trắng như bạc), gần đến cuối năm, có người bận rộn làm bộ đồ mới, có người bận rộn mua hàng tết, trong phủ từ trên xuống dưới so với bình thường càng thêm bận rộn, náo nhiệt.

Mộ Thiên Tú tự mình tổng một đám ngọc thượng đẳng đến cửa hàng ngọc nổi danh kinh thành, kiếm được không ít lợi nhuận, vừa đến nhà liền không thể chờ đợi được mà muốn nói ngay cho thế tử. Chỉ thấy người ở nhà đều rất bận rộn, nàng không có tinh thần mà ngồi ở sảnh bên cạnh.

"Xảy ra chuyện gì?" Hần quan tâm sờ sờ cái trán thế tử, "Không có phát sốt, khá tốt."

"Ta không sao, chỉ là hơi mệt." Nàng cười kéo tay trượng phu xuống.

"Bè bọn cái gì mà loay hoay đến mệt mỏi như thế?" Hần không vui hôn nhẹ gương mặt của nàng, cảm thấy sắc mặt của nàng so với ngày thường tái nhợt chút ít, lo lắng nói: "Hay là để đại phu nhìn một chút cho tốt."

"Nghỉ ngơi một chút thì được rồi, không cần phải xem đại phu." Nàng vừa quay đầu, miệng nhỏ đúng lúc để cho hần ăn.

Mễ Bối chạy vào, gặp được cái cảnh tượng thân mật này, đột nhiên thay đổi chạy đi, xông đến quá nhanh, thiếu một chút đánh ngã Giang Mẫn.

"Ai nha, Tiểu Mễ, ngươi đang ở đây gấp cái gì? Đi đường cũng không nhìn đường."

"Ta không vội, vốn là Thị Lang đại nhân mới gấp."

"Gấp cái gì?" Uông mẫn hỏi.

Phía sau truyền đến vài tiếng ho khan xấu hổ, Mễ Bối quay đầu lại hướng Mộ Thiên Tú đứng ở cạnh cửa nhếch miệng cười, Mộ Thiên Tú một cái phi chưởng xẹt qua cái trán tiểu quý, thăm hỏi nhạc mẫu, ba người cùng nhau vào nhà.

"Có chuyện gì?" Giang Yên Hồng mặt đỏ hỏi Mễ Bối.

"Ta là tới hỏi tiểu thư muốn làm một ít thịt khô hương vị quê nhà chúng ta hay không?" Hần cao hứng hỏi.

"Àu ——" Giang Yên Hồng nôn khan một tiếng, khò sờ khoát khoát tay, "Tùy người, ta không muốn ăn."

Mễ Bối sừng sốt một chút, thời điểm lễ mừng năm mới tiểu thư yêu nhất ăn thịt khô mà, sao bây giờ nghe liền ối?

Giang mẫu đột nhiên vui mừng như ong, vui vẻ mà đem nữ nhân kéo đến một bên nhỏ giọng hỏi đồng hoi tây.

"Xảy ra chuyện gì?" Mộ Thiên Tú không hiểu khẩn trương lên, chờ không được đi qua hỏi thăm cho rõ.

"Chúc mừng đại nhân muốn làm phụ thân rồi." Giang mẫu cao hứng đến cười toe toét, con rể tưởng mất mà được lại, nữ nhân lại có mang, có thể nói là song hỷ lâm môn.

"Ta sắp làm phụ thân?!" Hần mừng rỡ như điên, cầm tay thê tử, "Nàng có?! Nàng có?!"

Giang Yên Hồng cười đánh trượng phu hưng phấn quá mức một cái, trải qua mẫu thân chỉ dẫn như thế, nàng mới biết được chính mình có, vui sướng như dâng lên nước suối.

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

"Chúc mừng tạo người thành công ——" Mễ Bối mừng rỡ tay chân múa may.

"Nhị công tử, nguy rồi!" Lỗ Ba Dao thần sắc khẩn trương chạy mau đến, "Đại công tử dẫn theo ý chỉ đến đây, hiện tại đang ở đại sảnh đợi người cùng phu nhân đi ra ngoài lĩnh chỉ."

"Cái gì? Hần thật sự lĩnh chỉ đến trị tội ta?" Mộ Thiên Tú tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chẳng lẽ hạnh phúc trước mắt này lại khó giữ được rồi? Uông mẫu cùng Mễ Bối sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

"Đừng xúc động, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, chúng ta trước hết nghe chỉ rồi nói sau." Giang Yên Hồng kéo trượng phu.

Trong đại sảnh, Mộ Thiên Ân một thân cẩm y da hồ trắng, tại trong đại sảnh biệt thự hồi lâu chưa tới mà đi dạo chơi, Lô Song Yến y phục rực rỡ la quần, nhắm mắt theo theo sát đuôi, trông thấy vợ chồng Mộ Thiên Tú đến đây, hai người đứng ở chính giữa, tiếp nhận đại lễ quý lạ của bọn hắn.

Mộ Thiên Tú tức giận quỳ trên mặt đất trừng mắt đại ca bức bách, Mộ Thiên Ân lại đắm chiều nhìn đệ đệ, tầm mắt giằng co chỉ trong chốc lát, Mộ Thiên Ân mới nâng lên quyền trục màu vàng lên, tuyên đọc thánh ý.

"Hoàng hậu ý chỉ, Tuyên thành Quận Vương phủ tứ phẩm Thị Lang Mộ Thiên Tú thê tử Giang thị, phẩm đức đoan chính..... Nay đặc biệt sắc phong làm Cáo Mệnh (phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu) phu nhân....."

Hai vợ chồng trao đổi một cái biểu lộ kinh ngạc, Mộ Thiên Tú nhìn về phía đại ca cao giọng tuyên chỉ, tức giận đờ đờ trong mắt biến thành nghi hoặc thật sâu.

"Còn không mau lĩnh chỉ tạ ơn." Lô Song Yến thấp giọng nhắc nhở hai người ngây dại, chờ bọn hắn hết lễ, nàng cười dịu dàng nâng Giang Yên Hồng dậy, chỉ lấy hai rương lạng la tơ lụa, trang sức vàng ngọc, "Lần trước náo loạn một hồi như vậy, hoàng hậu cảm thấy áy náy, đặc biệt ban phát ý chỉ, còn đưa những đồ đạc này cho hai vị."

"Lô cô nương là làm việc cho hoàng hậu, người tới không kỳ quái, kỳ quái chính là....." Con mắt Mộ Thiên Tú quét về phía đại ca đến bây giờ còn không có mở miệng chàm chọc.

"Kỳ quái chính là ta, phải không?" Mộ Thiên Ân nhẹ nhàng mà di động khóe miệng, "Ta chỉ nhận lời giúp đỡ Lô cô nương, cùng đồng hành thôi."

"Cái gì tại sao đại ca trở nên dễ nói chuyện như thế rồi?"

Lô Song Yến thấy Mộ Thiên Ân xấu hổ không nói, quan tâm tiếp chuyện, "Thị Lang đại nhân, ta đem điều kiện mà công chúa khai ra với người tại Từ

Vân đều nói cho Quận Vương rồi, hẳn rất kinh ngạc, ta cũng rất kinh ngạc, người tại sao không đem sự tình nói rõ ràng? Như vậy huynh đệ cũng không hiểu lắm."

Thời điểm tại Từ Vân lâu, công chúa uy hiếp dùng quyền lợi dụ dỗ, nói chỉ cần Mộ Thiên Tú chịu ghi hưu thư, ngoan ngoãn chịu lấy nàng, nàng sẽ giúp hắn đoạt lại tước vị Tuyên thành Quận Vương, Mộ Thiên Tú không nói hai lời quả quyết cự tuyệt.

"Có cái gì để nói, dù sao hắn cũng sẽ không tin." Mộ Thiên Tú không cho là đúng trả lời.

"Nếu như hắn không tin, hắn sẽ cùng ta tới đây sao?" Lô Song Yên ý tứ hàm xúc sâu xa hỏi lại.

Hắn sững sốt một chút, trong lòng nghi hoặc sâu hơn, Mộ Thiên Ân ngồi xuống, tựa hồ đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó.

Giang Yên Hồng phân phó nha đầu người hầu.

Cùng Lô Song Yên lui ra, để cho hai huynh đệ bọn họ nói chuyện.

Một hồi lặng im, yên tĩnh đến phảng phất có thể nghe thấy thanh âm tuyết rơi ngoài cửa sổ.

"Người nói phụ thân để cho ta kế thừa tước vị tức là yêu thương ta, đây là cái ý tứ gì?" Mộ Thiên Ân cuối cùng phá vỡ trầm mặc.

"Chính là ý tứ như thế đó."

"Nói vậy?" Mộ Thiên Ân đứng lên, "Mỗi lần hắn hỏi phủ cũng chỉ hỏi thân thể của ta thể tốt một chút không, đọc sách gì, ta muốn cùng hắn nói thêm mấy câu, lại trò chuyện không được, chờ ta lớn tuổi hơn một chút, muốn ở bên cạnh hắn, hắn lại không chịu, hắn rõ ràng muốn đem vị trí Quận Vương truyền cho người hắn thương yêu nhất là người, tại sao muốn truyền cho ta? Còn nói cái gì đây là yêu thương ta, hắn căn bản là không thương ta."

"Uy, người uốn éo não loạn đã đủ chưa? Người cũng đã lớn, còn đang nói những lời trẻ con."

"Đây là lời nói thật ——"

"Nói người tâm tư tỉ mỉ, thật đúng là tỉ mỉ đến tiến vào rúc vào sừng trâu (ví vớ vấn đề không có cách nào giải quyết hoặc những vấn đề nhỏ không đáng được giải quyết)." Mộ Thiên Tú chịu không được thờ ra khí, "Ồ trong quân ngũ, dù là chủ soái tướng lĩnh, nơi ở cũng chỉ là lều căng, cho dù dừng lại đóng qua, phòng ở cũng không thoải mái như Quận Vương phủ, đừng nói tới đi hành quân thì rất là mệt nhọc, khi chiến đấu thì binh hoang ngựa loạn, cha không ngờ để người dùng loại thân thể này ăn ngủ ngoài trời."

"Thân thể không tốt cũng không phải ta muốn thế."

"Cũng không phải cha mong muốn." Hắn tức giận nói: "Phụ thân sở dĩ đem tước vị truyền cho người, cũng không phải chỉ là dựa theo lệ cũ, mà là hắn sợ người mất đi chỗ đứng, phân phó ta thông cảm nhiều cho người, chính là không yên lòng người thân thể không tốt, chẳng lẽ cái này còn không phải hắn là vì hắn thương yêu người sao?!"

Mộ Thiên Ân vô lực ngồi xuống. Ấm ỉ nửa ngày, là hắn đem cá tính tối tăm vậy khốn chính mình, không đếm xỉa yêu mến của phụ thân, tình ruột thịt huynh đệ, thật là hối hận.

Trong đình viện, Giang Yên Hồng cùng Lô Song Yên không hẹn mà cùng nhìn về phía cánh cửa đóng chặt tại đại sảnh.

"Lô cô nương, cảm ơn cô." Cuộc sống nước sông không phạm nước giếng tại Lam Điền tuy khoái hoạt, nhưng là nếu như huynh đệ có thể hòa hảo mà nói thì rất tốt, Giang Yên Hồng cảm tạ Lô Song Yên thúc đẩy cuộc gặp lần này.

"Đâu có, ta luôn luôn rất thương thức Thị Lang đại nhân hào sảng....." Lô Song Yên gạt mình vì nói lỡ, giải thích: "Phu nhân đừng hiểu lầm"

"Yên tâm, ta hiểu rõ ý của cô mà." Đại bá từ trước đến nay lãnh băng lại chịu nghe lời Lô cô nương nói..., chịu đi cùng nàng, trong chuyện này tất có duyên cớ, nàng thử hỏi thăm: "Vậy cô thương thức Tuyên thành Quận Vương hay không?"

Lô Song Yên gương mặt ửng hồng, khách sáo nói: "Đương nhiên, huynh đệ Tuyên thành Quận Vương đều là nhân trung long phượng (rồng trong biển người), không ai không thương thức."

Giang Yên Hồng con mắt đảo quanh, giả ra biểu lộ thất vọng, "Ai, nguyên lai chỉ là như vậy, nếu như cô có ý tứ mà nói..., ta còn muốn cùng Hoàng hậu nương nương nói chuyện, giúp cái đại bá tính tình cô quái kia tìm một phu nhân ôn nhu hiểu biết."

"Phu nhân, người đừng nói đùa, Song Yên định mặc dù là họ hàng xa của Hoàng hậu nương nương, nhưng gia đạo sa sút, sao xứng đôi Quận Vương" Lô Song Yên mắc cỡ không ngóc đầu lên được, trong giọng nói nhẹ nhàng khó nén mất mát.

"Lưỡng tình tương duyệt, dĩ nhiên là xứng đôi." Giang Yên Hồng kéo tay của nàng qua, "Thế nào? Chờ một câu của cô, những chuyện khác liền giao cho ta."

Qua nửa ngày, Lô Song Yên xấu hổ gật đầu.

Lúc này Mộ Thiên Ân mở cửa ra đại sảnh, nói: "Ta trở về."

"Không tiễn." Mộ Thiên Tú đi theo phía sau, hướng Lô Ba Dao chạy tới nói: "Giúp ta tiễn khách."

"Lẽ mừng năm mới nhớ về nhà một chuyến, miễn cho để cho người khác chê cười."

"Cười thì cười, ta mới không cần trở về để cho người nhà khi dễ."

"Sẽ không."

Mộ Thiên Ân vứt lại những lời này liền đầu cũng không quay lại mà thẳng bước đi, Lô Song Yến thì lễ cáo từ, Lô Ba Dao cùng đi ra ngoài tiễn khách.

Mộ Thiên Tú cảm thấy thật bất ngờ.

"Người khó chịu như vậy nhất thời nửa khắc cũng không thể thay đổi ngay, tóm lại, lần này hẳn chịu tin tưởng chàng là đủ rồi."

Giang Yên Hồng cười hi hi nói: "Hiện tại ta có thần y diệu dược, cam đoan đem bệnh của hắn trị tốt, cho dù không thể hết toàn bộ, cũng sẽ khá đến tám phần, tâm bệnh đại bá khỏi rồi, mẹ chồng cũng tốt theo. Hi hi, ta thật là thông minh."

"Phu nhân thông minh, nhanh lên nói cho ta biết phương pháp bí mật gì vậy." Ánh mắt hắn nhanh chóng đảo một vòng, thấy trong đình viện to như vậy chỉ có hai vợ chồng bọn họ, liền vươn tay nắm ở eo của nàng.

"Tuổi công thông minh, ngươi đoán thử xem." Nàng tinh nghịch bấn cái trán của hắn.

"Không nói? Xem ta làm sao khảo vấn nàng" Mộ Thiên Tú một tay ôm lấy nàng, hướng nội viện đi nhanh đến.

"Này này này, chàng muốn đi đâu vậy?" Nàng ôm chặt cổ của hắn cho khỏi rơi xuống, lo lắng hơn là bị bắt gặp. "Đương nhiên là chỗ có thể hào hào khảo vấn nàng."

Hắn ôm nàng lướt qua rừng mai vàng nở rộ, tiến vào sân thuộc về bọn họ, đóng cửa phòng.....

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tri Huyện Bị Ép Gả Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.